

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/07 • 18 Şubat 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Metal işçisi greve yürüyor!

GREVE HAZIRIZ!

Birleşik Metal
DISK

Metal işçisinin davası emeğin davası olmalı!

İÇİNDEKİLER

Mücadeleyi kazanmak için örgütlü taban inisiyatifleri!.....	3
Kıbrıslı işçi ve emekçiler sadaka değil özgürlüğünü istiyor!	4
“Sonunuz Mübarek olsun!”	5
15 Şubat’ı binlerce kişi protesto etti. ...	6
Kürdistan: Toplu olarak toprak altına konulanların ülkesi - H.Eylül ...	7
Metalde 21 yıl sonra grev kapıda!	8
Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak’la grev süreci üzerine konuştuk.....	9
Metalde 21 yıl sonra grev kapıda!	10
Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak’la grev süreci üzerine konuştuk.....	11
Sendikal bürokrasi ve taban örgütlenmeleri.	12
Yerel işçi kurultayları hazırlıkları sürüyor	13
Küçükçekmece’de kurultay çalışmaları.....	14
İzmir’de tekstil paneli	15
Sıra burjuva diktatörlüklere de gelecektir!	16-17
Ortadoğu ve Kuzey Afrika yangın yeri.....	18
Halk ayaklanmalarında son sözü işçi sınıfı söyleyecek!	19
Bielefeld’de coşkulu gece.....	20
Rotterdam’da 1 Mayıs’a yönelik polis ve yargı terörü.	21
“Sendikalar işçilerindir! Kahrolsun sendika ağaları!”	22
Afşin’de işçi katliamı	23
TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk’le UPS direnişi üzerine konuştuk.....	24-25
44. yılında DİSK’in mücadele iddiası ve pratiği üzerine	26
DİSK’ten değerlendirme	27
Eşitsizliğe ve sömürüye karşı 8 Mart’ta alanlara!	28
Dinci gericiğin emperyalizme bağlılık yemini: Kanlı Pazar.....	29
Volkan Yaraşır’ın yeni kitabı çıktı:...	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/07 * 18 Şubat 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İsl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde Ontex işçileri de, örgütlü oldukları sendikanın kapısına dayanmışlardı. İşçiler sendika yönetiminden, toplu sözleşmenin onayları olmadan imzalanmasının hesabını soruyorlar ve aynı zamanda işyeri temsilcisinin seçim yoluyla belirlenmesi talebini ileri sürüyorlardı. Yani Ontex işçileri “söz, yetki ve karar” hakkı talep ediyordu. Bu haklı talep karşısında ise sendika şubesinin bürokrat başkanı, çareyi yalan ve dolanla işçileri aldatmakta buldu. Ancak karşısında ne yaptığını bilen ve hakları konusunda bilinçlenmiş işçiler vardı. Bu nedenle Ontex işçileri geri adım atmadılar. Şube başkanının yalanlarına inanmadılar ve taleplerinin en kısa sürede yerine getirilmesi konusunda ısrarcı oldular. Bu kararlılıkla da işlerinin başına döndüler.

Ancak sendika bürokratları, hakları konusunda bilinçli ve “söz ve karar” hakkını kullanmakta ısrarlı bu örgütlü işçi inisiyatifi karşısında paniğe kapıldı ve onun hakkından gelmek için Ontex yönetimi ile elele vererek saldırıya geçti. İşçilerin sendikaya gitmelerinin üzerinden ancak saatler geçmişken, mücadeleye önderlik eden öncü işçiler kapının önüne konuldular.

Fakat sınıf bilinçli Ontex işçileri, satılmış sendikacılarla patronun bu saldırısına boyun eğmediler. Çünkü böyle bir saldırıya da hazırlıklıydılar. Bu nedenle de tereddütsüz biçimde direnişe geçtiler. “Onlar bizi savaşa davet ettiler, biz de layıkıyla gereğini yapacağız” diyen bir direnişçi işçi, bu gerçeği en duru biçimde özetliyor.

Bu satırların yazıldığı saatlerde işten atılan 15 Ontex işçisi direnişlerini sürdürüyorlar. İşe geri dönünceye kadar da sürdürmeye kararlılar.

Ontex işçilerinin yaşadıkları esasında sendikalarındaki çürümenin en dolaysız bir ifadesi. Çünkü bu denli alçakça işlere imza atan sendika bürokratları, sendikal muhalefet iddiasında bulunan alt kademe bürokratları içerisinde de bir yer tutuyorlar. Ontex örneği de gösteriyor ki, üst kademe sendikal bürokrasi kadar alt kademe bürokratlar da taban inisiyatifleri karşısında ölesiye korkuyorlar.

Kendilerine rağmen ortaya çıkan inisiyatifleri ezmek konusunda en az onlar kadar pervasızlar.

Ancak bilinmelidir ki ne yaparsa yapsınlar, üstünden altına kadar sendika bürokratları, işçi sınıfına hesap vermekten kurtulamazlar!

Buradan bir kez daha tüm ilerici ve öncü sınıf güçlerini Ontex direnişiyle dayanışmaya, sendika bürokratlarından hesap sormaya çağırıyoruz.

EKSEN YAYINCILIK

“Bu çalışma çeşitli tarihlerde, sınıf mücadelesi, sınıf teorisi ve sınıfsal antagonizma üzerine yazılmış makalelerin derlemesinden oluştu.

Marx’ın “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak” ilkesi çalışmanın eksenini belirledi. Bu perspektifle sınıf hareketinin dinamikleri ve gelişimi incelendi.

İşçi sınıfının tarihin öznesi olduğunun altı çizildi. Sınıfın yıkıcı gücünün beslendiği kaynaklar ortaya koyuldu.

Devrimci öznenin insanlardan değil, insanların oluşturduğu bir kolektif olduğu vurgulandı. İşçi sınıfının kolektif ve evrensel bir sınıf olduğu anlatıldı.

Kitap, incelenen konular itibarıyla beş bölüme ayrıldı. Bu ayırtırmaya biraz da format gereği oldu ve teknik düzenlemeden başka bir anlamı yok. Okuyucu kitaba dilediği bölümden başlayabilir ya da her makaleyi birbirinden bağımsız okuyabilir.

Çalışma, anti-kapitalist bilincin ve anti-kapitalist mücadelenin gelişmesine, küçük de olsa bir katkıda bulunduğu işlevini yerine getirmiş olacaktır.”

Volkan Yaraşır

YIKICI GÜÇ, KOLEKTİF ÖZNE

SINIF SAVAŞLARI, KAPİTALİST KRİZ, TABAN ÖRGÜTLENMELERİ

Kitapçılarda...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Emekçi halkların isyan ruhunu kuşanarak haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleyi büyütelim...

Devrimci bahara yürüyelim!

Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarının yaktığı isyan ateşiyle ısınan kışın ardından, bahar dönemine giriyoruz. Hiç kuşkusuz halk ayaklanmalarının dalgası, bahar dönemine de damgasını vuracaktır. Bu dalganın sarsıntılarıyla uyanan emekçiler yüzlerini mücadeleye dönecek ve daha büyük bir inanç ve güvenle sokaklara çıkacaklardır.

Diktatörleri kovan Tunuslu ve Mısırlı emekçiler, hâlihazırda diktatörlüğün siyasal ve ekonomik temellerine yönelecek hamleyi yapamadılar. Bunu yapabilmeleri, elbette ki devrimci sınıf çizgisini rehber edinmiş devrimci bir önderliğin varlığına bağlıdır. Ne yazık ki ayağa kalkan emekçi halkların hiçbirisi böyle bir örgütlenme ve önderlik düzeyine sahip değildir. Olmadıkları ölçüde de diktatörleri kovduktan sonra, diktatörlüğün kendisini yıkabilecek gücü gösteremiyorlar. Ancak unutulmasın ki, bu aynı emekçiler ayağa kalkmadan önce son derece dağınık ve mücadeleden uzak durumdaydılar. Fakat bir kez ayağa kalkınca kısa sürede, mücadele içerisinde hem iç örgütlenmelerini yarattılar, hem de rejimin türlü oyunlarına karşın hedeflerine kararlılıkla yürüdüler. Hiç kuşku yok ki, ayaklanma içerisinde öğrenen, kendisine ve sınıfına güvenen işçi ve emekçiler, mevcut zayıflıklarını giderecek olanakları da hızla yaratacaklardır.

Bahar dönemi, ayaklanarak diktatörleri deviren emekçi halklar için daha da ileri gitmek için bir arayış ve mücadele dönemi olacak. Ama diğer taraftan da ayaklanmaların sarsıcı etkileri dalga dalga yayılmaya devam edecektir. Ayaklanarak diktatörleri devirmiş olan emekçi halkların yaptığını gören diğer ülkelerin emekçileri de sokağın yolunu tutuyorlar, tutacaklar. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kabaaran mücadele dalgasını yatıştırmaları kolay olmayacaktır. Dalga dalga yayılan emekçi halk ayaklanmalarının yarattığı rüzgar, dünyanın hemen her köşesinde işçi ve emekçilerin mücadele azmini ve başarıma umudunu diriltmiş, ayağa kaldırmıştır. Bu ölçüde de her bakımdan sınıf mücadelesinin sertleşeceği bir dönemin içerisindeyiz. Ayaklanan halkların yoluna düşmese dahi, işçi sınıfı ve emekçiler sermayeye ve sömürü düzenine karşı mücadeleye artık daha kararlı ve daha inançlı atılacaklardır.

Bundan kuşku duymuyoruz. Çünkü dünyanın hemen her köşesinde işçi ve emekçiler artık eskisi gibi yönetilmek istemiyorlar. Çünkü emperyalist-kapitalist düzen yaşadığı büyük ekonomik krizin faturasını onlara kesti. Bundan dolayı da dünyanın her yanında emekçiler hakları ve gelecekleri için sokağın yolunu tutuyorlar. Bu ölçüde de sosyal mücadeleler büyüyor ve yaygınlaşıyor. Daha birkaç ay önce Avrupa'nın en gelişmiş kapitalist metropollerini grevler ve sokak gösterileriyle sarsılıyordu. Bu ülkelerde burjuvazi bir biçimde işçi ve emekçilerin mücadelesini dizginlemeyi başardı. Ancak çok geçmeden faturanın daha ağırlı sırtlarına binen ülkelerin emekçileri, dayanılmaz hale gelen çalışma ve yaşam koşullarından dolayı isyan ettiler. Onların yarattığı sarsıntıların da etkisiyle dünya sosyal mücadeleler ve ayaklanmalarla çalkalanmaya devam edecek.

Türkiye'de ise işçi sınıfı ve emekçiler halihazırda

düzeni zorlayabilecek bir mücadele düzeyi ortaya koyamıyorlar. Hatta bu bakımdan ortadaki tablo pek iç açıcı değil. Zira Ortadoğu, halk ayaklanmalarının dalgasıyla sarsılırken, ülkede işçi sınıfı ve emekçilere yönelik ağır bir sosyal yıkım paketi pek de zorlanılmadan hayata geçirilebildi. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden verilen mücadele son derece yetersiz ve cılızdı. Ancak yine de bu durum yanıltıcı olmamalıdır. Çünkü mücadeledeki zayıflık işçi ve emekçilerin durumlarından memnun olmasından ileri gelmiyor. Aksine işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden derin bir sosyal öfke alttan alta mayalanmaya devam ediyor. Ancak sorun bu öfkenin kendisini dışa vuracağı birleşik mücadele kanallarının büyük ölçüde tıkanmış olmasından ileri geliyor. Özellikle de işçi sınıfı ve emekçilerin en ileri ve mücadele deneyimi bakımından en gelişkin olanlarını barındıran sendikaların kötürümleştirilmiş olması bunda öncelikli bir rol oynuyor. Sermayenin saldırılarına karşı bu tür öz savunma örgütlerinden de yoksun olan işçi ve emekçiler haliyle kararlı ve birleşik bir mücadele düzeyi ortaya koyamıyorlar. Ancak Tunus ve Mısır örneklerinden de görüleceği üzere, mücadele kanalları ne kadar tıkanmış olsa da, işçi ve emekçilerin öfkesine hiçbir engel ket vuramaz. Öyle ki Türkiye'de de her şeye rağmen sokaklar hareketliliğini kaybetmiyor, işçi ve emekçiler parçalı ve saman alevi gibi sönen çıkışlarla da olsa mücadele etmekten geri durmuyorlar. Dahası güçlü örgütlenme eğiliminden görüldüğü üzere, mücadele kanallarını açmak için kararlı bir irade de ortaya koyuyorlar.

Kuşkusuz ki bugünden bu türden parçalı ve mevzi hak mücadelelerinin düz bir yoldan kitlesel ayaklanmalara dönüşmesini bekleyemeyiz. Ancak ülkede ve dünyada gelişmeler de gösteriyor ki, dipte büyüyen büyük hoşnutsuzlukların ne zaman ve nerede açığa çıkacağı bugünden kestirilemez. Önemli olan bu sürece hazırlık yapmak, işçi ve emekçilerin hoşnutsuzluğunu örgütlü mücadele kanallarına akıtarak hazırlamak ve patlama gerçekleştiğinde de siyasal ve örgütsel bir güçle onu karşılayabilmek yeteneği gösterebilmektir. Bu da her şeyden önce

gelişmelerin yarın alacağı seyirden bağımsız olarak, işçi sınıfı içerisinde örgütlü olabilmeyi şart koşturmaktadır. İşçi sınıfının en ileri ve bilinçli kesimlerine dayanılabildiği koşullarda, hareketin ana gövdesiyle mücadelenin yolunu tuttuğu bir durumda ona önderlik edebilecek bir kapasite de ortaya konabilir.

Sınıf devrimcilerinin bir süredir yürütmekte oldukları "haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye!" şiarını taşıyan kampanyası da esasında anlamını burada bulmaktadır. Çünkü bu kampanyada tüm her şeyin gelip bağlandığı temel hedef, sınıfı örgütlemektir. Fabrika ve sanayi havzaları zemininde işçi sınıfını örgütlemek ve mücadele sahasına taşıyabilmektir. Hâlihazırda belirgin bir tempo kazanmış bulunan kampanya çalışmaları, ilk anlamlı sonuçlarını da vermektedir. Doğrudan fabrika ve işyeri çalışmalarının ürünü olan, örgütlenme girişimleri ve mücadele süreçlerinin bir dizi örneği orta yerde durmaktadır. Ayrıca birçok yerelde fabrika ve işyeri merkezli çalışmalarda belirgin bir yoğunlaşma da dikkat çekmektedir. Dahası bir kısmı doğrudan fabrika ve işyeri temelinde oluşturulmuş hazırlık komiteleri üzerinden yükselen kurultaylar sınıfı örgütlenme iddiasının gücüne dikkat çekici bir göstergedir.

İşte sınıf devrimcileri, şaşmaz biçimde bahar döneminde bu tempolu kampanya çalışmalarını sürdüreceklerdir. Bu çalışmaları halk ayaklanmalarının temiz havası ile besleyeceklerdir. Ufuktaki metal grevinin ruhunu ve ateşini fabrikalara yayacak, ateşini büyüteceklerdir. Bu ölçüde de büyük ölçüde Nisan ayı başı ve ortalarında gerçekleşecek olan kurultaylar hem kardeş emekçi halkların isyan ruhunun ve metal işçilerinin grev ateşinin yankılanacağı bir mücadele mevzisi haline getirilecektir. Baharın devrimci günleri ise bu ölçüde sınıfsal ve tarihsel anlamına uygun kitlesellik ve coşkuyla karşılanmış olacaktır. Özellikle de işçi sınıfının uluslararası birlik-mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs tüm bu bakımlardan, elde edilen kazanımların yansıtacağı bir ayna olacaktır.

Tescilli Amerikan uşakları Kuzey Kıbrıs halkına efeleniyor...

Kıbrıslı işçi ve emekçiler sadaka değil özgürlüğünü istiyor!

Kuzey Kıbrıs'ta sendikaların oluşturduğu platform tarafından 28 Ocak'ta düzenlenen miting ve özellikle mitingde açılan pankartlar Türkiye'de egemenler cephesinden büyük bir tepki ile karşılandı. İşgalci sermaye devletine karşı ağıktan tutum alan pankart ve taleplere en sert tepki ise Başbakan Erdoğan'dan geldi. Erdoğan Kasımpaşalı üslubunu takınarak Kıbrıs halkına kin kustu, ada halkını besleme ilan ettikten sonra işi kirli emellerinin itirafına kadar vardırırdı.

Erdoğan'ın konuşmasında dikkat çeken ise geçmişte şovenizm sosuna bulanmaya çalışılan politikaların açık ve net biçimde ilan edilmesiydi. Düzen güçlerinin Kıbrıs halkının taleplerine yönelik tepkisini anlamak için protestoların sebebine ve adadaki gelişmelere bakmak gerekiyor.

Uşağın emperyal hayalleri

Kıbrıs'ın tarihini burada yeniden anlatmak gerekli değil. Ancak kısaca hatırlatmak gerekirse adada geçmişte özellikle Yunan komünistlerinin güçlü olduğunu, bunu yok etmek için emperyalist politikaların uygulandığını söyleyebiliriz. Adada Türk ve Yunan devletleri tarafından sistemli bir biçimde ve kanlı provokasyonlarla, Türk-Yunan milliyetçiliğinin tırmandırıldığı ve 1974'te Yunanistan'daki faşist darbenin ardından adada başlayan katliamlara karşı Türkiye'nin adaya girerek kuzeyi işgal ettiği biliniyor.

İşgalci Türkiye ordusunun da Yunan faşistlerinin katliamlarını aratmayan katliamlara giriştiği de bir gerçektir. 1974'ten beri ise adada tüm dünyanın tanıdığı Kıbrıs Rum Devleti ve kukla bir devlet konumundaki KKTC birarada yaşıyor.

İşgalin ardından oluşturulan ama birkaç ülke dışında tanınmayan kukla KKTC'nin Türkiye dışında bir ülkeyle ekonomik ilişkiler kurması da mümkün değil. Ayrıca Kuzey Kıbrıs'ın tarıma dayalı ekonomisi de işgalin ardından çökertildi ve yerli halk bilinçli bir politikayla Ankara'dan aktarılan kaynaklara bağımlı hale getirildi. Hal böyle olunca kurulan devlet, Türkiye'nin kuklası olmaktan öteye geçemiyor. Zaten düzen güçlerinin "yavru" benzetmesi de bu kuklalık durumunu anlatmak için bulunmuş bir tabir adeta. Kuşkusuz ki bu durum her şeyin ötesinde Kıbrıs halkının onurunu kırıyor, onu bağımlı bir ülke haline getiriyor.

Kıbrıslı işçi ve emekçiler özellikle son yıllarda büyük bir ekonomik kriz ile boğuşuyor. Bunun temel sebeplerinden biri ise Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'a yönelik uygulamaya koyduğu yeni politikalar. Yıllardır Kıbrıs'ı gözden çıkaramadığı için önemli bir maddi kaynağı buraya aktaran sermaye devleti bugün artık kesenin ağzını biraz kısmak istiyor. Bunun için de Kıbrıslılar'a IMF reçetelerine benzeyen dayatmalarda bulunuyorlar. Yapılan yardımlar karşısında talep edilenler ise neoliberal politikaların gerekleri olan çeşitli hak gaspları.

Yani sermaye devleti IMF ve Dünya Bankası'nın kendisine uyguladığı havuç sopa taktiklerini daha düne kadar "yavru vatan" diyerek "onore" ettiği ve tüm milliyetçi eğilimleri körüklemek için kullandığı Kuzey Kıbrıs halkına karşı kullanıyor. Sermaye devletinin bu iş için oluşturduğu "Türkiye Cumhuriyeti Yardım Heyeti" yalnızca verilen paraların

nerede kullanılacağını değil ülkenin tüm işleyişini denetliyor. Kurumun amacı ise kesinlikle Kuzey Kıbrıs'ın öyle ya da böyle kendine yetebilecek bir ekonomi oluşturması değil. Aksine ülke ekonomisinin batırılması için azami çaba gösteriliyor.

Ada halkı onursuz politikalara hayır diyor!

Sermaye devletinin Kuzey Kıbrıs halkına dayattığı "kemer sıkma" politikaları, yıllardır Türkiye devletinin himayesinde yaşamaya ve aşağılanmaya tepki gösteren işçi ve emekçilerin öfkесinin açığa çıkmasına vesile oldu. Geçtiğimiz yıllarda da Ömer Seyfettin'in 'Diyet' öyküsüne gönderme yaparak Türkiye Konsolosluğu'nun önüne kesik el maketi atılması gibi çeşitli eylemler yapan ada halkı bu kez çok daha kitlesel biçimde tepkisini dile getirmeye başladı.

Sendikalar ve kitle örgütleri tarafından oluşturulan Sendikal Platform, grevler ve kitlesel protestolar ile sesini yükseltiyor. Platformun dikkat çeken ilk eylemi 15 Kasım günü adaya giden Cemil Çiçek'in havaalanında protesto edilmesi olmuş, eylemde "Cemil Çiçek senin maaşın ne kadar", "Bu memleket bizim" ve "Ülkemiz satılık değil" pankartları açılmıştı.

2011 yılını da "Toplumsal varoluş için mücadele yılı" ilan eden Sendikal Platform bu iddiayla 11 Ocak'tan itibaren süresiz grev başlatmıştı. Grev pek çok sektörde geniş katılımlı biçimde gerçekleştirildi. 28 Ocak günü de genel grev ile birlikte kitlesel bir miting düzenlendi. Mitingde öne çıkan Türkiye merkezli sosyal yıkım politikalarına karşı öfkeydi. Ankara'yı protesto eden pankartların açıldığı mitingde özellikle "Ankara ne parayı ne paketini ne memurunu istiyoruz", "Ayşe'nin parası bitti tatilde hırsız oldu", "Ayşe evine dön bilet bizden" şiarları dikkat çekti.

Eylem Türkiye'de de gerici düzen güçlerinin tepkisi ile karşılandı. Her ne kadar tepki açılan pankartlaraymış gibi gösterilse de asıl sebep onbinlerce Kıbrıslı'nın artık onursuz kuklalık rolünü kabul etmiyor ve kurtarıcı pozlarındaki Türkiye'ye karşı tepkisini ortaya koyuyor oluşuydu.

Eyleme karşı ilk tepki de Başbakan'dan geldi ve Erdoğan bir sömürge valisi pozlarına bürünerek ada halkını aşağılama seferberliğine girişti. Kıbrıslılar'ın Türkiye'ye "defol" deme hakkı olmadığını söyledikten sonra "Ülkemizden beslenenlerin bu yola girmesi manidardır" ifadesini kullanarak Kuzey Kıbrıs halkına

besleme diyen ilk başbakan oldu.

Bununla da yetinmeyen Erdoğan şunları söyledi: "Sen kimsin be adam. Şehidim var gazim var, stratejik olarak ilgiliyim. Kıbrıs'ta Yunanistan'ın ne işi varsa Türkiye'nin Kıbrıs'ta stratejik olarak o işi var." Bu sözler geçmişte vatan-millet edebiyatı ile yutturulmaya çalışılan işgalin nasıl emperyalist bir politika olduğunu ve tek gerekçesinin sermaye devleti ile efendilerinin çıkarı olduğunun itirafından başka bir şey değil.

Başbakan'ın arsızlığını KKTC'den sorumlu Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek de sürdürdü ve "Bize hakaret ediyorlar, iki gün sonra gönderdiğimiz parayı alıyorlar" diyerek ada halkını aşağılama furmasına katıldı.

"Kırbaçlı vali" cezası

Kıbrıslılara karşı pervasız açıklamalar ile yetinmeyen sermaye devletinin ikinci adımı ise Kıbrıs büyükelçisini değiştirmek oldu. Türkiye'nin Kıbrıs politikalarına yönelik eleştirileriyle tanınan ve kendisini IMF temsilcisine benzeten Büyükelçi Kaya Türkmen geçtiğimiz hafta görevden alındı. Yerine ise hayli manidar bir isim olan Halil İbrahim Akça getirildi.

Akça'nın Büyükelçi olarak atanması Türkiye'ye tepki gösteren Kıbrıs halkına karşı atılmış küstah bir adım anlamına geliyor. Çünkü Halil İbrahim Akça, Cemil Çiçek'in 'müsteşar' yetkisiyle atadığı ve Kıbrıs'ta karşı çıkılan "reform"ları yürütmekle görevli kişiden başkası değil. Yani sendikaların protesto ettikleri "Türkiye Cumhuriyeti Yardım Heyeti" sorumlusu, eski görevlerinin yanısıra bir de Büyükelçi sıfatı ile adada görevlendirilmiş oldu.

Akça göreve geldiği ilk günlerden itibaren ada halkının tepkisini çeken bir isim olmuştu. Yalnızca sermaye devletinin sözcüsü olması nedeniyle değil, pervasız açıklamalarından dolayı da işçi ve emekçiler Akça'ya karşı büyük bir tepki duymaktaydı. Akça'nın daha göreve geldiği ilk günlerde KKTC Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu'nu makamında ziyaret ederek "Artık Kıbrıs Türkü'nün cezalandırılması gerek. Bunun için iktidar partisi UBP'ye talimat vererek bu operasyonu başlatmalısınız" ifadelerini kullandığı basına yansımıştı. Akça büyük eleştirilere konu olan bu sözleri yalanlama gereği dahi duymayarak Ankara'nın KKTC cumhurbaşkanına

bakışını da göstermişti.

Akça bunun yanısıra ülkedeki işçi ve emekçilerin haklarına yönelik açıklamalarıyla biliniyor. Emekli maaşlarının yüksekliğinden sıklıkla dem vurarak bunlardan kesinti / vergilendirme yapılmasını savunuyor. Sendikaları sıklıkla yerden yere vurarak "Birçok yasada sendikal hakların daraltılmasına ve kullanım şeklinin düzenlenmesine ihtiyaç var" diyor.

Akça bu haliyle Yunan basınının kendisine taktığı "kırbacı valı" ismini hak ettiğini gösteriyor. Büyükelçi sıfatına da sahip olmasıyla birlikte Akça ada halkına yönelik yeni sosyal saldırıların da simgesi olacak gibi duruyor.

Özgürlük özlemi sindirilemez!

Kıbrıs halkı gelinen yerde on yılları bulan Türkiye tahakkümünü üzerinden atmak için önemli bir mesafe katetmiş gibi görünüyor. Sendikal Platform'un yaptığı değerlendirmede TC'nin bugüne kadarki politikaları şu sözlerle isabetli biçimde tespit ediliyor: *“1980’li yıllardan beri Türkiye Cumhuriyeti’nin başına gelen hükümetlerin Kıbrıslı Türkler’in askeri, ekonomik ve siyasi işlerine karışarak kendi kendini yönetmesine ipotek koyan, Kıbrıslı Türkleri üretimden kopararak gelişmesini engelleyen, dayatma neo-liberal sömürü paketleri ile kazanılmış haklarına saldıran, Kıbrıslı Türkleri Avrupa Birliği sürecinde buzdolabında rehin tutan bir zihniyetin ürünü”*

Ancak Kıbrıs bugün hayli kritik bir konumda bulunuyor. Bu nedenle işçi ve emekçiler kukla hükümetlere, emperyalizmin taşeronu Türkiye ve Yunanistan devletleri gibi gerici güçlere ve bizzat emperyalist odaklara karşı mücadele verme görevi ile karşı karşıya bulunuyorlar. Bunu yaparken de Kuzey'de ya da Güney'de olsun tüm Türk ve Rum emekçilerin muktedirler tarafından körüklenen önyargıları gömerek birleşik mücadeleyi yükseltmeleri gerekiyor. Hem Türkiye ve Yunanistan sermaye devletleri, hem de ikisinin de hamisi olan ABD emperyalizmini asıl korkutan da adada yeniden yükselecek devrimci bir dalgadan başka bir şey değil.

Suç ortaklığı saklanamıyor

ABD emperyalizminin 2003 yılında başlattığı Irak işgali sırasında her türlü düşkünlüğü göstererek suç ortaklığına soyunan AKP hükümeti, asker göndermek üzereyken 1 Mart tezkere kazasına uğramıştı. Bu nedenle suç ortaklığını asker gönderme aşamasına ulaştırmayan AKP hükümeti, efendisi karşısında son derece zor durumda kalmıştı.

Ama, gerçek buyken medya yardımı ve göstermelik şovlarla bu tarihsel gerçeklerin üstü örtülmeye çalışıldı. Fakat gerçeklerden kaçılmıyor.

İşte zamanın Bush hükümetinin Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in anılarını anlattığı kitabın yayınlanmasıyla bu dönem yaşananlar da yeniden konuşulmaya başlandı. Dahası bilinmeyen bazı gerçekler de deşifre oldu. Rumsfeld'in anlatımlarına göre Irak işgali sırasında Türk devleti, “Amerika İslam’a karşı savaş yürütüyor” propagandasını yalancı çıkarmak için bir noktada Irak’a iki tümen (20 bin) asker göndermeyi kabul etti.

“Bilinen ve bilinmeyen” adını taşıyan kitap göre, Türk devletinin asker gönderme kararının uygulanmasına ise Irak yönetimi engel oldu.

Emperyalistlerin yankısı olmaktan öteye gidemeyen

ikiyüzlüler...

“Sonunuz Mübarek olsun!”

Tunus diktatörü Zeynel Abidin Bin Ali ayaklanan emekçiler tarafından kovulduğunda ne Tayyip Erdoğan ne müritleri açıklama yaptı. Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da yeni bir dönemi başlatan bir olay hakkında konuşma cesareti gösteremeyenler, Mısır’la ilgili konuşma cesaretini nereden buldular?

Obama’nın emireri olmakla hava atıyorlar

Mısır’daki isyan dördüncü gününde halk ayaklanması düzeyine sıçradığında, Ankara’dan tık yoktu. Zira bu ayaklanma olmasaydı, Tayyip Erdoğan 11-12 Şubat’ta kovulan diktatör Hüsnü Mübarek’le görüşmelerde bulunacaktı.

Tedirginlikle Mısır’daki ayaklanmayı izleyen AKP şefiyle müritleri, Barack Obama’dan emir gelene kadar sus pus kaldılar. Zira Beyaz Saray’daki efendiler bu konuda vazife vermeden konuşmak kolay değildi. Ayrıca “etkin taşeronluk” için rüştünü ispatlama çabasını zora sokacak bir tutuma girmekten duyulan korku da bunu gerektiriyordu.

Washington’daki savaş baronlarını diken üstünde bırakan Mısırlı emekçilerle gençlerin ayaklanması, birkaç günde Amerikan uşağı diktatör Mübarek’i tamamen gayr-ı meşru duruma düşürdü. Böylece Washington nezdinde sadık uşağın miadı dolmuş oldu.

Mübarek’in arkasında durmanın mümkün olmadığını gören Obama, Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan ve Ürdün’deki işbirlikçilerini arayarak, Mısır diktatörünü gözden çıkardığını ve ona göre tutum almaları gerektiğini bildirdi.

İşte Tayyip Erdoğan, ancak Obama’dan emir aldıktan sonra Mısır’daki ayaklanma hakkında konuşabildi. Washington’dan verilen görevi ifa eden AKP şefi, arkadaşı Mübarek’e, “halkın sesine kulak ver, hepimiz faniyiz, artık çekilmen gerek” türünden tavsiyelerde bulundu. Dolayısıyla, Mübarek kovulunca “öngörülü davrandık, risk aldık” türünden böbürlenmeler tam bir arsızlık örneğidir. Ortadoğu’yu sarsan bir olay hakkında fikrini söyleme cesareti gösteremeyen, ancak efendisinden emir aldıktan sonra konuşabilen birinin, bu tutumu övünç kaynağı sayması utanç vericidir.

Bu arada, AKP borazanı medyadaki görevli kalemşör takımı da, Tayyip ve müritlerine methiyeler döşenerek, nemalandıkları kaynağa sadakatlerini kanıtlama fırsatını kaçırmadılar.

Kimlere hizmet ediyorlar?

Diktatör arkadaşına “halkın sesine kulak ver” nasihati veren AKP şefi Tayyip Erdoğan ve başında bulunduğu hükümet, acaba kimin sesine kulak veriyor, kimlere hizmeti esas alıyor?

Bu sorunun yanıtı AKP hükümetinin icraatlarında mevcuttur.

Sermayenin ve emperyalistlerin çıkarlarını temel alan politikalar izleyen dinci gericiilik odağı hükümet, pratiği ile kime hizmet ettiğini, kimlerin sesine kulak verdiğini tekrar tekrar ortaya koymaktadır.

İlk günden beri AKP’nin bütün icraatları işçi sınıfı ve emekçileri vurmuş, ilerici devrimci harekete saldırmış, özgürlük için mücadele eden Kürt halkına

Ücretsiz PDF Kitap Arsvi - <https://rantey.org>

inkarı dayatmış, demokratik Alevi hareketine ırkçılıkla yanıt vermiş, kadını çalışma yaşamından sürüp eve kapatmayı esas almıştır.

İşçilere ve emekçilere işsizlik ve yoksulluğu reva görmüş, genç kuşaklara geleceksizliği dayatmış, hak arama mücadelesini yükseltenleri ise polis terörü ile bastırmaya çalışmıştır. Polise sokak ortasında cinayet işleme yetkisi veren yasalar çıkaran AKP hükümeti, yüzlerce cinayet işleyen tetikçilerine kalkan olarak ceza almalarını da engellemiştir. Tıpkı Hüsnü Mübarek gibi polis devletini günden güne tahkim eden Erdoğan ve hükümeti, ilerici devrimci harekete, işçi sınıfına, kamu emekçilerine, öğrenci gençliğe, Kürt halkına karşı polis ordusu ile saldırıya geçmekte, böylece muhalif sesleri boğmak için çırpınmaktadır.

Emekçilere bunu dayatan AKP şefi ve müritleri ise sülalece zenginleşmiş, iktidarda olmanın “nimetlerini” devşirerek, işçi sınıfı ve emekçilerin ürettiği artı-değerin yağmalanmasında en büyük payı kendileri ve yandaşları almaya başlamıştır.

Sermayenin palazlanmasına bağlı olarak, ABD emperyalizmi nezaretinde bölgede “etkin taşeronluk” rolüne talip olan sermaye iktidarı, füze kalkanına ev sahipliği yaparak, ezilen halklara karşı emperyalizmin tetikçiliğine devam etmeye kararlı olduğunu döne döne kanıtlamaktadır.

İşçi ve emekçilere zorbalık!

AKP şefleri ile medyadaki görevli borazan takımı, hükümetin icraatlarına “ileri demokrasi” yaftası asarak, meşruluk kazandırmaya çalışıyorlar. Riyakarlıkta sınır tanımayan bir zihniyetin temsilcileri o kadar pervasız ki, “ileri demokrasi” sahtekarlığını ortaya serenlere dört koldan saldırıyor, yazılı-görsel medyada teşhir etmeye çalışanları susturmak için polis ve savcılar harekete geçiriyorlar.

AKP’nin “ileri demokrasi”sinin, işçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenler ile sermaye ve dinci gericiilik odakları için farklı anlamlar taşıdığından kuşku duyulmamalıdır. Ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskı ve zorbalık arttığı ölçüde, sermayenin özgürlük alanları genişler. Zira sömürü ve köleliğin önündeki engeller devletin zoruyla temizlendiği ölçüde, sermayenin hareket alanları genişlemekle kalmaz kendini daha güvende hissederek azgınlaşır. Bu azgınlığı ancak işçi sınıfı hareketi durdurabileceği için, sermayeye özgürlük, emekçilere zorbalık olarak yansır.

İcraatlarına bakıldığında, AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan, Hüsnü Mübarek ve rejiminden öze dair bir farklılık taşımıyor. Buna rağmen dinci gericiiliğin şeflerinin Mısır yönetimi ve kovulan diktatöre nasihat verme cüreti nereden geliyor? Bu cüretin kaynaklarından biri Washington’dan gelen emirdir. Daha önemli kaynağı ise, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin, geleceksizliğe mahkum edilen genç kuşakların, henüz “Tayyip sonun Mübarek olsun!” şiarını hayata geçirecek durumda olmamalarıdır.

Türkiye’li işçi ve emekçiler Mısırlı emekçilerin isyanını kuşandığında, bu şiarın gerçekleşeceğinden kuşku duymamak gerek.

15 Şubat protesto edildi!

Abdullah Öcalan'ın 1999 yılında emperyalist bir komployla Türkiye'ye getirilişinin yıldönümünde gerçekleştirilen protesto eylemleri polis terörünün hedefi oldu. Toplamda binlerce kişinin katıldığı gösterilere polis saldırırken, çıkan çatışmalarda çok sayıda kişi yaralandı. 146 kişi de gözaltına alındı.

Diyarbakır

Diyarbakır'ın birçok ilçesinde gerçekleştirilen protesto gösterileriyle komplo kınandı. 15 Şubat günü BDP **Bağlar** ilçe binası önünde aralarında BDP Eş Genel Başkanı Gültan Kışanak, BDP Diyarbakır İl Başkanı M. Ali Aydın, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir ile ilçe belediye başkanlarının da bulunduğu binlerce kişi polis ablukasına rağmen Emek Caddesi'ne kadar yürüdü. Emek Caddesi'ne gelen kitleyi burada ateş yakan yüzlerce kişi karşıladı. Polis Okulu'na doğru yürüyüşe devam eden kitleye polis gaz bombası ve tazyikli su ile müdahale ederken kitle molotofkokteyli, havai fişek ve taşlarla karşılık verdi. Uzun süre devam eden çatışmalarda, 20'yi aşkın kişi gözaltına alındı. Polis erkeklerin ellerini arkadan ters bükerek götürürken kadınları da saçlarından tutarak karga tulumba gözaltına almıştı. Ardından yapılan operasyonlarda aralarında 9 çocuğun da bulunduğu 34 kişi gözaltına alındı.

İstanbul

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde "15 Şubat uluslararası komplo lanetliyoruz / Barış ve Demokratik Çözüm Platformu" pankartı ve siyah dövizler taşındı.

Açıklamayı okuyan Özlem Can, Öcalan'a yönelik komploya değinerek, Kürt halkının mücadelesiyle 15 Şubat komplosunun boşa düşürüldüğünü belirtti. Türkiye işçi sınıfına, yoksullara, emekçi halka seslenen Can, "Komplocuları kınayın! Dağlıca'yı, Aktütün'ü, Hantepe'yi unutmayın!" dedi. Açıklamanın ardından BDP milletvekillerinden Pervin Buldan ve Sebahat Tuncel de söz aldılar. Konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Akşam saatlerinde de **Beyoğlu Çukur Mahallesi**'nde eylem düzenlendi. "15 Şubat komplosunu lanetliyoruz" pankartı açıldı. Hacı Ahmet Parkı'na yapılan yürüyüşte 15 Şubat'ı protesto etmek amacıyla 14 Şubat günü Diyarbakır'da bedenini ateşe veren Mustafa Malkoç'un fotoğrafları taşındı. Polis barikatı ile kitlenin önü kesilirken, oturma eylemiyle bu tutum protesto edildi. Uzun süre devam eden oturma eyleminin ardından polis barikatı açarak yürüyüşe izin verdi. Kitlenin önünün park girişinde de kesilmesiyle birlikte yüzünü kapatan bazı gençler, polise molotofkokteyli ve taş attı. Polisin gruba gaz bombalarıyla müdahale etmesi üzerine ara sokaklarda çatışma çıktı. Çatışmaların ardından mahalle aralarında kimlik kontrolü yapan polis şüpheli oldukları gerekçesiyle 3'ü çocuk 8 kişiyi gözaltına aldı.

Hakkari

Sabah saatlerinden itibaren kepenklerin kapalı olduğu **Hakkari** ve ilçede gerginlik akşam saatlerine kadar sürdü.

Cengiz Topel Caddesi üzerindeki Oslo Otelі çevresinde polis ablukası yoğunlaştırılırken, polis yürüyüşe geçen gruba basınçlı su gaz bombaları ile

müdahale etti. Yoğun kar yağışı altında gösterilerini sürdüren göstericiler de polise taş, havai fişek ve molotof kokteylleri ile karşılık verdi.

Çıkan olaylarda 2 kişi vücutlarının çeşitli yerlerine isabet eden gaz fişekleri ile yaralanırken 2 kişi de gözaltına alındı. 14 Şubat günü çıkan olaylarda da 12 kişi gözaltına alındı.

Urfa

Suruç İlçesi'nde BDP ilçe binası önünde biraraya gelen binlerce kişi, buradan Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Yürüyüşte, Öcalan, geçen yıl bedenini ateşe veren lise öğrencisi Müslüm Doğan ve Şêx Seid'in fotoğraflarının yer aldığı "1925'te başlayan Kürt soykırımını lanetliyoruz" ve "15 Şubat uluslararası komplosunu kınıyoruz" pankartları açıldı. Polis ses bombaları atarak kitleyi taciz ederken, Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı.

Viranşehir'de, Dumlupınar İlköğretim Okulu önünde toplanan bin kişi, Öcalan posterleri, PKK bayrakları ve "Em komkujiya Kurda û Komploya Navnetevi Şermezar dîkin, Kahrolsun 15 Şubat komplosu" pankartını açtı. Kitlenin siyah kıyafetler giymesi dikkat çekti. Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan açıklamanın ardından kitle Karacadağ Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Burada TEB Bankası'na molotof atan göstericilere polis biber gazı ile müdahale etti. 2'si çocuk 5 kişi gözaltına alındı.

Mardin

Kızıltepe İlçesi'nde BDP ilçe binası önünde biraraya gelen kitle buradan sloganlarla İpek Yolu'na yürüdü. İpek Yolu'nun bitişinde binlerce kişinin katılımıyla basın açıklaması yapıldı. Açıklamanın ardından tekrar BDP ilçe binasına yürümek isteyen kitleye polis gaz bombalarıyla müdahale etti. Kitle polise taşlarla karşılık verdi.

Derik BDP İlçe binası önünde biraraya gelen binlerce kişi buradan Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Yürüyüşün ardından yapılmak istenen basın açıklamasına polis saldırdı. Polis kitleye gaz bombası ve tazyikli su ile sert bir şekilde müdahale etti. Kitle polise taşlarla karşılık verdi.

Gece boyunca süren çatışmalarda ilçe savaş
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

alanına dönerken gösterilere katıldığı iddiasıyla iki çocuk gözaltına alındı. AKP Derik İlçe Binası ateşe verildi. Tamamen yanan bina kullanılamaz hale geldi.

Mardin'in **Nusaybin** İlçesi'nde BDP ilçe binası önünde biraraya gelen binlerce kişi Barış Parkı'na yürüdü. BDP Mardin Milletvekili Emine Ayna'nın gerçekleştirdiği basın açıklamasının ardından yürüyüşe geçen kitleye polis gaz bombalarıyla müdahale etti.

Şırnak

Polisin rastgele sıkıdığı gaz bombası kent merkezinde bulunan Gazipaşa İlköğretim Okulu'na da isabet etti. 3 gaz bombasının girdiği okulda öğrenciler mahsur kaldı.

Silopi ilçesinde 15 Şubat'ı protesto etmek için binlerce kişi BDP Silopi İlçe binası önünde toplandı. Buradan ilçe merkezine doğru yürüyüşe geçmek isteyen kitleye polis ilçe binası önünde müdahale etti. Çıkan arbede ve atılan gaz bombaları nedeniyle çok sayıda kişi yaralandı.

BDP **Cizre** İlçe binası önünde toplanan bini aşkın kişi ise Nur Mahallesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Kitleye, polis gaz bombaları ile müdahale ederken polise taş, havai fişek ve molotofkokteyli ile karşılık verildi. Kısa süren çatışma, kitlenin Nur Mahallesi'nin ara sokaklarına dağılmasıyla sona erdi.

Batman

Yılmaz Güney Sineması önünde biraraya gelen binlerce kişi, Aram Tigran Parkı'na yürümek istedi. Bu sırada polis zırhlı araçlarla barikat kurarak, kitleyi engellemeye çalıştı. Diyarbakır Caddesi üzerinde bulunan kalabalık başka bir grubun kitleye katılmak istemesi üzerine polis gaz bombaları ve tazyikli su ile müdahale etti. Kitle, polise taşlar ve molotoflarla karşılık verdi.

Van

Aralarında BDP İlçe Başkanı Derviş Polat, Başkale Belediye Başkanı İhsan Güler'in de bulunduğu çok sayıda kişi, BDP ilçe binası önünde toplandı. Kalabalık grup, buradan çarşı merkezine yürüdü. Kürtçe ve Türkçe, "15 Şubat Uluslararası

Komplosu’nu nefretle kınıyoruz” pankartının açıldığı eylem sonrası tekrar BDP ilçe binasına gitmek isteyen gençlere polis müdahale etti. Emniyet Müdürlüğü önünde polisin gaz bombası ve tazyikli suyla müdahalesine gençler, havai fişek ve taşlarla karşılık verdi. Kısa süren çatışmanın ardından eylem grubun dağılması üzerine sona erdi.

Ağrı

BDP Ağrı İl Örgütü tarafından basın açıklaması yapıldı. Aralarında BDP Van milletvekili Özdal Üçer, BDP Ağrı il başkanı Halil Aksoy, Diyadin Belediye Başkanı Celal Tanrıverdi, BDP İlçe yöneticilerinin de bulunduğu çok sayıda kişi açıklamaya katıldı. BDP Ağrı il örgütü önünden Cumhuriyet Caddesi’ne kadar yürümek isteyen kitle polisin engeliyle karşılaştı. Bunun üzerine açıklama BDP önünde yapıldı. **Doğubayazıt** ilçesinde ise basın açıklamasının ardından gençler sloganlarla polis barikatının kurulduğu yöne doğru yürüyüşe geçti. Polisin burada gaz bombası ile müdahale ettiği yürüyüşe, gençler de molotof kokteyli, havai fişek ve taşlarla karşılık verdi. Uzun süren çatışmaların ardından gençler, Iğdır ve Ağrı caddelerini bir süre trafiğe kapatarak ateşler yaktı.

Muş

Ensafın gün boyu kepenk kapatığı **Varto** ilçesinde BDP İlçe binası önünde bir araya gelen binlerce kişi, “15 Şubat uluslararası komplosu halkımızın özgürlük bilincini karartamaz” ve “15’ê Sibatê şermezar dikin” pankartlarıyla Belediye Pasajı önüne kadar yürüdü. Yürüyüşe Muş Milletvekili Sırrı Sakık da katıldı. BDP İlçe binası önünde binlerce kişi toplandı. Buradan Alparslan Caddesi’ne yürüyüş gerçekleştirildi.

Adana

Merkez Seyhan İlçesi Gülbahçesi Mahallesi muhtarlığı önünde yüzlerce kişi toplandı. Dağlıoğlu Mahallesi’nden yürüyüşe katılmak için gelenlere polis tazyikli su ile müdahale etti. Herkesin siyahlar giydiği yürüyüşte, “Em komploya 15 Sibatê ya navnetewî şermezar dikin”, pankartları ve yeşil sarı kırmızı flamalar açıldı.

Birecik’te Heykel Meydanı’nda yapılan basın açıklamasının ardından sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçen kitleye çevik kuvvet coplarla müdahale etti. Polis, bazı gençleri de tartaklayarak gözaltına aldı. BDP İlçe Başkanı Yusuf Yeşiltepe ise, ilçe emniyet müdürünün hakaretlerine maruz kaldı ve parmağı kırıldı. 5 kişi gözaltına alındı.

Siirt’Kurtalan

ilçesinde yağan yoğun yağmura rağmen yüzlerce kişi basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme katılanların siyah giymesi dikkat çekti. Açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Bitlis

Tatvan ilçesinde de kitlesel 15 Şubat protestosu yapıldı. BDP Bitlis Milletvekili Nezir Karabaş’ın da katıldığı eylemde göstericiler ile polis arasında kısa süreli bir çatışma yaşandı.

Hatay

Dörtöyol ilçesinde, Mezbahane Mahallesi’nde toplanan kitle yolu trafiğe kapatırken, polis gaz bombası ve tazyikli suyla kitleye müdahale etti. Molotof kokteyli ve taşlarla polise karşılık verilmesi üzerine çıkan çatışma yaklaşık 4 saat sürdü. Polisin mahalleye girişine izin vermeyen gençler mahalleyi kendi inisiyatifli altına aldı.

Ankara, Siirt, Erzurum, Şırnak, Manisa, Aydın ve İzmir’de basın açıklamaları gerçekleştirildi.

Kürdistan: Toplu olarak toprak altına konulanların ülkesi

H.Eylül

“Onların yolunu gözleyen en azından mezarını bilmek isteyen, en azından az önce müze haline getiren orada gördüğümüz gibi, elbisesinden bir parçayı koklamak isteyen nice anneler var, nice kadınlar var Srebrenitsa’da. Srebrenitsa’da insanlık onuru ağır bir yara almıştır. Srebrenitsa’da Balkan tarihi ve Avrupa tarihi bir kara leke almıştır. Srebrenitsa’da güvenli bölge tanımı uluslararası barış gücü tanımı çok ağır bir darbe almıştır”, “Bosna Hersek’te ölen her can için Türkiye’nin 81 vilayetinde gözyaşı döktük, dua ettik. Saraybosna, İstanbul’un kardeşidir. Belgrad, Ankara’nın dostudur. Zagreb, İzmir’in akrabasıdır. Kızılırmak nehrinin, Sakarya nehrinin, Tuna’nın tarihi ortaktır, birdir.”

Bu sözler Srebrenitsa Soykırımı’nın 15’inci anma törenlerinde konuşan Başbakan Erdoğan’a ait. Sanırsınız ki bütün bu sözler kendisini dünya barışına adanmış birisine ait. Oysa konuşanın ve konuşturanların hüküm sürdüğü toprakların bir bölümünde, toprağın kazıldığı yerden insan kemikleri çıkmaya devam ediyor. Başbakan’ın deyimiyle Saraybosna’nın kardeşi İstanbul kazılrsa, Belgrad’ın dostu Ankara’nın toprağı eşelense, Zagreb’in akrabası İzmir’de su için çukur açılrsa yerin altından tarih fıskıracak. Ama Fırat’ın ve Dicle’nin aktığı topraklar hafifçe bir aşındırılrsa içinden insan kemikleri, Kürt kardeşlerimizin kemikleri çıkmaktadır.

Ama elbette Saraybosna’yı, Filistin’i gören gözler Kürdistan’a bakınca toplu mezarları göremeyecek kadar kördür. Elbette dilleri laldir. Çünkü Kuyucu Murat Paşa’nın torunları ecdatlarının izini sürmektedir.

Bugün Kürt halkının öfkesini anlamak, bir halkın neden tüm baskı ve zulme karşı böylesine isyankar olduğunu hissedebilmek için, topraklarının altından tarih fıskıran insanların en basit bir yolla empati yapması yeterlidir. Annesi, babası, amcası, kardeşi, çocuğu bir sabah evden çıkıp bir daha geri gelmeyen, zindanlarda, sokakta, nefes aldığı her yerde imha ve inkar edilen, gün aşırı evi basılıp talan edilen, dışkı yedirilen, kız kardeşleri ve sevdikleri tecavüze uğrayan, zorla göç ettirilen, dili, kimliği, kültürü, geçmişi, geleceği yok sayılan, “bir Türk dünyaya bedel” iken “Kürtten evliya koymaya avluya” diyerek aşağılanan, dilini yasaklayıp bozuk Türkçe’yle konuştuğunda kıro diye dalga geçilen bir halkın yaşadıklarının en yalın resmidir toplu mezarlar.

Kendi evlatlarının toplu mezarlara gömüldüğünü bilen, gören ama defin işlemlerini yapamayan, ölülerinin mezarlarını ziyaret edemeyen... Kollarında kardeşi ölen, çocuğunun gözleri önünde vurulan, işkence seanslarına ailece alınan, çığlıkları dinlettirilen bir halkın öyküsüdür toplu mezarlar. Asit kuyularında erimeye bırakılan bedenlerin trajedisidir...

Bu ülke bölünmüştür, evet; toplu mezarlarla dolu başka bir ülkedir orası. Sınırları insan kemikleriyle çizilidir. Bir halkın damarıdır Zilan deresi, Newala Qasaba (Kasaplar Deresi), 33 kurşun... İşte o topraklar Türkiye’nin Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Srebrenitsa’sıdır.

Göçüklerde kalan madencilerle kaderleri de aynıdır aslında. Toprak altında bırakılan insanların kardeşliğidir yaşanan. Yazgı aynıdır. Kürt halkı, tarihin en barbarca zulmünden nasibini daha fazla almıştır. Adları eşkiyaya çıkmış bir halka “vur emri” hep yürürlükte kalmıştır. Devletin gizli siyaset belgesinde, haklarında hep ölüm fermanları çıkarılmıştır. Mazlum bir halkın yükselen çığlığı “ferman padişahınsa dağlar bizimdir” demiş ve dağlarına ve dağların barındırdıklarına sahip çıkmışlardır o sesin sahipleri. Yetmiştir bunca zulüm, bunca acımasızlık. Yok sayılan bir halkın varlığı isyanla hatırlanmıştır.

Uzak coğrafyaların uzak halkları için burkulan yürekler, kendi kardeşine yapılanları görememiştir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ezen ulusa mensup olmanın vebalini kendilerine yükleyen ve yine kendisini ezen o gerçek düşmanla, sermaye sınıfıyla hesaplaşamamıştır. Kendilerine düşman belletilen Kürt halkıyla gerçekte nasıl bir kader birliği içinde olduğunu anlayamamıştır. Kürt halkına kendi vatanları çok görülüp, onlara toplu mezarlar reva görülürken torba torba yasalar geçmiştir sömürgecilerin meclislerinden.

İHD Diyarbakır Şubesi, toplu mezarlarla ilgili uzun süredir yürüttüğü ve 1989 ile 2010 yıllarını kapsayan çalışma sonucunda hazırladığı raporu açıkladı. Şimdiye kadar yapılan araştırmalar sonucunda içinde bin 469 kişiye ait kemiklerin bulunduğu 114 toplu mezarın tespit edildiğine dikkat çekilen bu raporda, şimdiye kadar açılan 26 toplu mezarda 171 kişinin kemiklerine ulaşıldığına vurgu yapıldı. Bu rapora göre bölgede toplu mezar olayının ilk olarak 1989 yılında gündeme geldiği belirtilmektedir.

Hala daha askeri alanlardan ve asit kuyularından katledilen insanların kemikleri çıkmaktadır. Tüm bu gerçekleri, şovenizm zehriyle bilinci köreltilmiş işçi ve emekçilere ulaştırmak oldukça önemlidir. Çünkü Türkiye işçi sınıfı ve kardeş Kürt halkı aynı kaderi paylaşmaktadır. Ve yakın gelecekte de aynı özgür ve sömürsüz bir geleceği yine birlikte paylaşacaklardır.

Torba yasa meclisten geçti...

Haklarımızı geri almak için dişe diş mücadeleye!

Torba yasa 17 gün süren genel kurul görüşmelerinin ardından TBMM’de kabul edildi. 224 madde ve 19 geçici maddeden oluşan tasarı mali aftan, kamu borçlarının yeniden düzenlenmesine, öğrenci affından, 3. köprü ihalesine kadar farklı konulara ilişkin bir dizi düzenleme içeriyor.

AKP hükümeti işçi ve emekçilere saldırının adı olan bu saldırı paketini çıkarmak için her tür yöntemi kullandı. Milletvekilleri fazladan mesai yaptılar. AKP kurmayları milletvekillerinin otumlara katılıp katılmadığını dahi kontrol ettiler. Tüm bunlar elbette işçi ve emekçiler lehine yasalar çıkarsın diye yapılmadı, yapılmazdı.

Hangi saldırılara yasal kılıf giydirildi?

İşçi ve emekçilerin protestoları eşliğinde meclisten geçen torba yasa birçok saldırıyı içinde barındırıyor. Torba içerisinde yer alan ilgili maddelerle, esnek çalışma ve güvencesizlik yasallaştırıldı.

Bilindiği üzere torba yasa istihdam yaratmak yalanıyla parlatıldı. Oysa gerçekte torba yasası ile kapitalistlere önemli ayrıcalıklar sağlandı. Örneğin kapitalistler SSK primleri yükünden kurtarıldı. Sigorta primlerinin 10 yıl boyunca işsizlik sigortasından karşılanmasının önü açıldı. Böylece işsizlik fonunun kapitalistlere iç ettirilmesinin önündeki tüm engeller temizlendi. Asgari ücret tümüyle sefalet ücreti haline getirildi. İşçilerin çok daha ucuza çalıştırılmasının yolu açıldı.

Meclisten geçen torba yasası ile hak gasplarının, sürgünlerin, zorla çalıştırmanın önü açılıyor. Torba yasa ile belediyede çalışan işçiler “ihtiyaç fazlası” kabul ediliyor, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü’nün teşkilatlarına “hizmetli” olarak atanmalarının önü açılıyor.

Torba yasa ile stajyerlik için uygulanan asgari ücret 229 TL’den 178 TL’ye çekiliyor. Asgari ücret, 16-18 yaş arası için 599 TL’den 518 TL’ye düşürülüyor. Stajyer çalıştırılanların yerleri için çalıştırılması gereken işçi sayısı sınırı 20’den 5’e çekiliyor.

Sendika bürokratlarının yardımıyla yasalaştı

Torba yasa ile kapitalistlerin çıkarları için işçi ve emekçilerin ekmeğine kan doğrandı. İşçi ve emekçilere yönelik tarihin en kapsamlı saldırısı karşısında Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen ve Kamu-Sen yönetimleri kollarını bile kıpırdatmadılar. Bir kez daha saldırının yaşam bulması için ihanette sınır tanımadılar. Yasa mecliste kabul edildi. Bu ihanet şebekelerinden göstermelik de olsa hiç ses seda çıkmadı.

Türk-İş ve Hak-İş’in başına çöreklenmiş sendika bürokratları ihanetlerine hiçbir kılıf uydurma gereği bile duymayacak kadar pervasızlaştılar. Manevra yapma ihtiyacı hissetmeden, göstermelik eylemlere dahi başvurmadan, daha baştan sürecin önünü kestiler. Bu tutumlarıyla geçmiş ihanetlerini aşan bir performans sergilediler.

Tabandan gelen tepkilerin basıncı altında Türk-İş bürokratları önce işçileri beklentiye soktular. Bir süre sonra sonuçsuz toplantılarla beklentileri tümünden boşa çıkardılar. Böylece yeni bir ihanetin daha altına imza attılar. Ama ihaneti kılıfına uydurma gereği bile duymadılar.

Türk-İş yönetimi, torba yasası saldırısı nedeniyle

binlerce üyesini kaybedeceğini bile bile suskunluk fesadını sürdürdü. Çünkü Türk-İş’in merkezinde bulunanlar AKP’nin özel desteği ile yönetime gelmişti. Bu nedenle AKP hükümetine diyet borcu vardı. Borcu bir kez daha sınıfı satarak ödedi.

Türk-İş bürokratlarının suskunluğunun bir diğer önemli nedeni TEKEK direnişine benzer bir işçi tepkisinin ortaya çıkmasından duyduğu büyük korkuydu. Torba yasasına karşı gelişebilecek işçi tepkisinin TEKEK direnişini aşması fikri bile onları korkutmaya fazlasıyla yetiyordu. Zira torba yasası gibi kapsamlı bir saldırının karşısında gelişebilecek işçi ve emekçilerin öfkesi sert eylemlere yol açabilir, böylesi bir süreç ihanet şebekesinin tahtını sallayabilirdi.

DİSK ve KESK protestoculuğu aşmadı

Torba yasasını kabul etmeyeceklerini söyleyen KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar, **“Bizim açımızdan mücadele bitmedi, devam ediyor”** dedi.

Diğer emek örgütlerine yönelik birlikte tutum sergilemek için çağrıları olduğunu belirten KESK Genel Başkanı Çınar, “Hiç kimse ile birleşemezsek bile, Kamu Emekçileri Sendikaları olarak bizler Cumhurbaşkanlığı aşamasında da uygulama aşamasında da her türlü direnişi göstereceğiz” dedi.

KESK ve DİSK torba yasaya karşı illerde basın açıklamaları, oturma eylemleri gerçekleştirmiştir. Bu süreçte en önemli eylem olarak 3 Şubat eylemi planlanmıştır. Tüm bu eylemlerin temsili katılımı aşması için, bu örgütler hiçbir çaba göstermemişlerdir. Ankara eylemini meclisi kuşatma sözleriyle başlatan DİSK ve KESK yöneticileri, inisiyatifi ise CHP milletvekillerine bırakmıştır. Polisin açık saldırganlığı karşısında panikleyen sendika bürokratları alanı terk etmişlerdir.

Torba yasasına karşı çokça mücadeleden bahseden KESK ve DİSK protesto eylemlerini aşan bir mücadele pratiği örgütleyemedi.

Mücadele görevleri ortada duruyor

Mecliste kabul edilen ve Cumhurbaşkanı’nın onayına sunulan torba yasası saldırısına karşı harekete geçmek için reformist önderliğin günü geçiştirmeye dönük eylem kararlarına bel bağlanamaz. Torba yasadaki sonra da uzlaşmacı sendikal anlayışla hesaplaşmak, politik ve pratik planda ayrılmak kaçınılmaz bir görevdir.

İşçi ve emekçi hareketindeki devrimci önderlik boşluğu hızla doldurulmalıdır. Bu iradeyi devrimci olma iddiası taşıyan tüm işçi ve emekçiler göstermek zorundadır. Zaman kaybetmeden geniş emekçi kesimleri bilgilendirmek, saldırıların asıl hedefini, yaşanacak hak gasplarını, işçi ve emekçi kıyımını anlatarak bilinçlendirmek bir zorunluluktur.

Sermaye medyasının etkisi altında bulunan, torba yasasının özünü oluşturan saldırıları “reform” olarak algılayan geniş işçi ve emekçi kesimleri süreçten ve saldırılardan haberdar edilmeli, gasbedilen ve gasbedilmek istenen haklarına sahip çıkmaya ve mücadele etmeye çağrılmalıdır. Geniş kesimleri hak alıcı bir mücadele programı etrafında birleştirmek ve dişe diş bir mücadeleye hazırlama görev ve sorumluluğu öncü işçi ve emekçilerin temel görevidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Torba yasada Türk-İş başarısı mı?

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu son açıklamasıyla yeniden gündemde. Bu açıklama torba yasa kapsamında yıkım maddelerinden 3 tanesinin torbadan çıkartılmasının nasıl “başarıldığı” ile ilgili. Torba yasanın tümüne nüfuz eden yıkım projeleri düşünüldüğünde sadece 3 saldırı başlığını “kurtarmak” Türk-İş’in başarısı değildir elbet. Türk-İş yönetiminin sınıfa ihaneti kesindir. Göstermelik eylem ve açıklama bile yapmayan Türk-İş yönetimi doğal olarak hiçbir kazanımın sahibi değildir.

Türk-İş yönetiminin tarihi ihanetlerle doludur ve sınıf mücadelesinin önünü kesmek onların en büyük başarısıdır. Bu başarıya son olarak da torba yasa saldırısına göz yummak eklenmiştir.

Meclisten geçen torba yasadaki, “tekriri müzakere” ile “evden çalışma ve uzaktan çalışma” gibi esnek çalışma biçimlerini yaygınlaştıran maddeler ile “denkleştirme ve deneme sürelerinin uzatılmasına” ilişkin maddeler geri çekilmiştir. İlk bakışta bu üç başlığın çıkarılmasıyla sorun kalmamış gibi görünüyor, fakat gerçekte yapılan gaspların yanında birer kırıntı olarak kalmaktadır.

Kumlu yaptığı açıklamada bu 3 başlığın kaldırılmasının altındaki “başarı” öyküsünü anlatıyor: *“Sorunlarımıza Çalışma Bakanı ile çözüm bulamayınca başka yollar aradık. Bakan Cemil Çiçek ve Faruk Çelik ile yaptığımız görüşmeler ve Başbakan’ın talimatıyla bu üç madde geri çekildi.”*

Kumlu işçi sınıfının eylemlerinin önlenmesinin sözde faydalarını söylerken, ihanetçi çizgiyi şöyle savunuyor: *“Çünkü ne kadar eylem yaparsanız yapın, sorunu çözmek için oturup müzakere etmek zorundasınız. Yani bir yandan eylem yaparken, diğer yandan görüşmeleri sürdürmek zorundasınız. Diyalogu koparırsanız, sorunu kiminle çözeceksiniz? Bizim meselemiz bağcıyı dövmek değil üzüm yemek.”* Mustafa Kumlu’nun sarf ettiği bu sözler mücadele kaçkınlığını gizlemek içindir.

Kumluların istediği eylemden uzak, sesini çıkarmayan ve haklı taleplerde bulunmayan bir sınıf tablosudur. Bunun için hem mücadele dinamizmini örselemekte hem de sınıfın haklarının kırılmasına yol açmaktadır. İşte bu yüzden de torba yasanın karşısında işçi ve emekçiler yekpare bir duruş sergileyemediler, parça parça ve kitlesel olmayan eylemler sonucunda bir yıkım programı daha emekçilere yüklenmiş oldu.

Kumlu işçi ve emekçileri mücadele alanlarına değil sermayeyle uzlaşma masalarına çağırmaktadır. Bu anlayışa göre eylem ve mücadele sonuç alıcı bir yöntem değildir. Eğer sonuç almak istiyorsanız sermayeye biat edeceksiniz onların sunduklarına razı olacaksınız. Oysa bu hainlerin kendileri de biliyorlar ki mücadele etmeden, direnmeden her hangi bir hak elde etmek mümkün değildir.

HSGGP'den torba yasa eylemleri

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) bileşenleri torba yasa saldırısına karşı Kadıköy ve Şişli'de yürüyüşler gerçekleştirdi. Torba yasanın meclisten geçmesinin ardından gerçekleşen eylemlerde, sermayenin ihtiyaçları için AKP hükümeti tarafından hayata geçirilen saldırıya karşı sonuna kadar direnme ve mücadele etme çağrısı yapıldı.

13 Şubat günü Kadıköy Altıyol'da bulunan Boğa Heykeli önünde biraraya gelen bileşenler yolun gidiş yönünü trafiğe kapattılar. Polisin tehditlerine rağmen yolun gidiş yönünü tamamen trafiğe kapatan kitle, sloganlarla süren bekleyişin ardından yürüyüşüne başladı.

Aralarında Partizan, Devrimci Hareket, DHF, Halk Cephesi, Kaldıraç, EHP, SDP, ESP, PDD, SODAP, DP'nin bulunduğu platform bileşenleri kendi pankart, döviz ve flamalarıyla eylemde yer aldılar.

Eyleme katılan PTT taşeron işçileri Gaziosmanpaşa BEDAŞ Bölge Müdürlüğü önünde direnişlerini sürdüren işçilerin açtığı pankartın arkasında yürüdüler.

BDSP ise yürüyüşe, "Kölelik dayatmalarına ve güvencesiz çalışmaya karşı birleşik-militan mücadeleye! / BDSP" pankartı ile katıldı.

Yürüyüşün ardından bileşenler Kadıköy İskele Meydanı'nda bir miting gerçekleştirdiler.

Direnişçi işçilerden mücadele çağrısı

Ardından ilk olarak direnişçi BEDAŞ işçisi Ahmet Öztürk'e söz verildi. Karşılaştıkları işten atma saldırısı sürecine ilişkin bilgilendirmede bulunan Öztürk, geçmiş dönemlere ait alacaklarını talep ettikleri için haksız yere işten atıldıklarını söyledi.

Direnişçi PTT taşeron işçisi Rıza Soylu da PTT'de yaşanan özelleştirme sürecine paralel olarak işten atma saldırısıyla karşılaştıklarını söyledi. Soylu, Topkapı, Sarıyer ve Ankara'da PTT merkezleri önünde çadırlar kurarak direnişlere başladıklarını belirtti. Soylu, Topkapı AVPİM önünde sürdürdükleri direnişlerinin 40. gününü geride bıraktığını ifade ederek, "Haklarımız ve geleceğimiz için sürdürdüğümüz mücadeleyi

kazanana kadar devam ettireceğiz!" dedi. Soylu konuşmasını, torba yasaya ve sermayenin saldırılarına karşı birleşik ve örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısıyla sonlandırdı.

Eylemde platform adına basın açıklamasını Emekli-Sen Beyoğlu Şube Başkanı Hasan Kaşkırdı okudu.

Basın açıklamasının ardından, OSTİM başta olmak üzere son dönemde yaşanan iş cinayetlerine dikkat çekilen bir konuşma yapıldı. Torba yasa saldırısıyla iş cinayetlerinin daha da artacağı ifade edildikten sonra, katledilen işçiler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Şişli'de AKP'ye yürüyüş

Aralarında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun da yer aldığı HSGGP bileşenleri Şişli Meydanı'nda 14 Şubat günü biraraya gelerek AKP Şişli İlçe binasına yürüdüler. Mısır halkının günlerdir süren ayaklanmasına da değinilen konuşmalar "Mısır halkı yalnız değildir!" sloganıyla karşılandı.

AKP İlçe Binası önünde Emekli Sen 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Kaşkırdı'nın gerçekleştirdiği basın açıklamasında, meclisten geçen torba yasanın halka ve emekçilere dönük bir saldırı yasası olduğu belirtilerek yasanın daha fazla sömürü ve güvencesiz gelecek olduğunu vurguladı.

Kaşkırdı, birleşik mücadelede ısrar edilmesi gerektiğine vurgu yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KESK'ten torba yasa eylemleri

"Torba yasa" karşıtı eylemler devam ediyor. KESK basın ve kamuoyuna duyurduğu eylem takvimi çerçevesinde 11 Şubat günü birçok ilde eylemdeydi.

İstanbul

İstanbul'da KESK İstanbul Şubeler Platformu, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, TTB ve TMMOB gerçekleştirdikleri yürüyüş ve basın açıklamasıyla esnek, kuralsız ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştıran torba yasayı protesto ettiler.

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde biraraya gelen kitle, "Emekçilerin kazanılmış haklarını gasp eden torba yasası geri çekilsin / KESK-Türk-İş-TTB-TMMOB" ve "KESK İstanbul Şubeler Platformu" pankartlarını açarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) önüne sloganlarla yürüdüler. Eyleme BDSP, ÖDP, ESP, ÜİD-DER ve hakları için mücadele eden Atasay işçileri de destek verdi.

Basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nebat Bükrek yaptı.

Bursa

KESK Bursa Şubeler Platformu gerçekleştirdiği eylemle torba yasanın geri çekilmesini istedi. Vergi Dairesi önünden AKP il binası önüne kadar bir yürüyüş yapıldı. 120 kişiden oluşan yürüyüş kolunun AKP il binası önüne ulaşmasının ardından KESK Bursa Şubeler Platformu adına Süleyman Ayılmaz basın açıklamasını yaptı.

İzmir

KESK İzmir Şubeler Platformu ile destekçi kurumlar eski SSK Bölge Müdürlüğü önünde toplandı. Emekçiler kafalarına geçirdikleri siyah torbalar ve üzerlerine yazdıkları 'ödünç memurlar alınacaktır' yazıları ile AKP'yi protesto etti. Yol boyunca DİSK, KESK, TMMOB ve TTB imzalı "Emekçiler torbaya girmeyecek" başlıklı bildiriler dağıtılırken, ses düzeni kurulu araç üzerinden torba yasaya karşı ajitatif konuşmalar yapıldı.

Sivil polislerin korteje girmek istemesi üzerine iki defa gerginlik yaşanırken, eski ülkü ocağının önünden geçerken de gerginlik yaşandı. Polisin müdahale girişimine karşı emekçiler her seferinde net bir duruşla yürüdü.

Konak Belediye binası önüne gelindiğinde 10 dakikalık oturma eylemi ve basın açıklaması

Manisa

KESK Manisa Şubeler Platformu Manisa İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde toplandı. Manolya Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen emekçiler ana caddeyi de bir süreliğine trafiğe kapattı.

DİSK/Emekli Sen üyelerinin de destek verdiği eyleme 150 emekçi katıldı.

Tokat

BTS, Eğitim-Sen, SES, Kültür Sanat-Sen, Tarım Orkam-Sen'den oluşan KESK bileşenleri Tokat'ta Torba Yasa'ya karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Cumhuriyet Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklaması esnasında meşaleler yakıldı. ÖDP ve TKP'nin de destek verdiği eyleme 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa - İzmir - Manisa - Tokat

Metalde 21 yıl sonra grev kapıda!

Metal işkolunda MESS ile **Birleşik Metal-İş Sendikası** arasında süren grup TİS görüşmelerinde grev kararları asıldı. Bu adım işkolunda 20 yılın ardından bir ilk. İşkolunda en son grev kararı 1990 yılının son aylarında alınmıştı.

Aşamalı olarak kapsam dahilindeki MESS üyesi 33 fabrikaya grev kararları coşkulu eylemlerle asıldı.

Kocaeli’de basın toplantısı

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkez ve Kocaeli Şube yöneticileri ile Kocaeli’de örgütlü olduğu fabrikaların işyeri temsilcileri 10 Şubat günü basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısı coşkulu bir atmosferde geçti. Genel Başkan Adnan Serdaroğlu’nun konuşması salondaki işçiler tarafından sık sık sloganlarla kesildi.

Gebze’de grev kararları

11 Şubat günü Birleşik Metal-İş Gebze Şube’ye bağlı **Kroman Çelik, Sarkuysan, Çayırova Boru** fabrikalarında eylemler gerçekleştiren metal işçileri davul-zurna eşliğinde grev pankartlarını astılar.

Çayırova Boru ve Sarkuysan fabrikalarında grev ilan kararları saat 15.30’da eşzamanlı olarak asılırken 15.45’te ise Kroman Çelik işçileri fabrikaya grev kararını astılar. Birbirlerine yakın olan fabrikalardan çıkan işçiler davul-zurna eşliğinde halaylar çekerek grev kararlılıklarını MESS’e gösterdiler.

Burada gerçekleştirilen eylemde konuşan Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer, metal grup TİS sürecinde geline aşamayı özetledi. Grevin işyerlerinden içeri girdiğini söyleyen Özer, MESS’i uyardı. Metal işçisinin son sözünü söylediğini ifade eden Özer “biz hazırız” diyerek MESS’e seslendi. MESS’e, “bu kadar inat neden?” sorusunu yönelten Özer, anlatmak için her şeyi yapacaklarını sözlerine ekledi. “Kavgamız hepimiz içindir. Başarımız sınıfın başarısı olacaktır” diyen şube başkanı, işyerleri farklı olsa da sorunların çözümünün aynı olduğunu altını çizdi. Grev kararlarının fabrikalardan içeri girdiğini söyleyen Özer, uygulamakta tereddüt etmeyecekleri dile getirdi.

Kocaeli Şube’ye bağlı Bekaert, Standart Depo’da 11 Şubat günü yapılan eylemlere **Avrupa Metal İşçileri Federasyonu yöneticileri** de destek verdi.

Kocaeli’de yürüyüş

Kocaeli’de kurulu **Bekaert**’te ise mesai çıkışında toplanan sendika üyeleri sloganlarla eyleme başladı. Daha sonra Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Avrupa Metal İşçileri Federasyonu Genel Başkanı **Renzo Ambrozetti**, Genel Sekreter **Peter Scherrer** de fabrika önüne geldi. Fabrika kapısına “grev” yazısını asan Serdaroğlu, yaptığı açıklamada, sonuna kadar onurlarını koruyacaklarını ve direneceklerini ifade etti.

Açıklamanın ardından işçiler ve sendika üyeleri pankartlarla birlikte yaklaşık 7 kilometre uzaklıktaki Sabri Yalın Parkı’na yürüyüşe geçti. Birleşik Metal’in örgütlü olduğu diğer fabrikalardan da yürüyüşe katılım sağlanırken, işçilerin sayısı bini buldu.

Anadolu Şube’ye bağlı Yücel Boru ve Eskişehir

Şube’ye bağlı Doruk fabrikalarında da grev kararları asılırken, Bursa Şube’ye bağlı SCM’de coşkulu bir eylem yapıldı.

SCM fabrikasında saat 18.00’de sloganlar ve alkışlar eşliğinde grev kararının asılmasıyla başlayan eylemde basın açıklamasını Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci okudu. Açıklamada yüz bine yakın metal işçisini ilgilendiren metal işkolunda 1983 yılından itibaren sermaye ve devlet tarafından kurulmuş bir düzenin olduğunu ifade etti. MESS’in dayatmalarının kabul edilemez olduğunu söyleyen Ekinci, “*Grev oylaması süreci, bu sözleşmenin en kritik aşamasını oluşturmaktadır. Grev oylamasında MESS’in taktiğinin boşa çıkarılması, sözleşmenin çözümlenmesi yolunu da açmış olacaktır*” dedi. Birleşik Metal-İş işyerleri temsilcileri, TKP, EMEP, EHP, TMMOB ve BDSP’nin destek verdiği eyleme 100 aşkın kişi katıldı.

Yücel Boru’da eylem

Yücel Boru’da fabrika önünde yapılan konuşmanın ardından fabrikanın içine girilerek grev kararı asıldı. Konuşmada metal işçilerinin MESS’in saldırılarına boyun eğmeyeceği ifade edildi. Grev yazısının asılması işçiler tarafından alkışlarla karşılandı.

Prysmian’da grev kararı

Bursa’da Prysmian’da 14 Şubat günü grev kararı asıldı. Saat 08.00-16.00 vardiyasından çıkan işçiler fabrika içinden sloganlarla dışarıya geldiler. Fabrika önünde toplanan kitleye hitaben Bursa Birleşik Metal-İş Şube Başkanı Ayhan Ekinci basın açıklamasını okudu. MESS üyesi işyerlerinde grev kararlarının asmaya devam ettiklerini vurguladı. 100’ü aşkın kişinin katıldığı basın açıklamasında sık sık sloganlar atıldı. Açıklama sonunda fabrika kapısına grev kararı asıldı.

15 Şubat günü;

İstanbul 1 No’lu Şube’ye bağlı **ABB**’nin Kartal ve Dudullu’daki fabrikalarının yanısıra, **Anadolu ISUZU** ve **Anadolu Motor**’da, Gebze Şube’ye bağlı **Akkardan, Makina Takım, Poly Metal**’de, Bursa Şube’ye bağlı **ÇİMTAŞ**, İzmir Şube’ye bağlı **Şenkaya**, İstanbul 2 No’lu Şube’ye bağlı **Paksan Makina**’da grev kararları ise bugün asılıyor.

ABB’de grev kararı

Grev kararlılığını kuşanan Birleşik Metal üyesi metal işçileri ABB’de grev kararını astılar.

Saat 16.00’da 08.00-16.00 ve 16.00-24.00 vardiyası işçileri üretim alanında toplandılar. Burada işçiler, öncelikle alkışlarla tempo tuttu. Coşkulu bekleyiş sırasında sloganlar atıldı. Daha sonra Birleşik Metal Genel Merkez Yöneticisi Celalettin Aykanat ve 1 Nolu Şube yöneticileri işçilerin bulunduğu yere geldiler. Genel merkez yöneticisi işçilere yönelik greve geliş sürecini ve kararlılıklarını ifade eden bir konuşma yaptı.

Ardından fabrika içerisinde bulunan sendika panosuna grev kararını astılar. İşçiler toplu halde üretim alanından çıkarak servislere bindiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

15 Şubat 2011 | ABB

14 Şubat 2011 | Prysmian

11 Şubat 2011 | Bekaert

10 Şubat Perşembe | Demisas

Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak’la grev süreci üzerine konuştuk...

“Silah çıktığında patlatmasını da bileceğiz!”

- 21 yıl aradan sonra metal işçileri greve gidiyor. Eskişehir’de bulunan Renta fabrikasına da grev kararı asıldı ama Renta patronu süreci hazmedemedi. Renta’daki süreci ve patronların tutumunu anlatabilir misiniz?

- Bayram Kavak: Renta’da 1,5 yıl önce ilk örgütlenmeye başladığımızda Renta’nın da sahibi olan Süsler Doruk patronu, Süsler Doruk’taki 41 beyaz yakalıyı Renta’da gösterdi. Sonradan bunun aksini ispatlayarak toplu sözleşme hakkımızı kazandık. Eylül ayından itibaren de bu hakkımız devam ediyor. 26’sında ise grev kararını astık. Patron yasal itiraz süresi olan 6 gün içinde buna itiraz etti. 41 kişi halen Renta’da görünüyor. Bununla beraber Ankara, İzmir ve İstanbul’daki satış elemanları ve fabrikadaki 30 beyaz yakalı ile patron grev oylamasına gitti. Birleşik Metal üyesi 60 işçi ise sandığa gitmedi. Sonuç olarak 85 kişinin katıldığı oylamada 79 kişi greve “hayır”, 6 kişi ise “evet” dedi. Buna derhal itiraz ettik ve oylamayı boşa düşürdük. Bu ayın 17’sinde ise işyerinde keşif olacak ve sonrasında grev süreci kaldığı yerden devam edecek. Renta grevdeki yerini alacak. Bu olay aynı zamanda işçilerin, patronların gerçek yüzlerini görmesi açısından aydınlatıcı bir rol oynadı.

- Sürecin zorlu geçeceği göz önüne alınırsa Birleşik Metal Eskişehir’de örgütlü olduğu fabrikalarda ne gibi hazırlıklar yaptı.

- MESS sonuçta dünyadaki en güçlü sendikalarından biri ve yıllardan beri Türk Metal ile toplu sözleşme dönemini atlatıyor. Her yıl Türk Metal’in TİS sürecinde evet demesine ve diğer sendikaların da buna evet demesine alışan MESS, bu süreçte Birleşik Metal’in aldığı ‘grev’ kararına, bu kararlar fabrikalara asılana kadar inanmadı. Ama Birleşik Metal bu süreçte kararlı. Geçtiğimiz perşembe günü Eskişehir Şube’ye bağlı olan Bilecik’teki Demisaş’a, Cuma günü ise Süsler

Doruk’a grev kararı asıldı ve eğitimler tamamlanarak işçiler bilinçlendirildi. Patronların işçilerin ¼ ile gidebileceği grev oylamasında ise salt çoğunluk aranacağı için bu konuda bir sıkıntımız yok. Bu konuda sorun yaşamayacağımızdan rahatız. Grev komitelerimizi kurduk. MESS bu süreçte geri adım atmazsa greve gideceğiz.

Bu süreçte farklı bir işçi yapısıyla karşı karşıyayız bunu belirtiyim. Her zaman “benim derdim var, borcum var. Greve gidemem” diyen işçi, bu yıl “evet benim derdim var, borcum var, bu yüzden iyi bir toplu sözleşmeye ihtiyacım var” diyor. Biz de tabanın iradesine uyduk. Biz örgütlü olduğumuz fabrikalarda yüzde 100 örgütlüyüz. Bizim avantajımız bu. Bu dönemdeki MESS’in tehditleri (120 bin işçi için 10 binini yakarız söylemi) bu yüzden boşluktur. Greve gidilirse bu fabrikalarda iflas gerçekleşecektir. Bizle anlaşmadıkları takdirde biz de ‘pılavdan dönenin kaşığı kırılırsın’ diyeceğiz. Biz sesimizi torba yasaya yükselttik, ilerleyen zamanlarda kıdem tazminatının gasbedilmesine karşı da yükselteceğiz.

Biz bu süreçte “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” şiarını yükselttik. Çünkü Birleşik Metal tek başına bu sürecin altından kalkamaz. Muhakkak yardıma ve dayanışmaya ihtiyacı var. Tüm kurumlar Birleşik Metal’e sahip çıkmalıdır.

- Metal iş kolundaki grevlerle ilgili ne söylemek istersiniz?

- Grev kararı artık 33 fabrikada asılı bulunuyor. Artık geri dönüş yok. Bu süreci grev oylamaları belirleyemez. İşyerlerindeki işçiler bu konuda bilinçlendirildi ve grev konusu da kararlaştırıldı. Biz yolumuza “grev silahımızdır!” diyerek devam edeceğiz ve silah çıktığında patlatmasını da bileceğiz.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Bosal’da işçi iradesi

Metal işçisinin grev iradesinden korkan Bosal patronunun fabrikadaki makineleri kaçırma girişimi işçinin iradesine çarptı.

Fabrikadaki grev kararlılığını kırmak, Bosal işçisinin örgütlülüğünü dağıtmak isteyen patron geçtiğimiz pazar günü sabaha karşı işçilerin fabrikada olmadığı bir saatte, turları fabrika bahçesine yansıtarak üretimde kullanılan ve malzemeye şekil veren birkaç makine kalıbını fabrikadan çıkarmaya yeltendi. Patronun bu hamlesini haber alan Birleşik Metal üyesi işçiler de fabrika önüne gelerek makinelerin kaçırılmasını engelledi.

Fabrika önünde toplanan işçiler, kaçırılan makineler gelmediği sürece çalışmayacaklarını ve fabrika içindeki makinelerin de çıkarılmasına izin

vermeyeceklerini fabrika yönetimine bildirdiler. Patron, işçilerin kararlı duruşu sonucu, kaçırıkları makineleri geri getirmek zorunda kaldı.

Bosal’da son yaşanan gelişmeye ilişkin görüşlerine başvurduğumuz Birleşik Metal-İş üyesi işçiler grev kararlarının asıldığı bir süreçte büyük otomotiv firmalarının yan sanayide üretim yapan Bosal gibi fabrikaları tehdit ettiğini, greve çıkılması durumunda buralarda yapılan üretimin aksamasından korku duyduklarını ifade ettiler. Metal patronları arasında yaşanan bu anlaşmazlığın Birleşik Metal-İş’in aldığı grev kararıyla direk bağlantısı olduğu görüşünü dile getiren işçiler kararlı duruşları sonucunda bu planı engellediklerini sözlerine eklediler.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Metal işçisi grev yolunda...

RSA’da coşkulu yürüyüş

İstanbul 2 Nolu Şube’ye bağlı RSA’da Cuma eylemine grev kararlılığı damgasını vurdu.

11 Şubat sabahı Elmabahçesi kavşağında toplanmaya başlayan RSA işçileri vardiyadan çıkan arkadaşlarının da gelmesiyle yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yaklaşık 1 km’lik bir güzergâhı yürüyen RSA işçileri coşku ve disiplinleriyle çevre fabrikalardaki işçilere mücadele çağrısı yaptılar. İşçiler grev kararlılıklarını vurguladıkları sloganların yanında sermayenin güncel saldırılarına karşı sloganları da sıklıkla attılar.

Yürüyüş kolu çevre fabrikaların önünden geçerken, çevredeki işçilerin de yoğun ilgisiyle karşılandı. İlbek direnişinin gerçekleştiği noktadan geçildiği sırada buradaki büfelerde bulunan işçiler dışarı çıkarak yürüyüşü izlediler.

Önceki haftalara göre daha coşkulu geçen yürüyüşe grev kararlılığı damgasını vurdu. Yürüyüş kolu RSA’nın önüne geldiğinde burada bir açıklama gerçekleştirildi.

Birleşik Metal-İş Sendikası 2 Nolu Şube Yöneticisi ve RSA Baştemsilcisi Bayram Dilek yaptığı açıklamada sermayenin saldırılarına ve grev sürecine değindi. Dilek, yürüyüşe destek olmak için katılan Pancar Motor işyeri temsilcilerine, Metal İşçileri Birliği’ne ve Kızıl Bayrak gazetesine teşekkür ederek eylemi sonlandırdı.

Yürüyüş bitiminde işçilere Kızıl Bayrak gazetesi ulaştırıldı. Bazı işçiler Kızıl Bayrak’ın günlük sitesini düzenli olarak takip ettiklerini ifade ettiler.

Paksan işçisi yalnız değil

İstanbul 2 No’lu Şube’ye bağlı Paksan Makina’da geçtiğimiz Cuma günü eylemin temel vurgusu grev aşamasıydı. Eylemde konuşan fabrika baştemsilcisi **Rıfat Codura** şimdiye kadar sürdürdükleri mücadelelerine aynı kararlılıkla devam edeceklerini söylerken patronun sendika değiştirme gibi baskılarına karşı da cevaplarının net olduğunu ifade etti. Şimdiye kadar gerçekleştirdikleri eylemlere destek sunan sınıf dostlarına da teşekkür ettiğini belirten Codura sözü Küçükçekmece KHK sözcüsüne bıraktı.

Paksan işçilerine seslenen **Küçükçekmece KHK sözcüsü** Birleşik Metal üyesi işçilerin bu süreçte gösterdikleri mücadelenin esas sınanacağı zamana geldiğini vurguladı. Sürecin bundan sonraki gelişiminin Birleşik Metal üyelerinin kararlılığına bağlı olacağını belirten sözcü, süreci bütün işçilerin mücadelesi haline getirebilme konusunda taban örgütlenmelerinin önemine vurgu yaptı.

Havzada farklı fabrikalarda da mücadelenin sürdüğünü belirten KHK sözcüsü, Ontex işçilerinin mücadelesini de örnek vererek kurultay çalışmalarından bahsetti. Bu mücadeleleri bir araya getirme hedefiyle yol aldıklarını ifade eden sözcü, Paksan işçilerinin mücadelesini sonuna kadar destekleyeceklerini belirterek sözlerini sonlandırdı.

İşçilerin oldukça coşkulu olduğu gözlemlenen eylemde Emekçinin Gündemi dağıtımı da yapıldı. Eyleme Küçükçekmece KHK destek verdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece - GOP

Sendikal bürokrasi ve taban örgütlenmeleri

Bursa’da nisan ayında gerçekleştirilmesi planlanan Bursa Metal İşçileri Kurultayı’nın hazırlıkları çerçevesinde Bursa Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi tarafından “Sendikal bürokrasi ve taban örgütlenmeleri” başlıklı panel gerçekleştirildi.

Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ve Kurultay Hazırlık Komitesi (KHK) temsilcisinin konuşmacı olarak yer aldığı panel 13 Şubat Pazar günü Ördekli Kültür Merkezi’nde yapıldı. Etkinliğe, Bursa’daki örgütlü-örgütsüz çeşitli fabrikalardan işçiler katıldı.

Panelde ilk sözü alan Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır, sunumunu iki başlık üzerinden yaptı. Marksist literatürde sendika, sendikaların kuruluşu, iç evrimleri Yaraşır’ın konuşmasının birinci başlığı olurken, ikinci başlıkta ise sendikal bürokrasi ve taban örgütlülükleri ele alındı. Sendikal bürokrasiyi ortaya çıkaran nedenler dikkat çekici başlıklar altında sıralayan Yaraşır, sınıfın devrimci kimyasının açığa çıkartılması için taban örgütlenmeleri ve devrimci partinin önemine vurgu yaptı. Yaraşır’ın 2 saati aşkın süren canlı ve akıcı sunumu işçiler tarafından ilgiyle takip edildi.

Sendikal bürokrasinin ortaya çıkışı ele alındı

Sendikaların tarihsel miadını doldurdıkları tespitini yaparak konuşmasına başlayan Yaraşır, dünyanın çeşitli ülkelerinde sendikaların ortaya çıkışını sınıf mücadelelerinin son 160 yıllık tarihi üzerinden somutladı.

Bu tarihin ışığında sendikaların ikili bir yönü olduğunu söyleyen Volkan Yaraşır, bunlardan birinin işçi sınıfının öz örgütlülükleri olduğunu, ikincisinin ise sınıfı denetim altında tutmanın aracı olduğunu belirtti. Engels’in “İngiltere’de emekçi sınıfın oluşumu” ve Marks’ın “Felsefenin Sefaleti” adlı yapıtlarını referans alarak marksizmin süreç içerisinde sendikalara yönelik değerlendirmelerini aktardı. Sınıfın öz örgütlenmeleri olan sendikaların 1848 sonrasında sınıf mücadelesini engelleyici bir unsur olarak öne çıktığını belirten Yaraşır, kapitalizmin ortaya çıkış süreci ve Ludist hareketin ortaya çıkışıyla güncel süreç arasında ilişki kurarak bugünkü süreci Ludist döneme benzetti.

Sınıflar mücadelesinde devletin “sermayenin kaba yanını gizlemek” olarak tariflediği görevini yerine getirirken, bunun sendikalar üzerinde somutlanan saldırılarını anlatan Yaraşır, ilk olarak, teknik

mevzuatla uğraşan profesyonel sendikacılık anlayışını yaygınlaştırarak sendikalarda bürokrasinin önünü açtığını, ikinci olarak da bazı sendikacıları yönetime alarak veya buna uygun zeminler hazırlayarak sendikaları etki altında tuttuğunu belirtti.

Konuşmasında, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın süreç açısından kritik bir eşik olduğunu söyleyen Yaraşır, dönemin sendikaları tarafından emperyalist savaş bahane edilerek sermaye ve devlet ile “kutsal ittifak” yapıldığını, bunun da bürokratlaşmanın önünü açtığını ifade etti. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında da “kutsal ittifak” ve “sosyal ateşkes” anlayışlarının belirdiğini belirten Volkan Yaraşır, sendikal bürokrasinin bu dönemde iyice oturduğunu söyledi. Almanya’da var olan “sendika tekeline” de örnek olarak verdi.

Yaraşır’ın sunumu, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluş süreci üzerinden devam etti. 1800’lü yıllardan başlayarak bu topraklardaki durumu batı ülkeleri ile karşılaştırarak anlatan Yaraşır, ikisi arasındaki benzerliklere dikkat çekti.

Özellikle 1923’ten sonra işçi hareketinin arttığını, fakat sermayenin buna karşı özel önlemler aldığını belirterek bu önlemlere değindi. 15’lerin katledilmesiyle birlikte “bu topraklar Bolşevik olmayacak” mesajının verildiğini, ardından halifelğin kaldırıldığını ve TC’nin bununla da “cihad engelini” ortadan kaldırarak Ortadoğu topraklarının paylaşılmasını reelize ettiğini belirtti. Ayrıca, bunlar ile birlikte “Anti-komünist”, “Anti-İslam” ve “Anti-Kürt” saiklerine de dayanarak TC’nin kuruluşunun jeopolitik olduğunu söyledi.

Saraçhane’den başlayarak Türkiye işçi sınıfının yakın tarih deneyimlerini anlatan Yaraşır, 15-16 Haziran’a buradan yüründüğünü ve 15-16 Haziran’ın sınıfın genel ayaklanması demek olduğunu belirtti.

Yaraşır’ın sunumu, sendikal bürokrasinin oluşma nedenlerinin ortaya konmasıyla devam etti. Sendikaların dar ekonomik çıkarlara yöneldiğini ve sınıfın bir kesiminin çıkarını istediğini söyleyen Yaraşır, Yol-İş’in torba yasa konusunda izlediği tutumu örnekledi.

Profesyonel sendikacıların sermaye ve işçiler arasında aracılık yaptığı tespitinde bulunan Yaraşır, bunun dejenere edici bir ilişki olduğuna değindi. Bu aracılığın sendikalara otorite kazandırdığı vurgusunu yaptı. Yaraşır bu kısımda Ontex örneğini işledi. Sınıfın inisiyatifıyla kurulmuş bir komitenin önemine dikkat çeken Yaraşır, sendikal bürokrasinin ne işiyle

özelliklerinin hoşnutsuzluğu iyi yönetmek olduğunu ve bu konuda beceri sahibi olduğunu söyledi. Kişinin fabrikadan kopararak büroya çekilmesinin bile bürokrasiyi beslediğini belirtti.

Sendikal bürokrasinin, devletten ve patronlardan olduğu kadar işçi sınıfının taban örgütlenmesinden de korktuğunu belirten Yaraşır konuşmasının son bölümünde taban örgütlülükleri üzerinde durdu. Kurulan işyeri komiteleri ile son dönemde gördüğü en muazzam deneyim olduğunu söylediği Ontex ve fabrika işgali ile gündeme gelen ÇEL-MER örneklerine de değindi.

“Mesele işçi sınıfının siyasal iktidar mücadelesidir”

Kısa aranın ardından panel KHK temsilcisinin konuşması ile devam etti. Meselenin özünde işçi sınıfının siyasal iktidar mücadelesi olduğunu, bunun da ideolojik, politik ve iktisadi olarak üç alan üzerinden yürüdüğünü ifade etti.

İktisadi mücadelenin işçi sınıfının kendi iç birliğini yaratması açısından önemli bir yerde durduğunu belirterek siyasal iktidar mücadelesi ve gündelik talepler ilişkisini anlattı. İktisadi mücadelenin sömürüyü sınırlandırma mücadelesi olduğunu belirtti. Gündelik mücadelenin asıl başarısının sınıfı birleştirmek ve ortak çıkarlar etrafında bir araya getirmek olduğunu ifade etti.

Geçmiş tarihten beri sınıfın birliğinin sermaye tarafından ezilmeye çalışıldığını belirten KHK temsilcisi Bunu “sınıfın kimliğini teslim almak”, “sınıfın bilincini teslim almak” ve “sınıfın örgütlülüğünü teslim almak” başlıkları altında sıraladı. Bunlardan sonuncusunun da kendi içinde iki yönünün bulunduğunu, bunların da “kendi güdümünde bir sendikacılık anlayışı çıkarmak” ve “sendikalara kendi ideolojisini egemen kılmak ve egemenlik üzerinden ona hakim olmak” olduğunu söyledi.

Metal işçileri örgülünde konuyu Türk Metal ve Birleşik Metal olarak iki sendika cephesinden işledi. Türk Metal’in “üretmek, kazanmak ve kazandırmak” sloganı ile aslında gerçek kimliğini de açığa vurduğunu, çoğu zaman “üretmek ve kazanmak” kısmının bile geri atılarak “kazandırmak” vurgusu ile sermayeye hizmet ettiğini belirtti. Diğer cepheden Birleşik Metal’in ise “çağdaş sendikacılık” ve “sosyal dialog” söylemleri ile düzene dokunmadığını, “sınıflar arası çelişkinin minimuma indiği ve birarada yaşayabilmenin çabasını harcamak” üzerine kurulu bir anlayışa sahip olduğunu ifade etti.

Sendikaların mücadele tarihindeki miadını hala doldurmadığını, ancak çürüdüğünü ve sınıfın ihtiyaçlarına yanıt veremediğini belirterek sendikalardaki dönüşüm ihtiyacına vurgu yaptı.

Metal işçilerinin örgütlenme ihtiyacına da vurgu yaparak Bursa’da yapılacak olan Metal İşçileri Kurultayı’nı bu ihtiyaçtan doğru anlattı.

KHK temsilcisinin konuşmasından sonra salondan gelen soru ve görüşlerle panel devam etti. Bu bölümde metalde yaşanan grev rüzgarı, sınıfın örgütlenmesi ve Ortadoğu’daki halk hareketleri üzerine konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından panel sona erdi.

Yerel işçi kurultayları hazırlıkları sürüyor

Ümraniye’de kurultay hazırlıkları

“Haklarımız ve geleceğimiz için örgütleniyoruz 3. Ümraniye İşçi Kurultayı’nda buluşuyoruz” şiarıyla 3 Nisan günü Yıldırımlar Düğün Salonu’nda toplanacak olan 3. Ümraniye İşçi Kurultayı’nın hazırlıkları sürüyor.

Şu ana kadar yapılan toplantılarda taban örgütlenmesinin öneminden bahsedilerek, kurultay hazırlık sürecinde yer alan işçilerin ortaya koyacakları çabanın önemine vurgu yapıldı.

Bölgede bulunan fabrikalara ve İMES’e özel tarzda yönelmek, bu bölgelere özgü bildiriler çıkartmak, ayrıca her aracı kullanarak bildiri, afiş, anket, bülten gibi güçlü bir propaganda-ajitasyon çalışması yürütmek şeklinde planlamalar yapıldı ve bunların bazıları hayata geçirilmeye başlandı. Kurultay sürecinde işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren saldırıları kurultayla ilişkilendirerek güçlü bir çalışmaya konu edebilmek, kurultayın en önemli amaçlarından biri olacak.

KHK 8 Mart vesilesiyle birtakım planlamalar yaptı. 8 Mart çalışmaları, 3. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi Emekçi Kadın Komisyonu tarafından yürütülüyor. Öncelikle ev ve fabrika toplantıları hedefi konuldu. 19 Şubat Cumartesi günü bir ev toplantısı yapılacak. 27 Şubat Pazar günü saat 13.00’te OSİMDER’de bir etkinlik gerçekleştirilecek. Davetiye,

ozalit ve bildirilerle çağrısı yapılan etkinlikte KHK adına da bir konuşma yapılacak.

Yakın zamanda Ümraniye bölgesinde yaygın bir şekilde işçi direnişleri yaşandı. Bu nedenle yaşanan direnişler ve sendikalaşma faaliyetleri deneyimlerinin aktarılacağı bir işçi toplantısı yapılacak. 13 Mart Pazar günü yapılacak etkinliğe Sinter, Gürsaş, Gu, Şirin Tekstil, Uno, Entes, Regal Cam’dan işçilerin katıldığı ve deneyimlerin aktarıldığı bir toplantı hedefleniyor.

Diğer yandan sermayenin son dönemde ÜİS kapsamında yönelttiği saldırıları konu alan bir imza kampanyası başlayacak. TBMM’ye gönderilecek imzalar için Mart’ın son iki haftası merkezi noktalarda stant açılacak.

Ümraniye’de kurultay çağrısı

3. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi’nin kurulmasının ardından kurultay çalışmalarına hız verildi. KHK’nın ilk toplantısında fabrika komitelerinin öneminden bahsedildi. Komiteye katılan herkesin öncelikli görevinin, çalıştığı fabrikada işyeri komitesi kurması, eğer varsa onu güçlendirmek olduğu vurgulandı.

Ayrıca bölgede bulunan fabrikaların özgün sorunlarına değinen bildiriler çıkartarak fabrikanın sorunlarına müdahale edileceği ifade edildi.

9 Şubat günü Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu Dudullu ABB fabrikası ve ayrıca Önaysan fabrikalarına 13 Şubat’ta gerçekleştirilen kurultay toplantısına çağrı bildirileri dağıtıldı. ABB işçilerine dağıtılan bildiride; “Bugün Bileşik Metal-İş’te örgütlü işçilerin, MESS dayatmalarına ve Türk Metal ihanetine karşı, grev kararlılığını kuşanarak verdikleri mücadele, tüm işçi ve emekçilere yol göstermektedir” denildi.

Başta Torba Yasası olmak üzere sermayenin saldırılarına da değinilen bildiride son olarak kurultayın amacından bahsedildi ve işçiler kurultaya omuz vermeye çağrıldı.

Önaysan işçilerine dağıtılan bildiride ise, Önaysan işçilerinin kölece çalışma koşullarından bahsedilerek, bu sömürü çarkına karşı tek çıkar yolun örgütlü mücadele olduğu anlatıldı. İşçilere, 3. Ümraniye İşçi Kurultayı’na omuz verme çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kayseri’de kurultay hazırlıkları

“Birleşen işçiler yenilmez!” şiarı ile toplanacak olan **Kayseri İşçi Kurultayı** çalışmaları gerçekleştirilen hazırlık toplantıları ve kurultayın tanıtımına yönelik faaliyetlerle devam ediyor.

Kurultay Hazırlık Komitesi’nin daha geniş işçi katılımının sağlanmasının ardından seçilmesi kararlaştırıldı. Bu çerçevede, bölgede bulunan fabrikalara; bildiri, bülten ve afişlerle ulaşılarak, toplantıya katılma çağrısı yapıldı.

Kurultaya hazırlık toplantısında Kayseri’de işçi sınıfının durumu, karşı karşıya bulunduğu sorunlar, yaygın örgütsüzlüğün yarattığı sonuçlara dönük verimli tartışmalar yürütüldü.

Kurultayın hedeflerinden biri olan sigortasızlığa karşı mücadele çerçevesinde ise Cingilloğlu işçilerinin sigortasızlığa karşı verdikleri mücadelenin deneyimleri tartışıldı. KHK, Cingilloğlu’nda olduğu gibi Kayseri’de yeni mücadeleleri yaratmanın önemine değindi. İşçilerin sendikalı olmalarını sağlayacak süreçlerin örgütleyicisi olmayı önüne koydu.

Toplantıda kurultayın tanıtımı için neler yapılabileceği tartışıldı. İşçilerin kurultay hazırlıkları çerçevesinde Torba yasası, kıdem tazminatı saldırısı konusunda bilgilendirilmesi için toplantıların yanısıra imza kampanyası ve basın açıklamaları düzenlenmesi kararlaştırıldı. Kurultayın tanıtımı doğrultusunda fabrika toplantılarının yapılması planlandı.

Kurultay hazırlık sürecinin gündemlerinden biri olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü belirlendi. Merkezinde işçi ve emekçi kadınların bulunduğu bir hazırlık komitesi oluşturuldu. Kayseri İşçi Kültür Evi’nde “**Emekçi kadınlar örgütlenmeye, özgürleşmeye**” çağrısıyla 6 Mart’ta bir etkinlik düzenlenecek.

İnternetin daha etkin kullanımı üzerinde duruldu. Kayseri İşçi Bülteni sayfası ve kurultaya ilişkin gelişmeleri anında yansıtacak bir sayfanın açılması kararlaştırıldı. Bu sayfalara işçi ve emekçilerin rahatlıkla ulaşabilmesi için gerekli düzenlemeler yapılacak. Kayseri İşçi Bülteni’nin Şubat, Mart, Nisan sayılarının ağırlıklı olarak kurultay gündemli olarak kullanılması da yapılan planlamalar içinde yer alıyor.

Fabrika komitelerinin fabrikalarındaki somut yakıcı sorunlardan yola çıkarak kurultay çağrılarını işçilere ulaştırması de KHK’nın önünde duruyor.

Örgütsüzlüğün ve sendikal ihanetin ayyuka çıktığı Kayseri’de kurultayın temel başlıklarından birini taban örgütlülükleri, diğerini ise örgütlenmenin önündeki temel engellerden biri olan sendika bürokrasisi oluşturacak. Ayrıca Tunus, Mısır vb. ülkelerde yaşanan halk ayaklanmaları ve emek hareketindeki son gelişmeler de kurultayda ele alınacak.

Kurultayda işçilerin rahatça söz almaları, önergeler sunmaları hedefleniyor. Ayrıca Kurultay günü kürsünün işçiler tarafından etkin bir tarzda kullanılması planlanıyor.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Topkapı-Gaziosmanpaşa İşçi Kurultayı toplanıyor

2. Topkapı-Gaziosmanpaşa İşçi Kurultayı tekstil, metal, matbaa ve taşeron işçilerin katılımıyla yapılan toplantılar sonucunda programını belirledi.

KHK yaptığı toplantıyla kurultay hazırlıklarını ve programını tartıştı. Dayatılan kölelik koşullarına karşı örgütlenmenin ve sınıfa politik müdahalenin tartışıldığı toplantıda kurultaya nasıl bir çalışmayla gidileceği ve alt komitelerin nasıl oluşturulacağı tartışıldı.

KHK adına bir tekstil işçisinin yaptığı açılış konuşmasında kurultayın amaçları ve hedeflerinin neler olduğu aktarıldı.

Kurultayın, sendikal örgütlenmenin ve işyeri komitelerinin fabrikalarda hayata geçirilmesi için bir araç haline getirilmesi ve buradan doğru birlikleri

yaratmanın hayati önemine değinildi.

Taşeron çalıştırma ve taşeron işçilerin örgütlenmesi üzerine taşeron işçiler adına bir konuşmanın da yapıldığı toplantıda metal sektöründe sendikalaşma çalışmaları ve grev süreci de tartışıldı.

Toplantıda, sektörlerde oluşturulan hazırlık komitelerinin yapacağı sektör toplantıları ve buralarda yapılacak toplantılar sonucunda bir program oluşturulması ve tebliğlerin tartışılması karara bağlandı.

KHK’ların oluşturduğu planlamalar doğrultusunda 2. Topkapı-Gaziosmanpaşa İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi 3 Nisan 2011 tarihinde kurultayı gerçekleştirme kararı aldı.

Kızıl Bayrak / Topkapı - Gaziosmanpaşa

Küçükçekmece'de kurultay çalışmaları

Küçükçekmece'de, 10 Nisan günü toplanacak olan işçi kurultayının çalışmaları devam ediyor.

KHK tarafından yapılan planlamalar çerçevesinde düzenlenen “İşçi Danışma Meclisi” toplantısının ilki 13 Şubat günü yapıldı. Kurultay hazırlık çalışmalarını daha geniş işçi bölüklerine mal edebilme ve işçileri sürecin bir öznesi yapabilmek hedefiyle örgütlenen toplantı canlı bir atmosferde geçti.

İlk olarak KHK'nın hazırladığı deklarasyon metni taslağı okundu ve tartışmaya açıldı. Yapılan tartışmalar sonucunda deklarasyona son hali verildi. Kurultay sürecinde sendikalara, kitle örgütlerine, derneklere ve sendika temsilciliklerine ulaştırılacak bu metinle birlikte sınıfın tabanda birliğini sağlamak için kurultay çalışmasına destek verme çağrısı yapılacak.

Ardından; KHK sözcüsü tekstil işçisi bir arkadaşımız KHK'nın yaklaşık 1,5 aydır sürdürdüğü çalışmalarının özetini toplantıya katılan işçiler sundu. Ardından hep beraber toplantı gündemi oluşturuldu. 8 Mart süreci, kurultay hazırlıkları, metal işçilerini grev süreci, kurultay sürecinde kullanılacak araçlar başlıklarından oluşan gündem maddeleri katılımcı işçilerin yürüttüğü tartışmalarla ele alındı.

Yine kurultay sürecinde TBMM'ye gönderilmek üzere kullanılacak olan acil taleplerin yer aldığı imza metni de kullanılmaya başlandı. Sabah işçi servislerinin İnönü Mahallesi'nde yoğun olarak kullandığı Maslak Çeşme Caddesi'nde imza standı açıldı. İmza kampanyası önümüzde ki süreçte sanayi havzalarında, fabrika önlerinde, servis güzergâhlarında kullanılmaya devam edecek.

Emekçinin Gündemi'nin dağıtımı

Küçükçekmece'de çalışan işçilere yönelik hazırlanan Emekçinin Gündemi'nin dağıtımı da sürüyor. Kapağında ocak ayı zamlarını hali hazırda patronların insafı belirlerken işçileri insanca

yaşanacak ücret için mücadeleyle ve komitelerde örgütlenmeye çağırان bültende arka kapaktan da II. Küçükçekmece İşçi Kurultayı'nın duyurusu yapılıyor.

İşçileri fabrika komitelerinde örgütlenmeye çağırان ajitasyon konuşmaları eşliğinde bülten dağıtımı yapılırken şu ana kadar 12 fabrika dağıtımı gerçekleştirildi. Emekçinin Gündemi **Paksan, Güven Elektrik, Ontex, Kom, Nurelif, Handex, Mert Tekstil, Kardeş Elektrik, Doğu Sanayi Sitesi, Aksa, Karbosan ve Bahçıvan Motor** işletmelerine ulaştırıldı. Ontex dağıtımı işçilerin sendikaya gidecekleri gün yoğun polis ablukasına rağmen gerçekleştirildi. Dağıtımlar diğer fabrikalarla da devam edecek.

Kurultay internet sayfası yayında

II. Küçükçekmece İşçi Kurultayı internet sayfası yayına başladı. Kurultay çalışmalarının ve Küçükçekmece bölgesindeki sınıf hareketinin takip edilebileceği sitede kurultay hazırlık komitesinin duyurularına da yer verilecek.

10 Nisan günü gerçekleştirilmesi planlanan kurultayın hazırlık çalışmaları kapsamında hayata geçirilen sayfa şu adresten takip edilebilir: kucukcekmeceiscikurultayi.wordpress.com

Gebze'de kurultay çağrısı yayılacak

Bir toplantı ile hazırlık çalışmaları başlatılan ve Nisan 2011'de toplanması planlanan **Gebze İşçi Kurultayı**'nın ikinci hazırlık toplantısı 13 Şubat Pazar günü Gebze'de gerçekleştirildi.

ÇEL-MER işçilerinin kitlesel katılım sağladığı ve iki bölümden oluşan toplantının ilk bölümünde ÇEL-MER işçilerinin mücadele deneyimi, karşılaştığı zorluk ve baskılar, patronun devam eden saldırılarına karşı yürütülmesi gereken mücadelenin önemine değinilerek, sermayenin saldırılarına karşı havzada verilen hak arama mücadelesinin büyütülmesinin önemine değinildi. İkinci bölümde ise kurultay çalışmalarına hız verilmesi, var olan KHK'ların güçlendirilmesi, yeni KHK'ların oluşturulması, havzada tespit edilen fabrikalara özgün bildirimlerle müdahale edilmesi ile kurultayın hedef ve amaçlarının yer alacağı bildiri, bülten, afiş vb. materyallerin çıkarılıp havzada yaygın biçimde dağıtılması kararlaştırıldı.

Toplantıda ayrıca, havzada gerçekleşecek kurultayın işlevi ve misyonu üzerinde duruldu, öneriler sunuldu. Sermayenin işçi ve emekilere yönelik saldırılarının planlı ve kapsamlı olarak

hayata geçirildiği bir süreçte havzada gerçekleşecek kurultayın her sektörden işçilerin sorunlarının tartışıldığı, sorunları aşmada izlenecek yol ve yöntemlerin somut kararlara bağlanıp pratikte hayata geçirilmesinin önemine değinildi. Yapılan konuşmalarda, kurultayın havzada sınıfın önündeki saldırıları püskürtmede önemli bir araç işlevi göreceği vurgulanarak, kriz süreci, işsizlik, “torba yasa”, Tunus ve Mısır'daki halk ayaklanmaları, kıdem tazminatının gaspı, komiteleşme, taban örgütlenmeleri, sendikal yapıların durumu, havzadaki örgütlenme eğilimleri, işten atmalar, sendikal örgütlenmenin önündeki engeller, devam eden direnişler, metal sektöründe alınan grev kararı üzerine canlı tartışmalar yapıldı. Saldırılarına karşı öncü işçilerin sorumluluklarına işaret edildi. 80 işçinin katılımıyla gerçekleştirilen hazırlık toplantısı canlı bir atmosferde geçti.

Gebze İşçi Kurultayı hazırlık çalışmaları, kurultay hazırlık komitelerinde yer alan ve komitelere eklenecek bileşenlerle yapılacak sektörel toplantılar, çağrı ve tanıtım faaliyetleri ile zenginleştirilerek sürdürülecek.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Adana'da kampanya çalışması

KHK toplandı

Adana'da “Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye” şiarıyla gerçekleştirilen kampanya çalışmaları kapsamında işçi kurultayı hazırlıkları başladı. 13 Şubat günü Adana Sanayi İşçileri Derneği'nde işçi toplantısı (SİDER) gerçekleştirildi. Kurultay Hazırlık Komitesi, kurultayın yaşadığımız bölgenin işçi ve emekçileri açısından anlamı ve önemi üzerine bir konuşma yaptı. Yapılan tartışmalarda metal ve plastik işkollarında yaşanan sorunlar öne çıkarken, fabrikalarda karşılaşılan sorunlar somut olarak tartışıldı. Ayrıca geçmiş deneyimlerin de paylaşıldığı toplantıda, işçi kurultayı çalışmalarının önemi vurgulandı.

Afiş çalışması ile de kampanya şiarları işçi ve emekçilere ulaştırılmaya devam ediyor. BDSP'nin “torba yasa” ile ilgili afişleir Akkapı, Havuzlubahçe semtlerine ve Fevzipaşa tren hattına yapıldı.

İmza kampanyası sürüyor

Sanayi İşçileri Derneği'nin başlattığı imza kampanyası sürüyor. 11 Şubat günü Keresteciler ve Mobilyacılar Sitesi'nde öğle arası imza toplanırken, 12 Şubat günü de İnönü Parkı'nda stant açılarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde imzalar toplandı.

14 Şubat Pazartesi günü Taşköprü'de sabah işe gidiş saatlerinde 16 Şubat Çarşamba günü de yine sabah saatlerinde Barkal servis güzergahında imza toplandı. İmza çalışması öğle saatlerinde de devam etti. Şakirpaşa'daki sanayi sitesinde atölyeler dolaşarak yemek paydosuna çıkan işçilerden imza toplandı.

Atölye sahiplerinin imza toplanmasından rahatsızlık duyduğu gözlemlenirken, işçiler ise kampanyayı ilgiyle karşıladı.

Kızıl Bayrak / Adana

İstanbul'da çalışmalar

Gaziosmanpaşa'da polis terörü

BDSP çalışanları 11 Şubat günü Gaziosmanpaşa Elmalıbahçesi'nde polis terörünün hedefi oldu. Afişlerini çalışması yürüten BDSP'liler daha çalışma başlamadan polis terörüne mağruz kaldı. Keyfi olarak gözaltına alınmaya çalışılan BDSP'liler arabaya binmeyeceklerini ifade etmeleri üzerine yaka-paça arabaya bindirilmeye çalışıldı. Yapılan konuşmalarla polisin tutumu teşhir edildi.

İyiden iyiye azgınlaşan polisler, BDSP'lileri yere yatırmaya ve kelepçe takmaya çalıştı. Gelen ekiplerle zorla arabaya bindirilen Karadeniz Mahallesi Karakolu'na götürülen BDSP'liler zorla arama dayatmasına maruz kaldılar. Sınıf devrimcileri keyfi olarak üç saat tutulduktan sonra serbest bırakılırken, BDSP'liler afişlerle, kova ve fırçayı geri alarak karakoldan ayrıldı.

Küçükçekmece'de afiş çalışması

BDSP çalışanları 12 Şubat günü emekçi mahalleleri olan Şahintepe ve Altınşehir semtlerinde “Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye! İşyeri komitelerine, sendikalara! / BDSP” afişleri kullanıldı. Aynı zamanda “PTT işçileri hakları ve geleceği için direniyor! Sınıf dayanışmasını yükseltelim” şiarlı afişler de faaliyet esnasında kullanıldı.

Semt içlerine ve ana geçiş güzergâhlarına yapılan afişleri emekçiler ilgiyle karşıladı.

Kızıl Bayrak / GOP- Küçükçekmece

İzmir’de tekstil paneli

İzmir’de yürütülen kurultay çalışmaları kapsamında **Tekstil İşçileri Kurultay Hazırlık Komitesi**, 13 Şubat günü tekstil işçilerine yönelik bir panel gerçekleştirdi. Çağdaş Hukukçular Derneği’nden Seyhan Güngör Göbekçin ve TEKSİF Sendikası İzmir İl Temsilcisi Faruk Aksoy’un katıldığı panel, “Haklarımızı biliyor muyuz? Sendika nedir? Neden sendikalı olmalıyız?” gündemleriyle gerçekleştirildi.

Panel ÇHD toplantı salonunda gerçekleştirildi. Kurultay çalışmaları ve tekstil sektöründe yürütülen çalışmalardan bahsedilen açılış konuşmasının ardından ilk sözü Faruk Aksoy aldı.

Aksoy öncelikle sendika kavramından bahsederek sendikanın esas olarak işçilerin yaşadıkları

olumsuzluklara “isyanı” olduğunu söyledi. Tekstil sektöründeki kölece uygulamalardan bahseden Aksoy, sendikalaşmanın önemini ve neden gerekli olduğunu anlattı. Patronların işçileri yalnızlaştırmak ve tekil itirazları da kolayca bastırmak gibi bir gayeleri olduğunu söyleyen Aksoy, sendikalı olan işçilerin güçlü olacağını ifade etti.

ÇHD üyesi Seyhan Güngör Göbekçin çalışma hayatını düzenleyen yasalarda “işçinin rızası” alınması gerektiğine dair pek çok madde olduğunu söyledikten sonra bu rızanın hiçbir zaman alınmadığını belirtti. Bunun sebebinin ise her şeyden önce işçilerin örgütsüzlüğü ve tek başına ses çıkaramıyor oluşu olduğunu anlattı.

Sunumların ardından soru-yanıt bölümüne geçildi. Bu bölümde kısa çalışma ödeneği, üretimin parçalanması ve taşeronlaşma, sendikal bürokrasi gibi konulara dair sorular yöneltildi. İşyerlerinde yaşanan sorunlardan bahsedildi. Canlı tartışmaların da yaşandığı bu bölümün ardından panel 27 Şubat’ta yapılacak 8 Mart etkinliğinin çağrısı ile son buldu.

Pazar günü olmasına rağmen pek çok fabrikada mesaiye kalınıyor oluşunun katılımı olumsuz etkilediği panel, kurultay çalışmalarının gündemleştirilmesi ve katılımcıların fabrikalarında yürütecekleri çalışmalara hazırlık açısından anlamlı bir etkinlik oldu.

Tekstil İşçileri Kurultay Hazırlık Komitesi

Tekstil işçileri kurultaya çağırıyor...

Roteks’te engelleme girişimi

Tekstil İşçileri Kurultay Hazırlık Komitesi’nin yılbaşı zamları üzerinden **Roteks** fabrikasına özgü olarak hazırlanan bildirinin dağıtımı patronu rahatsız etti.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu en büyük tekstil fabrikalarından biri olan Roteks’te gerçekleştirilen bildiri dağıtımı sırasında patronun talimatıyla özel güvenlik görevlileri dağıtımına müdahale etmeye çalıştı.

9 Şubat Çarşamba günü iş çıkış saatinde gerçekleştirilen dağıtımda işçilerin sorunlarına değinilerek örgütlenme çağrısı yapıldı. Bildiriler, servislere binen işçilere ulaştırıldı.

Dağıtımın bitmesine az bir süre kala fabrikanın özel güvenliği patronun talimatıyla özellikle bildiride fabrika ismi ve sendika çağrısı yapıldığı için dağıtımı engellemek istedi. KHK çalışanlarını engellemeye çalışan güvenlik görevlisine Roteks işçileri de tepki gösterdi. İşçilerin ilgi gösterdiği dağıtım sırasında güvenlik görevlisiyle yaşanan tartışmalara rağmen dağıtım ara verilmedi. KHK çalışanları işçilerin servislere binmelerinin ardından fabrika önünden

ayrıldılar.

Dalgıç tekstilde dağıtım

11 Şubat Cuma günü Buca BEGOS’ta panele yönelik el ilanları dağıtıldı. Tekstil işçilerinin ilgisine konu olan dağıtımda ayrıca sömürü koşullarının alabildiğine yaygın olduğu Dalgıç Tekstil’e yönelik özel bir bildiri dağıtımı da gerçekleştirildi. Bildiriler işçiler tarafından ilgiyle karşılanırken, patrone ise korkuya neden oldu.

Bildirinin içeriğinden korkan Dalgıç Tekstil patronu kurtuluşu düzenin kolluk güçlerini aramakta buldu. Dalgıç Tekstil bina kapısı önüne çekilen ekip arabası ile işçiler terörize edilmeye çalışıldı. Ancak dağıtım devam edip, işçilerin dağıtımına ilgisi artınca düzenin kolluk güçleri kurultay çalışanlarına GBT kontrolü yapıp alanı terk etmek zorunda kaldılar. Bildirileri alıp bina kapısında toplu olarak duran ve bildirileri okuyan işçiler polisler gidince bina içine girdiler.

Resmi ekiplerin dışında BEGOS çevresi de sivil polisler tarafından tam anlamıyla ablukaya alınmış olmasına rağmen panel çağrısı BEGOS’lu tekstil işçilerine ulaştırıldı.

Tekstil İşçileri Kurultay Hazırlık Komitesi

Patron engelledi, işçiler sahiplendi

İstanbul Esenyurt’ta nisan ayında yapılacak kurultayın hazırlık toplantısı öncesinde metal, tekstil, petro-kimya sektörlerinde üretim yapan 11 fabrikaya dağıtım gerçekleştirildi. Dağıtımlar esnasında birçok işçiyle kurultay üzerine sohbet edilirken işçilerden oldukça olumlu tepkiler alındı.

Beylkdüzü’nde kurulu bulunan ve 300’e yakın işçinin çalıştığı bir tekstil fabrikasında genel müdür ve güvenlik dağıtımı engellemeye çalıştı. İşçilerin dağıtımına yoğun ilgi göstermesi, bildirileri alarak kendilerinin dağıtması kan emici asalakların korkusunu daha da büyüttü. Polis çağıracakları ve zor kullanacakları tehditleriyle dağıtımı durdurmaya çalışan patron ve işbirlikçilerinin bu çabaları boşa düştü. İşçiler kendileri gelerek, müdürün önünde bildiri almak istediklerini söylediler.

Tartışma boyunca işçiler dağıtımına sahip çıktı, işçilerin bir kısmı güvenlikle tartışarak bu alana karışamayacaklarını, yolun onlara ait olmadığını ifade etti. Dağıtım sonrasında işçilerle sohbet edildi.

Esenyurt’ta kurultay duyurusu

Kurultay Hazırlık Komitesi, 13 Şubat günü bir işçi toplantısı gerçekleştirdi.

Üç başlığın ele alındığı toplantıda, ilk olarak dünyada ve Türkiye’de işçi-emekçilere dayatılan saldırılara değinildi. Bununla beraber, Tunus’tan Mısır’a emekçi halkların on yıllardır yaşadıkları açlık, yoksulluk ve sefaletle karşı ortaya koydukları mücadeleler ele alındı.

İkinci başlıkta ise bölgede yaşanan temel sorunlar masaya yatırıldı ve kurultayın temel başlıkları üzerinde duruldu. Birçok fabrikada ortak sorun olarak işçilerin karşısına çıkan uzun çalışma saatlerine, düşük ücretlere, güvencesiz çalışmaya ve örgütsüzlüğe değinildi.

Üçüncü başlıkta ise sorunlara karşı nasıl bir mücadele hattının örülmesi gerekliliği tartışıldı. İşçi Kurultayı’nın ne anlama geldiği ifade edildi. Katılımcılara kurultay çalışmasına omuz verme, oluşturulan hazırlık komitesine katılma çağrısı yapıldı.

Konuşmaların ardından tartışma bölümüne geçildi. İşçiler söz alarak kurultay hakkında düşüncelerini ifade ettiler.

Toplantının ardından Köyiçi Meydanı’ndan kurultayın duyurusunun yapıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Esenyurt İşçi Kültür Evi’nin önünden BDSP flamaları taşınarak meydana yüründü.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Ege Seramik’te kurultay çağrısı

İzmir İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi çalışmalarını sürdürüyor. Kurultay çağrısı son olarak, örgütsüzlüğün son derece yaygın olduğu Kemalpaşa Organize Sanayi Bölgesi’ne ulaştırıldı.

Kurultay çalışanları, Kemalpaşa OSB’de kurulu en büyük fabrikalardan biri olan İbrahim Polat Holding’e ait **Ege Seramik**’te bildiri dağıtımı gerçekleştirdi.

Yaklaşık 1200 işçinin çalıştığı Ege Seramik’e

kurultay çağrısının yapıldığı el ilanlarını dağıtan KHK çalışanları 08.00-16.00 vardiyası çıkışında gerçekleştirdikleri dağıtım sırasında işçiler tarafından ilgiyle karşılandılar.

Kurultaya dair sorular soran işçileri kurultay hakkında bilgilendiren KHK çalışanları fabrikalara seslenmeye devam edecekler.

İzmir İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

Emekçi halk bir diktatörü daha devirdi...

Sıra burjuva diktatör

30 yıllık diktatör Hüsnü Mübarek, emekçiler ile gençlerin isyanı karşısında 18 gün dayanabildi. 2 milyon kişilik polis, istihbaratçı, muhbir, işkenceci, provokatör ordusuna güvenen Mübarek, buna rağmen 18. günde defolup gitmek zorunda kaldı.

Amerikancı diktatör ile suç ortakları çetesinin kanlı ve kirli saldırılarına karşı inatla direnen emekçiler ve gençler, ayağa kalkmış emekçiler karşısında hiçbir diktatörün hükmünün olmadığını bir kez daha kanıtladılar.

Arap dünyasının merkezi olan Mısır'da yaşanan bu gelişme muazzam bir önem taşıyor. Sadece Arap dünyasının işçileri, emekçileri, genç kuşakları ve tüm ezilenleri için değil, dünyanın farklı bölgelerindeki emekçiler açısından da önemli bir kazanım olmuştur. Zira polis devleti, mafya çeteleri, büyük kapitalistler ve emperyalist-siyonist güçlere dayanan bir zorba rejimin bile, halk ayaklanması karşısında ayakta kalmayacağını dünyanın emekçileri heyecanla izlemiştir.

Kuşkusuz bu kadari, insanın insan tarafından sömürsünü ortadan kaldıracak olan sosyalizme ulaşma sürecinde henüz bir başlangıçtır. Ancak bu sıradan bir başlangıç değildir. Mücadeleyi ileriye taşıyacak büyük potansiyelleri de içinde barındırmaktadır.

Amerikancı ordu ilk hamlede safını belli etti

Mübarek ve yakın çevresindeki suç şebekesi dağıtılınca, ordu rejim içinde belirgin bir güç haline geldi. Aslında bu yeni durum değil. Zira rejimin belirleyici noktalarında ordu üst kademesinden kişiler bulunuyordu. Buna rağmen çürüyen rejimin elindeki

tek geçerli karttı. Verili koşullarda inisiyatifi ele geçiren ordu, kendisine biçilen misyonu oynamaya çalışıyor.

Ordu tarafından atılan ilk adımlar, yapılan ilk açıklamalar, iç ve dış politikada izlenmek istenen yol hakkında fikir veriyor.

“Ülkenin tüm bölgesel ve uluslararası anlaşmalarına bağlı olduklarını” ilan eden generallerin ilk mesajı Washington ve Tel Aviv’e vermeleri, emperyalist-siyonist güçlerle işbirliğine devam etme niyetlerini gözler önüne serdi.

Tahrir Meydanı’nı boşaltma girişimi ile “ayaklanma bitti, evlerinize dönün” diyerek çadırları sökmeye başlayan generaller, hükümetin göreve devam edeceğini açıklayarak eski rejimi savunma eğiliminde olduğunu gösterdi. Daha önemlisi ise, olağanüstü halin kaldırılmasından söz etmeyen generallerin grevleri yasaklamaları ve sendikaların bağımsız eylem yapmalarına izin vermeyeceklerini ilan etmiş olmalarıdır.

Bu açıklamalarla net bir sınıfsal tutum ortaya koyan ordu, sadece rejimin bekçisi değil burjuvazinin de organik bir parçasını oluşturuyor. Türkiye’deki muadilleri gibi, Mısır burjuvazisinin organik bir parçası olan generaller kastı finans, petro-kimya, inşaat, turizm gibi alanlarda faaliyet yürüten çok sayıda şirkete sahiptir.

Ordunun aldığı tutuma burjuva partilerden itiraz eden yok. Zira tümü de sınıfsal olarak aynı safta yer alıyorlar. Zaten ordunun aldığı tutumun özü de, burjuvazi ile arkasındaki emperyalist güçlerin çıkarlarını gözetmekten başka bir şey değildir.

İlk adımda ayaklanmanın kazanımlarını sınırlamaya çalışan ordu yönetimi, elbette her istediğini kolayca yapabilecek durumda değil.

Ayaklanan halkın tepkisine bağlı olarak belli tavizler vermek zorunda da kalacaktır. Ancak Mısır’da egemenler cephesinden işleyen sürecin, işçi ve emekçilerin kazanımlarını sınırlama yönündeki hamlelerinin planlanması ve uygulanması anlamına geldiğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Bu koşullarda bir de karşı güçler var. Örneğin somut adımlar atıldığını görmeden Tahrir’i terk etmek istemeyen binlerce kişi, haklı olarak orduya güvenememektedir. Emekçiler için sorun salt diktatörün gitmesi değil, kuramsallaşmış yapılarıyla diktatörlüğün yıkılmasıdır. Oysa bizzat ordu bu rejimin bekçisidir.

Ordu ve destekçilerinin hedeflerine ulaşip ulaşmayacakları, diktatörü kovan ancak temel sorunları halen yerli yerinde duran işçi sınıfının, emekçilerin ve genç kuşakların tutumuna bağlı olacaktır.

Emperyalistlerin sahtekarlığı

Alaşağı edilen Hüsnü Mübarek’i son günlere kadar destekleyen Barak Obama yönetimi, ancak işbaşında kalmasının olanaksız olduğunu anlayınca, diktatörün gitmesini istedi. Bu arada Mübarek’e işkenceci katil Ömer Süleyman’ı yerine getirmesini telkin etmeyi de ihmal etmedi.

Söylemde ayaklanan halka destek veren Obama, Mübarek’in suç ortağı, hatta efendisi olduğu gerçeğini gizlemek istedi. Düne kadar diktatörün hamisi olan ABD emperyalizmi, zorba rejime karşı ayaklanan halkın destekçisi pozlarına girecek kadar sahtekarlıkta ustadır.

Mısır’daki diktatörlüğün arkasındaki güç olan ABD, şimdi de ülkenin geleceğini planlıyor. Bu küstahlık, Mısır burjuvazisi ile ordudaki generaller kastının tescilli Amerikan uşakları olmasından kaynaklanıyor. Mısır’ın geleceğinden kastettikleri ise, Amerikancı rejimin işbaşında kalması, İsrail’e kalkan olmaya devam etmesi, beşte bir fiyatla İsrail’e yapılan gaz sevkiyatının devam etmesi, Filistin halkı üzerindeki kuşatmada suç ortaklığının devam etmesidir.

İşkenceci Ömer Süleyman’ı “demokratikleşme sürecine bekçi” tayin etmeleri de, emperyalistlerin Mısırlı emekçilere neyi reva gördüklerini ortaya koyuyor.

Dayatılmak istenen ABD merkezli planın, ayaklanan Mısırlı emekçiler ile gençlerin talepleriyle hiçbir alakası yoktur. Demokratik alanın genişletilmesi, özgürlüklerin artması gerekiyor vb. söylemler gerçeği değiştirmiyor.

Obama yönetiminin tutumu bu iken, Mısır halkına methiye dizip, bu ülkede yeni bir dönem başlamıştır açıklamaları yapmak, Mısırlı emekçilerle alay etmekten başka bir şey değildir. Fakat ayaklanarak diktatörü kovmuş bir halkın aptal yerine konmaya

İçkilere de gelecektir!

tahammül etmesi de kolay değildir. Emperyalist-siyonist güçlere zaten tepkili olan Mısırlı emekçiler bu küstahlıklara sessiz kalmayacaktır.

“Türkiye modeli” sahte tartışması!

Emperyalist ABD rejiminin “akıl hocaları”ndan ilham alan dinci gericiliğin medyadaki borazanları ile kimi liberaller, “Türkiye Arap ülkelerine model olabilir” diye bir propaganda malzemesi uydurup piyasaya sürdüler. AKP’ye yalakalık yapan diğer medya organları da bu sahte tartışmanın üstüne atlamakta geç kalmadılar.

Oysa durum tam tersidir. AKP ve şefi Tayyip Erdoğan, Mısır’daki diktatörlüğü örnek alıyorlar. Polis devletini tahkim eden AKP hükümeti, faşizan baskıları günden güne arttırıyor. Tayyip Erdoğan’ı eleştirmek veya protesto etmek azgın devlet terörü ile mahkeme kapılarının açılması anlamına geliyor.

İşbaşına geldiği günden beri “sermayeye hizmet, işçi ve emekçilere eziyet” şiarını temel alan AKP, işçi ve emekçilere işsizlik, yoksulluk ve sefaletten başka bir şey sunmazken, genç kuşaklara da geleceksizliği dayatmaktadır. Neoliberal politikaların en vahşi icraatçılarından biri olan AKP iktidarının, baskı ve zorbalıkta da Mısır rejiminden geri kalır yanı yoktur.

Demek ki AKP’nin modeli, Mısırlı emekçiler ile genç kuşakları ayaklanmaya sürükleyen Hüsnü Mübarek modeli ile aynıdır. Türkiye’de bazı demokratik hakların Mısır’a nazaran kısmen kullanılması, sermaye iktidarının lütfettiği bir şey olmayıp, işçi sınıfının, ilerici devrimci güçlerin mücadeleleriyle, uğruna bedeller ödenerek kazanılmış haklardır.

Bu model belki Müslüman Kardeşler’e uyabilir. Zira neoliberalizmi savunan, sosyal kazanımların gaspedilmesiyle güçlenen bu dinci akım, Mısır’da AKP modeline talip olacak yegane güçtür. Talip olduğu durumda ise bu model kısa sürede onun da sonunu getirecektir.

Kıscası, Mısırlı işçiler, emekçiler ve kapitalizmin geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşaklar sözkonusu olduğunda, AKP’nin onların aradığı model olmadığı kesindir.

Eğer bir modelden bahsetmek gerekiyorsa, o da meşru militan zeminde başlattıkları mücadeleyi ayaklanma boyutuna sıçratıp diktatörü kovan Mısırlı emekçilerin “isyan modeli” olmalıdır. Bu model Türkiye işçi sınıfına, emekçilere ve geleceksizliğe mahkum edilen genç kuşaklara yol gösterebilir.

Vurgulamak gerekiyor ki, bu “isyan modeli”, dünya işçileri, emekçileri ve geleceksizliğe mahkum edilen genç kuşaklarına da ilham veriyor. Mısır açısından bugün eksik olan temel şey, devrimci öncüsü ile birleşen işçi sınıfının ayaklanmaya önderlik edip ayaklanmayı sosyalist devrime sıçratmasıdır. Bu eksiklik giderildiğinde model

tamamlanmış olacaktır.

Yeni dönemi sınıflar mücadelesinin seyri şekillendirecektir

Tunus’ta olduğu gibi Mısır’da da patlak veren isyanın önünü açan, işçi sınıfının son yıllarda gerçekleştirdiği grev ve direnişlerdir. Mısır’ın kırsal alanında yoksul köylülerin topraklarını elden bırakmamak için gerçekleştirdikleri direnişler de bu sürece kısmen de olsa katkı sunmuştur.

Mahalla el Kübra, Süveyş gibi işçi sınıfının yoğun olduğu bölgeler ile Kahire ve İskenderiye’deki sanayi alanlarında polis rejiminin yoğun baskısına rağmen inatla mücadele eden işçilerin korkunun üzerine yürümeleri, diğer etmenlerle birlikte ayaklanmanın zeminini hazırlamıştır.

Ayaklanma da işçi sınıfının yaygın katılımı ile gerçekleşmiştir. 28 Ocak’ta gerçekleştirilen “gazap günü” eyleminin en militan boyuta sıçradığı yerler, işçi sınıfının yaygın olduğu kentlerdir. Fakat işçiler kendi özgün şiarları ve pankartları ile değil, daha çok bireyler olarak ayaklanmaya katıldılar. 28 Ocak’ta Tahrir meydanına fabrika pankartlarıyla çıkılsa da, bu ayaklanma boyunca belirgin bir durum değildi.

Buna karşı son günlerde ayaklanmaya katılmanın yanısıra, ekonomik, demokratik, siyasi talepli grevler yaygınlaştı. Sürec biraz daha uzasaydı, işçilerin bir sınıf olarak daha belirgin bir şekilde sürece dahil olmaları kaçınılmaz olacaktı. Devam eden kritik süreç için de bu durum geçerlidir.

Generallerin ilk iş olarak grevleri ve sendikaların bağımsız eylem yapmalarını yasaklamaları tesadüf değil. Rejim için kimin tehlikeli olabileceğini bildikleri için, “demokratik sürece barışçıl geçiş” söyleminin her tarafta yankılandığı günlerde, bu yasakları ilan etmekte bir sakınca görmediler.

Generallerin yasağı, işçi sınıfının greve

çıkmayacağı anlamına gelmiyor elbette. Son yıllarda yapılan grevlere de kolluk kuvvetleri azgınca saldırıyordu. Yani rejim için grev zaten “yasak”tı. Şimdiki koşullar ise ayaklanma öncesi süreçle kıyaslanmayacak derecede farklıdır. Artık diktatör ile yakın suç ortaklarını kovmuş bir ayaklanmanın temel güçlerinden biri olduğunu bilen bir sınıf vardır ve bu sınıf 18 gün süren isyan boyunca hem bilinç hem örgütlülük hem de özgüven kazanarak daha da güçlenmiştir.

Mübarek rejimi burjuva partileri bile baskı altında tuttuğu için, alt orta sınıfa mensup gençler ile belli bir aşamadan sonra orta sınıflar da eylemlere katıldılar. Fakat bu süreçte burjuva partilerin mücadeleye devam etmesi için bir neden yok. Zira onların işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik gibi bir dertleri bulunmuyor. İktidardan ve artı-değer yağmasından pay alabildikleri ölçüde, sistemin organik parçasıdır. Bundan sonraki aşamada işçi sınıfı ile emekçilerin karşısında konumlanacaklarından kuşku duyulmamalıdır.

Kapitalizmin geleceksizliğe mahkûm ettiği genç kuşakların önemli bir kesimi ise, işçi sınıfının bir parçası ya da müttefiki olarak kalacaklardır. Zira düzenin onlara bir gelecek vaatetmesi olası değildir.

Önümüzdeki süreçte belirleyici olan, işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak nasıl bir mücadele hattı izleyeceğidir. İsyanın kazanımlarını koruma ve haklarını genişletme kararlılığıyla hareket ettiğinde, işçi sınıfının müttefiklerini de harekete geçirmesi zor olmayacaktır.

Gelişmenin bir devrim boyutuna varması ise, işçi sınıfının devrimci öncü partisi ile birleşip anti-kapitalist mücadeleyi yükseltmesine bağlıdır. Zira sistemde köklü bir değişim ancak proletaryanın önderlik edeceği sosyalist bir devrimle mümkündür.

İşçi sınıfı ayaklanmanın yolunu açtı, ayaklanma da işçi sınıfının yolunu açacaktır.

Ortadoğu ve Kuzey Afrika yangın yeri

Tunus ve Mısır'daki halk isyanları coğrafyadaki emekçi kitleleri uyandırırken, birçok ülkede daha iyi yaşam koşulları ve baskıcı iktidarlara karşı kitlesel eylemler gerçekleştiriliyor.

Halk kapitalizmin yarattığı işsizlik, yoksulluk gibi sorunlara karşı tepkisini mevcut iktidarlara yöneltiyor. Tunus, Mısır, Cezayir, Yemen, Irak, İran, Ürdün, Bahreyn, Libya gibi ülkelerde emekçiler taleplerini sokaklarda dillendirirken eylemlerde estirilen devlet terörü sonucu can kayıpları yaşanıyor.

Bahreyn'de binlerce kişi İnci Meydanı'nda

Bahreyn'in başkenti Manama'da 14 Şubat günü başlayan eylemler 3 gün boyunca sürdü. Gazetemizin hazırlandığı saatlerde de eylemler devam ediyordu. Bahreyn Kralı'nın 14 ve 15 Şubat günlerinde gerçekleştirilen gösterilerde polis kurşunlarıyla katledilen iki protestocu için özür dilemesi ve bir komitenin ölümleri araştıracağını duyurması eylemleri yatıştırmaya yetmedi. 15 Şubat gecesi emekçiler geceyi meydanlarda geçirdi. 16 Şubat sabahı ise göstericiler şehrin ana meydanındaki anıtın çevresinde erken saatlerden itibaren toplandı. Öfkeli kalabalıklar, alanda toplandı.

15 Şubat günü çatışmada öldürülen Fadıl Selman Matruk'un cenaze törenine binler katıldı. Polis tarafından öldürülen Ali Muşeyma'nın yasını tutmak için hastane önünde toplanan kalabalığa ateş açılması sonucu ölen Matruk binlerce kişinin katılımıyla toprağa verildi. "Halk rejimin yıkılmasını istiyor" sloganının yükseldiği törende Matruk'un cenazesi omuzlarda taşındı.

Reform ve insan haklarında düzenleme talebiyle yapılan eylemlerde ABD'nin 5'inci Filosu'na ev sahipliği yapan körfez krallığında 1971'den bu yana görevde olan Başbakan Şeyh Halife bin Sallah el Halife'nin istifası isteniyor. Siyasi tutukluların serbest bırakılması ve yeni anayasa diğer talepler arasında yer alıyor.

Yemen halkı da ayakta!

Hüsnü Mübarek'in istifasının ardından 12 Şubat günü Yemen'in başkenti Sana'da toplanan 4 bin kadar genç, "Mübarek'ten sonra sıra Ali'de!", "Defol Ali!" ve "Halk rejimin düşmesini istiyor!" şeklinde sloganlar attı.

Eylemlerin 3. günü olan 13 Şubat günü çoğunluğu üniversite öğrencisi binlerce kişi sokağa çıktı. Başkent Sana'nın merkezinde bulunan alana yürümek isteyen kitleye polis müdahale etti. Müdahale sonucu yaralananlar oldu. 23 kişinin de gözaltına alındığı bildirildi.

Eylemlerin 6'ncı günü olan 16 Şubat günü ise başkent Sana binlerce polisle abluka altına alındı. Reuters, Sana'da iktidar yanlılarıyla çatışmaların sürdüğünü bildirirken, protestocuların Sana Üniversitesi'nde toplandığı, fakat burada Salih taraftarları tarafından sopalı saldırıya maruz kaldıklarını duyurdu. Ayrıca yüzlerce öğrencinin üniversitenin kampüsünden çıkarak gösteriyi yeniden başlatmaya çalıştığı, polisin öğrencilerin kampüsten çıkışlarına izin vermediği söylendi. Bunun üzerine öğrencilerin hükümet yanlılarına içeriden taş atmaya başladığı bildirildi.

Olaylarda dört kişi yaralanırken, gösteriler sırasında biri AP muhabiri, biri El Arabiya televizyonunun kameramanı ve 3 gazetecinin dövüldüğü duyuruldu.

İran halkı sokaklarda

İran'da gösterilere izin verilmemesine ve yoğun önlemler alınmasına rağmen 14 Şubat günü Tahran başta olmak üzere İran'ın büyük şehirlerinde gösteriler düzenlendi. İran'ın başkenti Tahran'da binlerce kişinin katıldığı yürüyüşü dağıtmak için polisin göz yaşartıcı gaz sıkıdığı ifade edildi. Çatışmalar sonucu iki kişi öldü.

16 Şubat günü, gösterilerde öldürülen Sanei Jale isimli öğrencinin cenaze töreninde muhaliflerle rejim yandaşları arasında çatışma çıktı. Taraflar, Jale'nin öldürülmesine karşı birbirlerini suçlarken, cenaze törenine katılan hükümet yanlıları, hükümete muhalif olan Mehdi Kerrubi aleyhinde pankartlar taşıdılar.

Ayrıca kitlesel eylemlerin yapıldığı Tahran'da yollar göstericiler tarafından bloke edildi.

Irak'ta eylemler...

Irak halkı yaşam standartlarının yükseltilmesi talebiyle 11 Şubat günü sokaklara döküldü. Bağdat genelinde dört farklı bölgede yapılan gösterilerde hükümetten daha iyi hizmet sunulması ve yolsuzlukla mücadele edilmesi talep edildi. Bağdat'ın ünlü sahafçılar çarşısı el Mutanabi'de yüzlerce kişinin katılımıyla başlayan protesto gösterileri, Bağdat'taki Tahrir Meydanı'nda devam etti. Burada göstericilerin sayısı bini bulurken, askerlerle protestocular arasında kısa süreli gerginlik yaşandı.

Hükümet karşıtı sloganlar atan göstericiler, "Kahire'den Bağdat'a, yolsuzluk istemiyoruz", "Yolsuzluğa hayır, özgürlüğe evet", "Bizim sokaklarımız çamurla, sizin cepleriniz parayla dolu" ve "Maliki de Saddam gibi öksüzlerle ilgilenmiyor" şiarlı pankartlar açtılar.

Başkentin Şii mahallesi Sadr'da da sokaklarda yürüten yaklaşık 2 bin kişi, ellerinde boş benzin bidonları taşıyarak, dünyanın en zengin petrol rezervlerinden birine sahip ülkede yaşanan sefaletle dikkat çektiler.

16 Şubat günü ise Irak'ın güneyindeki Kut kentinde, altyapı hizmetlerinin yetersizliği ve gıda sıkıntısı protesto edildi. Yolsuzluk yapan yetkililerin görevden alınması ve temel hizmetlerin iyileştirilmesi de talep edildi. Yaklaşık 2 bin kişinin

katıldığı eylemlerde hükümet binalarına saldırı düzenlendi ve valinin evi ateşe verilmeye çalışıldı. İl meclis binasını ele geçiren Iraklılar üzerinde devlet terörü estirildi. Valilik binasının çatısına çıkan keskin nişancılar halka ateş açarken çıkan çatışmalarda 3 kişi öldü. Ayrıca 15'i polis olmak üzere 30 dolayında kişinin de yaralandığı belirtildi.

Ayrıca Süleymaniye merkezindeki Derge Sara'da adı öğrenilemeyen bir genç kendini yakmaya kalkıştı. Görgü tanıkları gencin yolsuzlukları protesto ettiğini söyledi.

Bu olayın duyulması üzerinde binlerce kişi, kent merkezinde yürüyüş yaparak hükümetin istifasını istedi.

Libya'da şiddetli çatışmalar

Libya'nın en büyük ikinci kenti olan Bingazi'de 15 Şubat akşam saatlerinde başlayan çatışmalar 16 Şubat günü de sürdü. Eylemler başkent Trablus ve diğer şehirlere de sıçradı.

Başbakan Bağdadi el Mahmudi'nin istifa etmesini talep eden sloganların atıldığı gösterilerde 'çürümüş yöneticiler'in defolması istendi. Göstericilerle polis arasında çıkan çatışmalarda polis gaz bombası ile kitleyi dağıtmaya çalıştı. Çatışmalar sonucu çok sayıda kişinin yaralandığı bildirildi.

Görgü tanıkları, Trablus'un Ebu Slim Cezaevi'nde 1996'da polis tarafından katledilen mahkumların avukatı olan Fethi Terbil'in gözaltına alınmasının protestoları tetiklediğini söyledi. Terbil'in daha sonra serbest bırakılmasına rağmen gösterilerin sürdüğü belirtildi.

Cezayir'de halk sokaklarda

12 Şubat günü Cezayir'de yüzlerce kişi gösteri yapmak üzere alanlarda toplandı.

Devlet yönetimi ise gösterilere engel olmak ve Mübarek'in akıbetine uğramamak için yoğun önlemler aldı. Mübarek'in gidişini kutlamak için kendiliğinden gelişen gösteriye müdahale eden polis 10 kadar kişiyi gözaltına aldı. Göstericiler bu sırada "Rejim yıkılsın!" ve "Mübarek'ten sonra sıra Buteflika'da!" sloganlarını attılar.

Cezayir'de Tunus'ta halk ayaklanmasının fitilini ateşleyen üniversite mezunu işsiz genci örnek alarak kendilerini yakanların sayısı ise 4'e yükseldi. Son olarak Tunus sınırı yakınlarındaki El Ued kentinde 36 yaşındaki işsiz ve altı çocuk babası Lütfi Maamir kendisini yaktı. Ağır yaralanan Maamir kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

Halk ayaklanmalarında son sözü işçi sınıfı söyleyecek!

Tunus'ta başlayan, Mısır'la devam eden işsizlik, yoksulluk ve zorbalığa karşı halk ayaklanmaları, Arap dünyasında yeni bir dönem başlattı.

Her yönüyle Arap dünyasının merkezi kabul edilen Mısır'da, son üç haftada yaşanan baş döndürücü gelişmeler işçi sınıfı, emekçiler, genç kuşaklar ve tüm ezilenler hanesine önemli kazanımlar eklemiştir.

Süreç henüz başlangıç aşamasında olsa da Arap dünyası, Ortadoğu ve tüm ezilen halklara umut kaynağı olmuş, zorba egemenleri geriletmenin tek yolunun isyan olduğunu yeniden kanıtlamıştır.

Vahşi neo-liberal politikaların dolaysız sonucu olan işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik, yolsuzluk, rüşvet, baskı ve devlet terörüne karşı patlak veren isyan, bağımlı ülke emekçilerinin kapitalist sisteme tahammül sınırlarının son aşamasına geldiğini gözler önüne serdi.

Peş peşe gelen ayaklanmalarla Arap dünyasının en azgın iki diktatörünün kovulması, sıra bekleyen rejimlerin efendilerine de ecel terleri döktürüyor. Benzer bir korkunun dünyanın farklı bölgelerindeki diktatörler için de geçerli olduğundan kuşku duymamak gerek.

Ömürlerini uzatmaya çalışan gerici rejimlerin efendileri ücretlere bir miktar zam yapıp temel gıda maddelerinin fiyatlarında kısmi indirimle gittiler; ardından ise siyasal alanda reform vaatleri, yoksullukla mücadele sözü, yeni istihdam alanlarının yaratılacağı iddiası ile sokaklardan yükselen isyan seslerinin mesajını aldıklarını beyan ettiler.

Bu önlem ve vaatler yerine getirilse bile, bu kadar emekçilerle geleceksizliğe mahkum edilen genç kuşakların derdine deva olmayacak. Kaldı ki, kapitalistler ve onların hizmetlerindeki devletler, işbaşında kaldıkları sürece işçi sınıfıyla emekçilerin kazanımlarını gasbetmeye devam edeceklerdir. Bu olgu, nihai çözüme varana kadar, yani kapitalist sistem yıkılana kadar çatışmanın devamını zorunlu kılıyor.

Emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin saldırganlığı yeni değil elbet. Yeni olan, işçi sınıfının, emekçilerin, genç kuşakların neo-liberalizmin yıkıcı etkileri ve kokuşmuş rejimlerin zorbalığına karşı, uzun bir aradan sonra yeniden ayaklanma sürecine girmiş olmalarıdır.

Bu süreci başlatan Tunus ve hemen ardından yetişen Mısır'daki ayaklanmalar, Ortadoğu özgülünde muazzam önemde gelişmeler olarak tarihe kaydedilmiştir. Ancak ayaklanmaların etkilerinin bölgeyle sınırlı kalmayacağı açıktır. Kapitalizmin vahşi saldırılarına maruz kalan dünyanın farklı ülkelerinden işçilere, emekçilere, genç kuşaklara da ilham kaynağı olacaktır. Birçok ülkede bunun ilk verileri şimdiden görülmeye başladı.

Çatışma yeni bir evreye girdi

Tunus ve Mısır özgülünde çatışma, yeni bir evreye girmiştir. Diktatörler kovulmuş, zorba rejim hırpalanmış, devletin organik parçası haline gelen hakim partiler gayr-ı meşru konuma düşmüş, ancak diktatörlük özü itibarıyla halen ayakta ve kendini tahkim etmek için zaman kazanmaya çalışmaktadır.

İktidarı elinde tutan burjuvazi, halen emekçi kitlelerin basıncı altında bulunuyor. Egemenlik aygıtı da belli ölçüde hırpalanmış durumda. Bununla birlikte emperyalistlerin de desteğini arakasına alan “yeni” yönetimler, fırsat buldukları anda karşı saldırıya geçeceklerdir. Amaç hayatın “normale” dönmesini,

yani halkın alanları yeniden burjuvaziye ve işbirlikçilerine terk etmesini sağlamaktır. Zira emekçilerin kazandıkları mevzileri terk etmesi, bu alanların yeniden asalak kapitalistlerin eline geçmesi demektir. Fakat ayaklanma sonrasında bu öyle kolay varılacak bir hedef değil artık.

Ayaklanmanın ilk aşamasında gençler, işçiler, işsizler, emekçiler, bir aşamadan sonra orta sınıflar da alanlara çıktı. Farklı toplumsal kesimleri alanlarda buluşturan olgu, özetle, diktatörü koymak, etrafında biriken kontra çeteleri dağıtmak, yağma ve rüşvete son vermek, polis rejimini yıkmaktır.

Her birinin kendine özgü yönleri olsa da, ayaklanmaların ilk sonuçları, kapitalist sistemle sorunu olmayan mülk sahibi sınıfların beklentilerine, asgari düzeyde de olsa karşılık vermiş görünüyor. Zira her iki ülkede burjuva parti ve örgütler, eski rejimin artıklarıyla işbirliği yapmaya başladılar.

Görünen o ki, burjuvazinin bazı kesimleriyle 14 Ocak cephesini oluşturan Tunus İşçileri Komünist Partisi (TİKP), düzen kampındaki birleşmeyi zayıflatmaya çalışıyor. Anti-kapitalist söylemden kaçınarak bazı güçlerle buluşmayı başaran TİKP, bu haliyle taleplerini düzen sınırları içine çekmiş görünüyor. Ancak eğer genel demokratik/siyasal taleplerin ötesine geçip işçi sınıfıyla emekçi müttefiklerinin sınıfsal çıkarlarını esas almaya başlarsa, bu cephenin varlık nedeni de ortadan kalkacaktır.

Burjuva partilerin rejim artıklarıyla işbirliği yapmaları kaçınılmazdı. Zira çıkarları kapitalist sisteme bağlı olan kesimlerin önce mücadele alanlarını terk etmesi, ardından karşı tarafa geçmesi eşyanın tabiatı gereğidir. Bundan dolayı işçi sınıfı ile emekçi müttefikleri artık yollarına yalnız devam etmek durumundadırlar. Bu noktaya varılması, güçler dengesini ilk dönemde burjuvazi lehine değiştiriyor gibi görünse de, safların netleşmesi, herkesin kendi bayrağı altında toplanması açısından önemli bir eşiğe de işaret eder.

Karşı-devrimin saldırısını işçi sınıfının bağımsız devrimci eylemi önleyebilir!

İşçi sınıfının grev ve direnişleri, her iki ülkedeki ayaklanmanın patlak vermesinde önemli bir rol oynamış, ancak işçiler ayaklanmaya “sınıf” olarak değil, “birey” olarak katılmışlardır. Gerçi Mısır'da işçi grevleri başlamıştı, fakat o günlerde de Hüsnü Mübarek defolup gitmiştir. Yönetimi devralan generaller ise, işçi sınıfının yasağa uyma ihtimali düşük olsa da zaman geçirmeden hem grevleri hem sendikaların bağımsız eylem yapmalarını yasakladılar.

İşçi sınıfıyla bütünleşmiş devrimci önderlikten yoksunluk, ayaklanmaların yarattığı muazzam fırsatın değerlendirilmesini şimdilik önlemiş oldu. Ancak ayaklanmanın kendisi hem işçi sınıfının genel ve taban örgütlülüğü için eşsiz olanaklar yarattı hem devrimci öncü öznenin yaratılıp misyonunu oynayabilmesi için uygun koşullar oluşturdu.

Kitlesele ayaklanmanın dev dalgası, diktatörlerin kovulması ile durulsa da, her iki ülkede de süreç halen devam ediyor. Ancak bu dönem talepler, hedefler, müttefikler vb. açılardan ayaklanma öncesinden çok farklıdır.

Bu süreçte, karşı-devrimci birleşmelerin, sınıfsal bir

karakter kazanması gerekiyor. Bu ise, kazanmak için anti-kapitalist/anti-emperyalist/anti-siyonist bir program, devrimci taktik ve strateji, sınıfsal temele dayalı örgütlenme ve buna uygun mevzilenmeyi şart koşuyor.

Hareketin bu düzeyi yakalayabilmesi için, kuşkusuz ki, devrimci öncüsü ile birleşen işçi sınıfının sürece damgasını vurması ve emekçi müttefiklerini önderliği altında seferber edebilmesi gerekiyor. Bu, elbette mücadeleyle yoğrulmuş bir süreçtir; bununla birlikte ayaklanmalar bu süreci fiilen başlatmış bulunuyor.

Eskişehir'de Mısır isyanı selamlandı

Mısır'da kapitalist baskı ve sömürüye karşı alanlarda olan emekçileri selamlamak için Eskişehir'de 12 Şubat günü bir eylem örgütlendi.

Hamamyolu Yediler Parkı'nda biraraya gelen kitle “Mısır'da Tunus'ta tüm dünyada emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak” pankartını açtı. Yürüyüş Mısır ve Tunus'ta emekçi kitlelerin eylemlerini anlatan ajitasyon konuşmalarıyla başladı. Yürüyüş boyunca dağıtılan bildirilerle, Eskişehir halkına Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı kararlı mücadelesi anlatıldı. Türkiye'de de torba yasa, PVSK, cop vb. sosyal yıkım saldırısı ve baskının uygulandığı vurgulandı.

Yürüyüşe düşünce suçu ile yargılanan ve idamları istendiği için BM tarafından Eskişehir'e yerleştirilen İranlı Sosyalistler de Farsça/Türkçe “İran'da idamlara son” pankartı ile katıldı.

Adalar Migros önüne gelen kitle burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada emperyalizmin, ezilen ve sömürülen halkları baskı altında tutabilmek için diktatörler yaratıp, koruduğu belirtildi. Türkiye'de de sermaye devletin bir taraftan Mısır'a selam gönderirken bir taraftan da torba yasayla işçi ve emekçilerine yeni saldırılar dayattığı ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından İran Ve Türkiye İşçilerinin Dayanışma Komitesi'nin mesajı okundu. Okunan mesajda Ortadoğu halklarının uğradıkları baskı ve sömürünün karşısında anti-emperyalist mücadelenin önemine değinilirken, İran'da ortalama 8 saatte bir kişinin idam edildiği belirtildi. İranlı sosyalistlerin zulmün her türlü biçimine karşı enternasyonal dayanışmayı yükseltme çağrısıyla eylem son buldu.

Eylem, Alinteri, BDP, BDSP, DHF, EHP, DiSK/Emekli-Sen, ESP ve Halkevleri tarafından örgütlendi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Almanya'da Mısır'la dayanışma eylemi

Tunus'la başlayıp Mısır'ı da tutuşturarak tüm Arap coğrafyasını saran isyan ateşi 12 Şubat Cumartesi günü Berlin ve Stuttgart'ta gerçekleştirilen eylemlerle selamlandı.

Berlin

Herrmannplatz'da biraraya gelen yaklaşık 200 kişilik kitleyle eylem başladı. Eylemi BİR-KAR'ın da içinde yer aldığı Arap, Filistinli, Iraklı, Kürdistanlı, Türkiyeli ve Almanlardan oluşan kurumlar organize etti. Eylem boyunca Hüsnü Mübarek şahsında diktatörlük lanetlenerek komşu ülkelerdeki diktatörlükler de kınandı. Bir an önce özgürlüğe ve demokrasiye kavuşma mesajları verildi. Eylem daha çok bir kutlama havasında geçti.

Eylemde yapılan konuşmalarda Mübarek'in devrilmesi büyük coşkuyla karşılanırken, ABD, AB ve diğer emperyalist ülkeler tarafından örnek bir ülke olarak öne çıkarılan Türkiye'ye dönük yapılan eleştirilere ise yürüyüşçülerin TV'lerde yapılan propagandanın sonucu olarak tepkisel davrandığı gözlemlendi.

Stuttgart

Lautenschlagerstrasse'de biraraya gelen ilerici ve devrimci, yerli ve göçmen kurumlar, Arap halklarının direnişini selamlayan döviz ve pankartlarla yürüdü. Yürüyüş boyunca canlı enternasyonal sloganlar eşliğinde diktatörler ve arkalarındaki emperyalist güçler lanetlendi. Kitle, alışveriş merkezine geldiğinde burada yapılan konuşmalar ilgiyle dinlendi. Schlossplatz'a varıldığında ise meydanda bekleyenlerle buluşuldu. Tahrir Meydanı'ndaki zafer havası buraya da yansıdı. Tahrir Meydanı'yla canlı bağlantı kurularak verilen mesaj dinlendi. Daha sonra Onur Olgun'un ezgileri eşliğinde halaylar çekildi, marşlar söylendi.

Türkiyeli devrimcilerden TKİP flamalarıyla eylemde yer alırken, diğer yapıların eyleme katılmadığı gözlemlendi.

BİR-KAR eylemde ortak bildiri metnini dağıtırken, direnen Arap halklarını selamlayan, faşist ve gerici rejimlerle emperyalist haydutları lanetleyen dövizler taşıdı.

BİR-KAR adına kürsüden yapılan konuşmada ise ayaklanan bölge halklarının şahsında dünyanın ezilen emekçi halkları ve onların devrimci ayaklanmaları selamlandı. Paris'ten Kahire'ye halkların ayağa kalktıkları belirtilerek nefretlerini kapitalist-emperyalist dünyaya karşı yönelttikleri söylendi. Emekçi halkların kaderlerini ellerine almak istediği dile getirildi. Tunus ve Mısır'daki ayaklanmalara vurgu yapılarak emekçi halklarla enternasyonal dayanışmanın büyütülmesi gerekliliği ifade edildi. Konuşma "Mübarek defolsun! Bütün iktidar emekçi halklara devredilsin" sözleriyle son buldu.

Kızıl Bayrak / Berlin - Stuttgart

Bielefeld'de coşkulu gece

12 Şubat tarihinde, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarı ile Almanya'nın Bielefeld kentinde bir gece gerçekleştirdik.

Sosyal mücadelelerin ve halk ayaklanmalarının geliştiği bir dönemde, BİR-KAR Bielefeld olarak "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" adı altında bir gece örgütlemeye karar verdik ve hızla çalışmalara başladık. İlk elden, bölge platformu olarak yaptığımız toplantıda böyle bir gece gerçekleştirmenin bize yüklediği sorumluluk üzerinden saflarımızda bir açıklık yarattık. Gece çalışmasını bu bilinçle hazırladık. Vakit geçirmeden materyallerimizi çıkardık.

Bielefeld ve çevre bölgelere planlamaya uygun olarak yaygın biçimde afişlerimizi yaptık. Aynı anda Bielefeld'deki Türkiyeli işçi ve emekçilerin oturduğu bölgelere yaygın biçimde el ilanlarımızın dağıtımını gerçekleştirdik. Böylece, Bielefeld'deki ilerici potansiyelin neredeyse yüzde doksanına materyallerimizi ulaştırmış olduk. Tanıdığımız pek çok emekçinin evini ziyaret ettik. Bununla da yetinmedik, dernek ve kurumlara toplu biletler bırakarak daha yaygın bir dağıtım gerçekleştirmiş olduk. En önemlisi de, bugüne dek ihmal ettiğimiz bir şeyi yaptık, çevre bölgelere de açıldık. Bu bölgelerde bulunan dernek ve büfelere broşür, bilet ve afişlerimizi ulaştırdık. Toplamda 500 afiş, 5 bin civarında bildiriyi kullanmış olduk. Bu çalışma bugüne kadar yaptığımız en yaygın çalışmaydı ve bu saflarımızda hissedilir düzeyde bir moral ve motivasyona yol açtı. Gecemize de bu motivasyonla girdik.

Aynı gün, Alevi Kültür Derneği'nin düzenlediği bir etkinlik, Kürdistan Zentrum'unun 15 Şubat vesilesiyle organize ettiği yürüyüş ve düğün olmasına rağmen 500'e yakın işçi, emekçi ve ilerici kitleyi gecemize katma başarısını elde ettik. Bu hedeflediğimiz sayıydı. Kitlelere dönük gerçekten yoğun ve yaygın politik ve pratik bir çalışma yürüttük ve karşılığını aldık.

Gecemiz kısa açılış konuşmasıyla başladı, direnen halklar nezdinde devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşuyla devam etti. Bunu, Bielefeld'de müzik yapan Grup Niwan'ın verdiği dinleti izledi. Ardından, bir süre önce bölgemizde gençlik çalışması kapsamında başlattığımız tiyatro çalışması için biraraya getirdiğimiz gençlerin ve göçmen öğrencilerin okuldaki durumunu anlatan "Rüti Hauptschule" adlı skenin sunumu yapıldı. Daha sonra Folklor Akademisi'nden dostlarımız bir gösteri sundular. Ardından etkinliğin konuşması yapıldı. Konuşma gündeme oturan anlamlı mesajlar içeriyordu. Bielefeld'de müzik yapan Grup Yaşam'dan dostlarımızın söylediği türküler ve halay parçalarıyla gecemizin birinci bölümünü sonlandırdık.

12 Şubat 2011 | Münih

İkinci bölümü Ruhi Su'nun öğrencisi olan, kendini hem tıp, hem resim, hem de müzik alanındaki başarılarıyla kanıtlamış emekçi dostumuz Dr. Taner Bayyurt'la başlattık. Büyük bir ilgi ve dikkatle dinlenen Taner Bayyurt hem müziği hem de dayanışmada gösterdiği mütevaziliğiyle herkesin sempatisini kazandı. Taner Bayyurt'un ardından, bir arkadaşımız, Dario Fo'nun yazdığı "Yarın Olacak" isimli tiyatro oyununu sundu. Oyun kitle tarafından büyük bir beğeni ve dikkatle izlendi. Ardından sanatçı dostumuz Mikail Aslan ve grubu sahneye çıktı. Mikail Aslan yaptığı müzik ve söylediği Zazaca türkülerle bir kez daha herkesin beğenisini topladı. Aslan, hem kendisini beğeniyle dinleyen kitleye hem de bu kitleyle kendisini buluşturan BİR-KAR'a bu başarılı organizasyondan dolayı teşekkürlerini ilettili.

Gecenin finalinde, rap türü müzik yapan Grup İntifada sahne aldı. Grubun, kapitalizmi teşhir eden ve tek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu vurgulayan sözlerini kendilerinin yazdıkları şarkıları, gençleri olduğu kadar bütün kitleyi de coşturdu. Gençler sunumlarıyla rap müziğinin de bir mücadele aracı olarak kullanılabileceğini göstermiş oldular. Bielefeld Halkın Günlüğü Taraftarları ile Bielefeld ve çevresi Dersimle Dayanışma Derneği'nden dostlarımız da gecemize mesaj gönderdi.

Gecemiz, bir başka etkinlikte buluşmak dileği ve çağrısı ile sonlandırıldı.

Kendi içerisinde kimi olumsuzluk ve eksiklikleri barındırsa da, hem politik hem de pratik bakımdan son derece güçlü bir etkinlik gerçekleştirdik. Bu etkinlikten aldığımız motivasyonla önümüzdeki dönemde daha güçlü ve anlamlı çalışmalar gerçekleştireceğiz.

BİR-KAR / Bielefeld

gececi-berlin.de, www.bir-kar.org

Rotterdam'da 1 Mayıs'a yönelik polis ve yargı terörü

Bilindiği gibi geçen yıl Hollanda Rotterdam polisi 1 Mayıs'ta eylemcilere saldırmıştı. Onlarca eylemci yaralanmıştı. Bir yaralı için ambulans çağırılmış ama gelmemişti. İlk yardım santrali yaralı için polise başvurulmasını istemişti. Saldırıya uğrayan 1 Mayıs katılımcıları mahkemeye başvurmuşlardı. Suç duyurusunda bulunmuşlardı.

Düzenin azgın köpeklerinin saldırı nedeni 1 Mayıs'ın geçmiş yıllarda militan ve coşkulu bir şekilde kutlanması ve kutlanacak olmasıydı. Katılımın genelde görece sembolik kalması bile düzeni her seferinde rahatsız ediyordu.

Nihayet düzen 2010 1 Mayıs'ı'na kana bulamaya kararlıydı. Daha yürüyüş başlamadan polisler etrafımızı kuşatmışlardı. Polis şefi pankart sopalarnın iade edilmesini istedi. Bugüne kadar pankartlar hep sopalı olarak taşınmıştı. Zira kitle içinde pankartların başka türlü görünme olasılığı yoktu. Sonuçta sopalara teslim edilmek üzere toplandı. Ama kortej yürüyüşe başlamadı, pankartsız yürüyüş anlamsızdı. Ve yürüyüş mitinge dönüştürülmek istendi. Bu tamamen kendiliğinden gelişen bir durumdu.

Polis ise zamanında başlamadığı için yürüyüşü bitmiş ilan etti. Saldırmak için aradığı fırsatı ve argümanı buldu. Saldırdı. Orantısız güç kullandı. Gören de sanki polisler düşmanla savaşıyor zannederdi. Gerçekten de düzen ev ödevini iyi yapmış, kendi mezar kazıcılarını ciddiye almış, muhatap kabul etmişti. Burjuvazi de biliyor ki özellikle kriz döneminde düzene alternatif ne varsa yok etmelidir.

Sonrasında ise saldırı devam etti. Savcılık 1 Mayıs katılımcılarına koğuşturma başlattı. Polis 14 katılımcıyı kaba kuvvet kullanarak tutuklamıştı. Bu eylemde tutuklananlardan bazı katılımcıların sulh mahkemesindeki davaları sonuçlanmış, idare mahkemesindeki ayrı bir dava halen sürmektedir.

4 Şubat'ta, 40'tan fazla insan Rotterdam adliyesi önünde bir eylem gerçekleştirdiler. 1 Mayıs katılımcılarına uygulanan kovuşturmaların durdurulması ve gösteri ve yürüyüş hakkının tanınması lehinde pankart açtılar. Adliye içerisinde ise 4 kişi polise karşı direnmekten sulh hakimi tarafından yargılanıyordu. Tüm tanık ifadelerine, görsel malzemeye rağmen sulh hakimi ben sağırım, körüm ve uydururum sözcükleriyle anlamını bulan bir yargıya vararak bu 4 kişiyi suçlu bulmayı başardı. Bazıları aynı zamanda para cezasına çarptırıldılar.

Yargılanan bu dörtlü temyiz hakkını saklı tutmaktadırlar.

Aynı zamanda yürüyüş komitesi bölge idare

mahkemesine başvurarak anayasal bir hak olan yürüyüş ve gösteri hakkının engellendiğini gündeme getirdi. Zira sopsız pankartta ısrar eden polis böylece pankartın kitle içinde gözükmesini olanaksız kılmakta ve eylem hakkını engellemektedir. O gün orada bulunan kitle gördü ki bu düzenin yasası, anayasası sıfır ve değeri olmayan birer paçavralardır. Bu yasalarda sıralanan hak ve hukukun hiçbir garantisi ve değeri yoktur. Yasa ve anayasalarda bulunan hak ve özgürlükler aslında yoktur. Yok sayılmalıdır. Burjuvazi düzeninde yalnızca kendisine hak ve özgürlük tanımaktadır.

Son bir yıldır polis birçok etkinliği emniyetinin sağlanamamasını gerekçe göstererek yasaklamıştır. İzin verilen etkinliklere ise güvenliğini organizatörün sağlamasını şart koşmuştur. Yani herhangi bir güvenlik rizikosunu taşıyan bir etkinliğe izin verilirken özel güvenlik tarafından yeterli güvenlik önlemleri alınmasını şart koşulabilecektir. Parasızlık etkinliğin sözde güvenlik nedeniyle yasaklanmasına neden olabilecektir. Zira parası olmayan güvenlik önlemleri için yeterli harcamayı yapamaz.

Yine özellikle son bir yıldır polis 'zero tolerance', sıfır tahammül uygulamaktadır. Pratikte bu orantısız güç kullanma anlamına gelmektedir. Polis her yerde ve her zaman ihtiyaç hissederse orantısız güç kullanmak istemekte bunun yasal ve maddi temelini oluşturmaya çalışmaktadır.

İdare mahkemesindeki dava 10 Mart'tadır. Davaya polisin gösteri yasasını engellemesi konu edilecektir. Belirtmeye gerek yok ki burada polis yalnızca salyası akan, insani hiçbir yanı olmayan bir robottur. Polis haksız düzenin ihtiyaçları için çalışan bir organizmadır. Bu cellatların defterlerinin dürüleceği, hesaplarının görüleceği günler çok mu uzakta acaba? Bunun için mi bunlar bu kadar canavarlaştılar? Bunun için mi orantısız güç gösterisine girdiler?

K.Cenk

Dünyadan...

Hollanda'da ulaşım grevi

Hollanda'da hükümetin toplu taşıma hizmetlerinde tasarruf gerekçesiyle kesintiye gitmesi gerçekleştirilen grevlerle protesto edildi. 15 Şubat günü Amsterdam'da tramvay, otobüs ve metro çalışanlarının greve katılımı yüzde 40 oranında oldu. 16 Şubat'ta ise Rotterdam ve Den Haag şehirlerinde toplu taşıma hizmetleri çalışanları grev gerçekleştirdi. Bu kentlerde de greve katılım benzer oranlarda oldu.

Hükümet Amsterdam, Rotterdam ve Den Haag şehirlerindeki toplu taşıma hizmetlerini büyük ölçüde özelleştirmek istiyor. Bu özelleştirmelerle işçilerin çalışma koşulları ağırlaşacak ve hakları gasbedilecek. İşçiler tensikata maruz kalacak ve ücretleri düşürülecek. Kadrolu işçiler işten atılacak ve taşeron firmalar devreye girecek.

Hollanda'da yasalarca tanınan "grev hakkı" gerçekte kağıt üzerinde kalmaktadır. Hakimlerin iki dudağı arasında grevlerin kaderi belirlenirken, mahkemeler grevleri her an ve her durumda durdurabiliyor ya da yasaklayabiliyor. Yani burjuvazi Hollanda'da işçinin grev hakkını mahkeme kanalıyla ipotek altına almıştır. Geçmişte de grevin en tayin edici döneminde eylemler mahkemeler tarafından yasaklandı.

Toplu taşıma grevinde de bu eylemin yasaklanması istendi. Ancak toplu taşıma işçilerinin grev iradesi öylesine güçlü ki; mahkeme kitle tepkisinden korktuğu için greve izin vermek zorunda kaldı.

Kızıl Bayrak / Hollanda

Goodyear işçi kıyımına hazırlanıyor

Goodyear lastik tekeli, fabrika kapatarak işçi kıyımına hazırlanıyor. Goodyear yönetimi tarafından yapılan açıklamada, 2009'un son çeyreğindeki 107 milyon dolarlık net gelirle karşılaştırıldığında 2010'un son çeyreğinde 177 milyon dolarlık bir kayıp yaşadığı belirtildi.

Faturayı işçilere kesen Goodyear, "düşük maliyetli yüksek gelir getirecek ürünler sunma" adı altında oluşturduğu plan doğrultusunda, Kuzey Amerika'daki Unuon City fabrikasını kapatacağını açıkladı. Fabrikada şu an 1900 işçi çalışıyor.

Yunanistan'da ulaşım eylemi

Yunanistan'da krizin faturasını emekçilere çıkaran hükümet protesto edildi. Toplu taşıma araçları çalışanları 15 Şubat günü 4 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Başkent Atina ile Pire kentlerini kapsayan Atika bölgesinde, metro ile banliyö trenleri çalışanları 11.00-15.00 saatleri arasında iş bıraktı. Eylem kapsamında seferler yapılmadı.

Makinistler Birliği'nden grev kararı

Alman Makinistler Sendikası (GDL) üyelerini greve çağırdı. Ülke genelinde tek tip iş sözleşmesi talep eden sendika, öncelikle yakın mesafe seferlerinde uyarı grevi yapacak. Sendika yönetiminin aldığı kararı açıklayan GDL Başkanı Claus Weselsky, 16 Şubat'tan itibaren Alman Demiryolları (DB) ve özel sektörde görev yapan makinistlerin sendika yönetimi tarafından belirlenecek yerlerde greve gideceğini duyurdu.

Dresden'de faşizme geçit yok!

14 Şubat günü Dresden'de, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Dresden'in bombalanmasını bahane ederek yürüyüş düzenlemek isteyen faşistlere karşı 17 bin kişi sokaklara çıktı. Bu eylem aynı zamanda bunu geleneksel hale getirmek isteyen Nazilerin, tarihi çarpıtma girişimine verilmiş güçlü bir yanıt oldu. Faşizme dur demek için sokaklara çıkan binlerce kişi, insan zinciri oluşturdu.

Faşistler yıllardır Dresden'de yürüyüş yapıyor ve bunu gelenekselleştirmek istiyorlar. Buna karşı

koyan anti-faşistlerin tüm eylemleri hukuksal yollarla engellenmeye çalışılırken faşistleri ise kollanıyor. Polis, faşistlerin yürüyüşünün gerçekleşmesi için yığınak yaptı ve ağır makinelerle su panzerlerini yollara yerleştirdi. Göstericiler polis barikatlarını aşmayı başararak faşistlerin geçeceği yollarda toplandılar ve daha sonra faşistlerin yürüyüş kolunun geçeceği yolu kapatarak yürüyüşü engellediler. Tüm gün süren eylemin sonuna doğru yolları kapatan göstericilerin sayısı 6 bine ulaştı.

“Sendikalar işçilerindir! Kahrolsun sendika ağaları!”

Hakları ve gelecekleri için mücadeleyi yükselten **Selüloz-İş** üyesi **Ontex işçileri**, sendikanın kendilerinden habersiz imzaladığı TİS’i ve temsilci seçimlerine ilişkin anti-demokratik uygulamaların hesabını sormak için 16 Şubat günü Selüloz-İş Sendikası İstanbul Şubesi’nin Aksaray’daki binasındaydılar.

07.00-15.00 vardiyası çıkışında fabrika önünde toplanmaya başlayan işçiler yoğun bir polis ablukasıyla karşılandı. Vardiya alacak işçiler sevkıyat çıkışından fabrikaya alınırken, servisler de çıkış kapısına neredeyse boşluk kalmayacak kadar yavaştırdı. İşçilerin biraraya gelmesini önlemeyi amaçlayan bu uygulama patron yalakalarının ve sivil polislerin tehditkar tavırlarıyla tamamlandı. Bu ablukaya rağmen biraraya gelen işçiler tuttukları otobüsle sendikalarına doğru harekete geçtiler.

Sendika şubesi etrafında da polis yığınağıyla karşılaşan Ontex işçileri, İSKİ binasının yanında toplanarak sloganlar ve alkışlar eşliğinde yürüyüşe geçtiler. Şubeye yakın bir noktada çevik kuvvet konuşlandırılırken, beş ekip resmi araç da şubenin sokağında bulunmaktaydı. “Sendikalar işçilerindir, kahrolsun sendika ağaları!” sloganlarıyla sendika binasına giren işçilere BDSP’liler de alkışlarla destek verdiler.

Bina girişinde işçileri durdurarak “bilgi almak” isteyen polisler, toplantı bitene dek bina önünden ve caddeden ayrılmadı.

Şubede yönetici hiç kimseyi bulamayan işçiler sendikacılar gelene kadar binayı terk etmeyeceklerini ifade ettiler. Selüloz-İş İstanbul Şube Başkanı **Aydın Parlakkılıç**’ın gelmesini bekleyen işçiler bu sırada toplantı yaparak taleplerini gözden geçirdiler. Parlakkılıç’ın gelmesinin ardından işçiler ile şube başkanı arasında, saatler süren ve sık sık gerilime konu olan toplantı başlamış oldu.

Geçtiğimiz günlerde kendilerinden kaçırılarak apar topar imzalanan toplu iş sözleşmesindeki birtakım kazanımların Ontex işçilerinin örgütlü mücadelesi ve birliği sayesinde sağlandığını söyleyen işçiler, fabrikada karşı karşıya kaldıkları baskıları anlattılar. Bu baskılara ve anti-demokratik temsilci atama sistemine sesini çıkarmayan şube yönetimini açıktan teşhir eden işçiler, fabrikaya temsilci seçimi için sandık kurulması doğrultusunda topladıkları ve sendikaya ilettikleri imzaları hatırlatarak, bu iradenin hayata geçirilmesi yönündeki kararlılıklarını şube başkanına aktardılar.

İşçilerin ortaya koyduğu gerçekler karşısında kendini savunmakta zorluk çeken Parlakkılıç ise “bakacağız” biçimindeki muğlak ifadelerle tartışmaları geçiştirmeye çalıştı. Topu zaman zaman sendika genel merkezine atarak “Benden yukarıda olanlar var, şu an birşey diyemem” sözleriyle sorumluluktan sıyrılmaya çalışan Parlakkılıç, işçilerin kendisini ve sendika yönetimini somut gelişmeler üzerinden teşhir eden konuşmaları karşısında çelişkili açıklamalar ve ifadeler kullandı. Tam bir yüzüstlük örneği sergileyerek daha önceki süreçteki işçi toplantılarında söylediği sözleri bile inkâr etmeye başlayan Parlakkılıç, tartışmaların giderek sertleşmesi üzerine manevra yaparak sık sık Türk-İş içerisindeki “muhalif” tavrından dem vurdu.

İlk olarak, mevcut temsilcilerin görevden alınması ve temsilcilik seçimlerinin fabrikaya sandık konularak demokratik bir biçimde yapılmasını isteyen 200’ü

aşkın Ontex işçisinin imzaladığı kağıtların “şaiBELİ” olduğu iddiasını ortaya atan Parlakkılıç, işçilerin tepkisi nedeniyle çarketti. İşçilerin iradesini çarpıtmalarla hiçe sayan şube başkanının “Herkesin iradesine saygı duyarım” türünden aldatıcı sözleri ise gerçeklerin farkında olan işçiler cephesinden ciddiye alınmadı. Şube başkanı, Baştemsilci birçoğumuzu açıktan tehdit ediyor”, “Fabrika dışında bile takip ettiriyoruz” gibi kendisini sıkıştıran sözleri ise “Bilmiyorum, haberim yok” ifadeleriyle geçiştirmeye çalıştı. Soruların birçoğuna ise “O konuda benim bir yetkim yok” yanıtını veren Parlakkılıç, işçilerin “Siz ne işe yarıyorsunuz o zaman!” tepkisiyle de karşılaştı.

İşçilerden mücadele ve demokrasi dersi

Ontex işçileri ise şube başkanının imzalara ilişkin iddialarını çürüttükten sonra “O zaman fabrikada referandum yapalım. Sandık koyalım” dediler. İşçilerin basıncıyla köşeye sıkışan Parlakkılıç, “temsilcilerin seçimle belirlenmesi” talebine ise “Tüzükler, yasalar var” diyerek karşı çıktı. Fabrikadaki baştemsilcinin patron yanlısı tutumlarını teşhir eden Ontex işçileri, şube başkanına adeta mücadele ve demokrasi dersi verdiler. Toplu sözleşmenin kendi iradeleri dışında imzalandığını söyleyen işçiler, asgari ücret ve kölelik koşullarında çalıştıkları fabrikada haklarına sahip çıkan gerçek temsilcilerin olması taleplerini şubeye ilettiler.

İşçilerin ısrarlı çabalarına yanıt vermeyen ve toplantının sonuna kadar “işçilerin taleplerinin arkasında duracağım” sözünü vermekten kaçan Parlakkılıç, toplantının ilerleyen aşamalarında renk değiştirerek “ben de demokratik bir seçimden yanayım” demek zorunda kaldı. İşçilerin iradesine saygı duyulması gerektiğini söyleyen Ontex işçileri, Parlakkılıç’a sendikal bürokrasi gerçeğini hatırlattılar

ve kendisinin de parçası olduğu bu bürokrasiyi teşhir ettiler.

Toplantıda **BDSP** adına yapılan konuşmalarda ise Ontex işçilerinin iradesine saygı duyulması gerektiği ifade edilerek, fabrikada bir an önce demokratik bir temsilci seçiminin yapılmasının zorunluluğuna vurgu yapıldı.

“Mücadelemize yılmadan devam edeceğiz”

Temsilci seçimleriyle ilgili tartışmalarda topu genel merkeze atan Şube Başkanı Parlakkılıç, “Ben sandıktan yanayım. Önümüzdeki çarşamba gününe kadar bana süre verin. Genel Merkezle konuşup size yanıt vereceğim” demek zorunda kaldı.

Örgütlülüklerine sahip çıkacaklarının altını çizen işçiler ise sendika binasından “Sendikalar işçilerindir kahrolsun sendika ağaları” pankartını sallandırdılar.

Ontex işçileri, şube başkanına 23 Şubat Çarşamba gününe kadar süre verdiklerini söyleyerek binadan ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ontex’te ihanet sözleşmesi imzalandı!

Ontex’te yaklaşık 2 aydır görüşmeleri devam eden 2011-2013 yılı için geçerli olacak toplu iş sözleşmesi görüşmeleri Selüloz-İş Sendikası tarafından işçilerin onayı alınmadan imzalandı.

TİS sürecinin başlamasıyla birlikte sürece müdahale amacıyla biraraya gelen işçiler bir dizi toplantı düzenledi. Bu toplantıların sonucu olarak oluşturulan Ontex İşyeri Komitesi etkinlikler gerçekleştirdi.

Toplu iş sözleşmesi, sendikalar, taban örgütlenmeleri, sınıf bilinci gibi konular üzerinden eğitim çalışmaları düzenlediler. İşçi direnişlerine dayanışma ziyaretleri organize ettiler. Bunun yanı sıra işçilerle tartışılmadan hazırlanan sözleşme taslağının yerine yürüttükleri tartışmalar sonucunda 11 maddeden oluşan ek bir metin oluşturup sendikaya sundular. Bu süreçte fabrikada çalışan işçilerin neredeyse tamamına yakını tartışmaların parçası oldu.

Süreç içerisinde işçilerin iradesini tanımak zorunda kalan sendika bürokratları yine de ihanet sözleşmesini imzaladı. Görüşmelerin başında %7 zam oranı dayatan patron, işçilerin iş örgütlülüklerinin oluşturduğu basınçtan dolayı %15 zam oranıyla sözleşmeyi imzalamak zorunda kaldı.

Sözleşme hakkında işçilere zam oranının dışında

hiçbir bilgi vermeyen sendika bürokratları karşısında işçiler ise sessiz kalmadı.

Sendika bürokratlarının sözleşmeyi imzaladıklarını duyurmalarının hemen ardından, işçiler yöneticilere tepki gösterdiler. “Bize sormadan nasıl imzalarsınız?” diyerek alkışlar eşliğinde fabrika dışına çıktılar. Sözleşmenin imzalandığını duyan **Ontex İşyeri Komitesi** hemen biraraya gelerek acil durum değerlendirmesi yaptı ve bir dizi karar aldı. İlk olarak hızla bir bildiri kaleme alan işçiler, bu bildirileri fabrika giriş çıkışlarında dağıttılar. Bütün servisler gelene kadar işçileri içeri sokmayan komite, burada sürece dair bir konuşma yaptı. İşçiler alkışlar eşliğinde işbaşı yaptılar. Bu bildiriler tüm vardiyalara ulaştırıldı.

Bildiride sendikanın ihaneti teşhir edildi. Bu ihanete karşı hesap sorulması gerekliliği ortaya konuldu. Önümüzdeki sürece dair bir yol haritası oluşturmak için toplantı çağrısı yapıldı. Bu toplantıya katılımı engellemek için zorunlu mesai dayatmasına karşı da, mesaiye kalmama çağrısı yapıldı.

Sendika bürokratlarına karşı oldukça tepkili olan işçiler önümüzdeki süreçte bu ihanetin hesabını soracaklarını ve patron yalakası sendika temsilcilerini değiştirmek için her türlü yolu deneyeceklerini ifade ediyorlar.

Afşin’de işçi katliamı

6 Şubat Pazar günü meydana gelen göçük nedeniyle 1 işçinin iş cinayetine kurban gittiği 10 işçinin de yaralandığı Kahramanmaraş’taki Afşin kömür sahasında **10 Şubat** günü ikinci bir göçük daha yaşandı. Afşin-Elbistan B Termik Santrali için kömür üretimi yapılan sahada meydana gelen göçükte kepçe operatörü 24 yaşındaki Ruşen Demir’in cesedi çıkartıldı. Aralarında mühendislerin de bulunduğu 9 kişi için arama kurtarma çalışmaları devam ediyor.

Özelleştirme sonrasında Park Holding’e devredilen Afşin-Elbistan Termik Santrali B ünitesine açık ocak yöntemiyle linyit kömürü üretilen sahada 160 metre derinliklerde meydana gelen göçük işçi kanıyla beslenen patronların kar hırsını bir kez daha gösterdi.

Maraş’taki göçükle ilgili açıklama yapan **DİSK/Dev.Maden-Sen**, 1200’e yakın işçinin düşük ücretle 3 vardiya halinde çalıştığı maden işletmesinde; Park Teknik, Askar Madencilik ve Toprakoğlu madencilik şirketlerinin taşeron olarak çalıştığı bilgisini verdi. Bu taşeron şirketler içinde Aksar madencilik ve Toprakoğlu madencilik şirketlerinin üretim yaptığı sahada göçüklere dönük ciddi önlemler alınmadığını belirten sendika, sık sık toprak kayması ve çatlakların oluştuğunu hatırlattı.

Sendika, *“yetkilileri 3 gün arayla meydana gelen iş cinayetinin bulunduğu işletmeyi mercek altına almaya, sorumluların tespit edilerek yargı önüne çıkarılmasını talep ediyoruz. Taşeronlaşmaya bir kez daha dikkat çekiyor; maden işletmelerinde sağlıklı ve güvenli iş ortamının yaratılması konusunda ilgili yasa, tüzük ve yönetmeliklerin uygulanmasını bekliyoruz”* açıklamasında bulundu.

İşçilerin bulunamamasına öfkelenen aileler, işçi sağlı ve iş güvenliği önlemlerini patronların insafına terkeden AKP’nin vekillerine tepki gösterdiler. Çünkü, Elbistan’da iş cinayeti “geliyorum” demiş, düşük ücretlerle örgütsüz çalışan işçilere adeta ölüm dayatılmıştı. İş cinayetlerinin yaşanmasında temel aktörlerden biri olan AKP bürokratları ise alanlarda

rahatça dolaşabileceklerini düşündüler. Fakat, işçi yakınları bölgeye gelen AKP’nin Maraş milletvekilleri Mehmet Sağlam ve Nevzat Pakdil’in üzerine yürüdü. Bunun üzerine milletvekilleri alanı terk etmek zorunda kaldı.

TMMOB’ye bağlı Maden Mühendisleri Odası (**Maden MO**), Afşin Elbistan’ta meydana gelen iş cinayetine ilişkin yazılı bir açıklama yaptı. 16 Şubat günü yapılan açıklamada, yaşananların iş cinayeti olduğu vurgulanarak “iş cinayetlerinin sorumluları hesap vermelidir” denildi. Açıklamada, meslek odalarınca daha önce yapılan uyarılara yetkililerin kulak tıkadıkları ve yanlışlara devam ettikleri vurgulandı.

“Sıradışı” katliam

Afşin’de meydana gelen iş cinayetleriyle ilgili burjuva siyasetçilerinden yaşanan olayı basitleştirmeye yönelik açıklamalar geliyor.

Göçüğün meydana geldiği Çöllolar kömür üretim sahasında incelemelerde bulunan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, sıradışı olarak nitelendirdiği göçüğün siyasete alet edilmesine çok üzülüğünü, konunun siyaset üstü bir mesele olduğunu söyledi. Göçük altında kalan 9 işçinin çıkarılamamasının, Zonguldak Karadon’daki madenci katliamıyla benzerliği dikkat çekerken burjuva siyasetçileri ise birbirlerine yükleniyorlar.

Meydana gelen göçüğün toprak kayması olduğunu söyleyen Bakan Yıldız, alınmayan işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini sorgulamak yerine “insan ihmali var mıdır, yok mudur bilmiyoruz” diyerek iş cinayeti gerçeğini karartmaya çalışıyor.

Diğer yandan göçüğün meydana geldiği bölgede uzmanlar tarafından yapılan incelemelerde göçük altındaki 9 kişinin çıkarılmasının uzun zaman alabileceği belirtiliyor. Afşin’de yaşanan süreç, devletin iş cinayetlerini önleme konusunda ne kadar aciz olduğuna işaret ediyor.

Afşin’de “sıradışı” katliam

Sermaye devletin gerekli denetimleri yapmamasının da “kazalarda” temel bir rol oynadığı bilinirken Sakarya’da aynı fabrikada ikinci kez iş cinayeti yaşandı.

Sakarya’nın Hendek ilçesindeki Coşkunlar Havai Fişek Fabrikası’nda patlama meydana geldi.

Saat 16.30’da yaşanan patlamada ilk gelen bilgilere göre 1 kişi öldü. 6 kişinin yaralandığı bildirilirken ölü sayısının artabileceği söyleniyor.

Aynı fabrikada daha önce de patlamaların olmuş, 18 Ağustos 2009’da kişi ölmüş, 37 kişi yaralanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hacı Ayvaz’da işçi kıyımı

İstanbul Hadımköy’de kurulu **Hacı Ayvaz Endüstri Mamulleri AŞ** fabrikasında işçi kıyımı yaşanıyor. Fabrikada 2 Şubat 2011 tarihinde 30’a yakın işçi “işlerin yavaşladığı” bahanesiyle işten atıldı.

Aralarında 10-12 yıllık işçilerin de bulunduğu atılan işçilerin tamamı tazminatlarının ödenmemesi üzerine 11 Şubat sabahı işe giriş saatinde fabrikaya giderek tazminatlarını almak istediler. Tazminatları senetler biçiminde aylar sonra ödemek isteyen Hacı Ayvaz patronu, işçileri senet imzalamaya ikna etmek için senetlerin şubat ayında ödeneceği yalanına başvurdu. Senetin üzerinden aylar sonra ödeme olacağını gören işçiler tepki göstererek seneti kabul etmediklerini, tazminatlarının tamamını istediklerini ifade ettiler ve senetlere imza atmadılar. İşçilerin tepkisi üzerine geri adım atmak zorunda kalan patron, 14 Şubat günü tazminatların tamamını ödeyeceğini ifade etti. Yeniden toplu olarak fabrikaya giden işçiler tazminatlarını aldılar.

Paslanmaz çelik hortum üretilen fabrikada çeşitli ülkelere ihracat da yapıyor. 600’e yakın işçinin çalıştığı fabrikada 300’ü aşkın işçi sürekli olarak mesaiye bırakılıyor. 4 ikramiye uygulamasının olduğu fabrikada ikramiyelerin ikisi bordrolara yansıtılıyor. Diğer yandan kölelik koşullarında çalışan işçilerin fazla mesailerinin yüzde 65’i kayıtdışı tutuluyor.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Dayanışma çağrısına tahammülsüzlük

PTT direnişini anlatan ve dayanışma çağrısı yapan afiş ve pankartlara tahammülsüzlük artıyor.

Geçtiğimiz günlerde Topkapı İşçi Derneği’nin PTT işçileri ile dayanışmaya çağırın pankartı ve PTT işçilerinin torba yasaya karşı gerçekleştirilecek yürüyüşe çağrı pankartı polis tarafından sökülmeğe çalışılmıştı. Topkapı İşçi Derneği üyelerinin ve PTT direnişçilerinin müdahalesi ile bu saldırı geri püskürtülmüştü.

12 Şubat Cumartesi günü Topkapı’daki direniş çadırının kaldırılmasını fırsat bilen polis direniş alanına yakın bir noktada asılı bulunan “Direnen PTT işçisi kazanacak” şiarlı Topkapı İşçi Derneği imzalı pankartı söktü.

Aynı hafta sonu Sarıyer direniş alanı çevresinde bulunan “PTT işçileri hakları ve geleceği için direniyor! Sınıf dayanışmasını yükseltelim” şiarlı BDSP imzalı afişlerin boyanarak okunamaz hale getirildiği gözlemlendi. Ayrıca buradaki direniş alanında bulunan direnişçi PTT işçileri imzalı pankart da söküldü.

14 Şubat Pazartesi günü pankart ve afişlerin söküldüğünün görülmesi üzerine yeni pankartlar hazırlanarak direnişin sesi duyurulmaya devam edildi. Topkapı İşçi Derneği çalışanları Topkapı’da sökülen pankartın yerine yenisini hazırladılar.

Sarıyer’de sökülen pankartın yerine de, yenisini hazırlanarak aynı yere asıldı.

Kızıl Bayrak / Topkapı

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk’le UPS direnişi üzerine konuştuk...

“Kazanımımız işçi sınıfının kazanımıdır!”

- UPS direnişi sona erdi. Aylar süren bu direnişin sonucunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

UPS, merkezi Amerika’da bulunan ve çok sayıda ülkede faaliyet gösteren dünya çapında 500 bine yakın işçi çalıştıran uluslararası bir firmadır. UPS’de örgütlenme mücadelesi başladığında birçok dostumuz ve arkadaşımız “bu çok devasa bir iş” diyerek haklı endişeler taşıyordu. Örgütlenmenin ilk aşamasından beri sendikamız her türlü olanağını seferber ederek bu direnişi kazanacağına olan inancını hiç yitirmedi. Yönetilerimizin ve üyelerimizin tamamı her türlü olanaklarını seferber etti. Yaklaşık 9 ay boyunca UPS’nin İstanbul Mahmutbey ve Kurtöy’deki aktarma merkezlerinin yanısıra İzmir’deki aktarma merkezi önünde direnişler devam etti.

Türkiye işçi sınıfı hareketi açısından baktığımızda UPS direnişi önemli bir kazanımdır. Bu kadar uzun süren bir direnişin ardından 162 işçinin 151’i işbaşı yaptı. İşbaşı yapmayan arkadaşlarımızın kıdem ve ihbar tazminatları ve 12 aylık brüt ücretleri tutarından sendikal tazminatları ödendi. İşbaşı yapan bütün işçilere sendikamız direniş boyunca her ay 500 TL destek sundu. Öğle yemeklerini ve servislerini karşıladı. Arkadaşlarımız işbaşı yaptıkları gün 4 aylık ücretleri tutarında boşa geçen süre ücretlerini aldılar. Direniş bu şekilde sonuçlandı ve direniş çadırlarını kaldırdık. Ancak UPS’de mücadele bitmedi. Sendikamız çoğunluğu sağlamak için bütün bölgelerde örgütlenme çalışmalarını sürdürüyor. Özellikle direnişten sonra sendikaya yoğun bir yönelim başladı.

- İlk aylarında sesini daha fazla duyuran, sokağa inen bir direniş tablosu vardı. Uzunca bir süre fiili direnişler devam etse de bir geri çekilme süreci yaşandı. Bu durumu neye bağlıyorsunuz?

UPS’deki görüşme süreci epey uzun sürdü. Bu mücadelenin tek tarafı sendikamız değildi. Bağlı bulunduğumuz Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ITF) ile Avrupa Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ETF) UPS’deki direniş sürecini beraber yürüttü. Görüşmeler, gelişmeler hep birlikte değerlendirildi. Çünkü uluslararası bir dayanışma örgütlenmeden bu şirkette yürütülen mücadelenin başarısı olanaksızdı. 500 bin işçi çalıştıran bir şirkette böyle bir dayanışma örgütlenmeden başarıyla çıkmak hemen hemen olanaksızdır. Sendikamız ilk örgütlenme çalışması başlattığında ITF ve diğer kardeş sendikalarla beraber yürüttük. Türkiye cephesinden bir dönem sessizlik olması eleştiri konusu oldu. Elbette Türkiye cephesinde eksiklerimiz oldu. Direnişin diğer sınıf bölüklerine maledilmesi ve direnişlerle birleşmesi noktasında eksiklerimiz oldu. Bu süreç, Türkiye’de sendikal hareketin içerisinde bulunduğu sıkıntıları gösterdi. Uluslararası dayanışma kadar ülke içinde dayanışma sağlanamadı.

Konfederasyonlara defalarca çağrı yapmamıza rağmen duyarlı bir kısım sendikayı bir kenara koyarsak genel anlamda Türkiye’deki sendikal hareketin bu direnişi sahiplenmesi noktasında çeşitli eksiklikler oldu. Bu herkeste lokal düzeyde kendi sorunuyla mücadele eden bir anlayışın hakim olduğunun ifadesiydi. Avrupa’dan ve dünyanın çeşitli ülkelerinden çok sayıda uluslararası delagasyon Türkiye’ye gelip direnişleri ziyaret etti. Üzülerek

söylüyorum, Türkiye’den ise direniş yerine gelen genel başkan sayısı 7-8’i geçmez. Konfederasyonumuz Türk-İş’in genel başkanı bir defa direniş yerini ziyaret etmeden bu direniş sona erdi.

- Direniş süreci özellikle uluslararası planda TÜMTİS’e nasıl bir deneyim kattı?

ITF’ye bağlı sendikalar delagasyonlar göndererek direniş yerlerindeki işçiyi direniş çadırlarında ziyaret etti. Bunlar hem direnişi motive etme hem de buradaki mücadeleyi uluslararası alanda canlı kılma anlamında oldukça önemli dayanışma örnekleriydi. Bu direniş uluslararası işçi sınıfı hareketi açısından birçok deneyim bıraktı. Türkiye’deki sınıf hareketi ve mücadele olmazsa olmazdır. Bu kadar kötü, kölece koşullarda milyonlarca işçi çalışıyor. Sendikal dayanışma olmadan bu mücadeleyi ileri taşımının olanağı olmadığını düşünüyorum. Taşıma, tekstil gibi birçok sektöre ulus ötesi şirketler hakim oluyor. Bu yüzden mücadeleyi ileri götürme noktasında Türkiye’deki mücadele kadar uluslararası dayanışma da önemli. Yine geçmişte yaşanan ekonomik krizlerin bütün dünyada yoksullara, işçilere ve emekçilere fatura ediliyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde birçok toplantıya katıldım. Buralarda da gördüğüm, sendikal hareket açısından eldeki kazanımları korumanın olanaklı olmadığıdır. Sendikal mücadelenin dayanışmayla birlikte daha mücadeleciler bir anlayışla eldeki kazanımları koruma ve başarıya gitme şansı olduğunu tartışıyor herkes. Katıldığım toplantılarda ortak nokta bu oldu. 2008’de yaşanan ekonomik kriz Avrupa’da çok sayıda işçinin işini kaybetmesine neden oldu. Sendikal cephe de bu tartışılıyor ve UPS direnişinde de bunu yaşadık. Bu anlamda 100’ü aşkın ülkede dayanışma eylemlerinin örgütlenmesi Türkiye’de bir ilktir. Biz süreçte dayanışmanın farklı bir boyutunu ortaya çıkarmaya çalıştık. Uluslararası dayanışma sadece bir protesto mektubu veya faks gönderme değildir. Genelde şimdiye kadar böyle yaşandı. Türkiye’deki başbakana, çalışma bakanlığına veya şirket yetkililerine protesto faksı göndermek, mektup göndermek, kınıyoruz açıklaması yapmak sınırında kaldı. Biz ITF genel kurulunda da, Avrupa’da, Danimarka, Belçika’da, Almanya’da

yaptığımız toplantılarda artık bu saldırıların mevcut dayanışmayla püskürtülmesinin olanaklı olmadığını söyledik. Fiili eylem yaparak, sokağa inerek ve üretimi etkileyecek birtakım eylemler yapma düşüncesini öne çıkardık. Bu konuda olumlu sonuçlar aldık. Çok sayıda ülkede sokağa inilerek UPS’deki mücadeleye destek verildi. Örneğin Hollanda’da sendikalar UPS’nin Amsterdam şubesinin girişine 40 ton kum yığdılar. Belçika sendikaları UPS’de iş yavaşlatma eylemi yaptılar. Güney Afrika’da dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. Dünyanın birçok ülkesinde emekçiler direnişimizle enternasyonal dayanışmanın en güzel örneklerini sergilediler.

Farklı ülkelerden çok sayıda delagasyon direniş alanlarına gelerek işçilere destek ziyaretinde bulundu. Bu hem direnişi motive etme hem de buradaki mücadeleyi uluslararası planda canlı tutmaya hizmet etti. Aslında sendikal hareket açısından birçok deneyim bıraktı.

- Bu süreçte ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Bu dayanışmayı sağlamak kolay olmadı. Üst federasyonumuz ITF ve ETF’yle özellikle ilk dönem cebelleşmek zorunda kaldık. Dayanışmanın yeni bir evreye girmesi gerektiği, sendikal hareketin ihtiyacının bu olduğu noktasında anlayış farklılıklarımız vardı. Türkiye’de de olduğu gibi tabandan kopuk, mücadeleciler anlayıştan yoksun ve bürokratik bir anlayışla sendikacılık yapmaya çalışan sendikalarla karşılaştık. Bu süreçte dayanışma içinden elinden gelen her şeyi yapan, bu dayanışmadan ve mücadeleden heyecan duyan çok sayıda mücadeleciler sendikayla da tanışma şansımız oldu. Bu sendikalarla diyaloglarımız sürüyor. Bazı sendikaların ise bizim ülkemizde olduğu gibi pasif bir dayanışma dışında herhangi bir katkı sunmadıklarını gördük. Mücadeleciler sendikaların harekete geçmesi bunları da harekete geçmeye zorladı.

Aynı şekilde bundan sonra da dayanışmanın yükseltilmesi ve ilişkilerin geliştirilmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Sendikal hareketin ve sınıf hareketinin buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Mücadeleciler sendikaların gerek Türkiye’de gerekse de ülke dışında ilişkilerini daha çok geliştirmesi ve deneyimlerini paylaşması gerekiyor. Çünkü dünyanın her yerinde saldırılar aynı merkezden yönetiliyor. Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçilere yönelik hak gaspları devam ediyor. Biz yeni haklar kazanmaya çalışırken Avrupa’daki işçiler ellerindeki hakları kaybetme endişesi içerisinde. Bu politikayı belirleyen merkez aynı olduğu için mücadelenin de aynı olması gerekiyor. Bu konuda çok sayıda sendikacı arkadaşımızın, bu saldırıların püskürtülmesinin yolunun dayanışmayı ve mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini düşündüklerini biliyoruz.

- Direnişlerle sınıf dayanışması önemlidir ve TÜMTİS bunu bilen bir sendika. Bu anlamda UPS gibi bir dünya devine karşı mücadele sırasında dayanışma nasıldı? Bu konuda gerek kendi konfederasyonunuz gerekse diğer konfederasyonlardan yeterli desteği gördünüz mü?

Türkiye’de kardeş sendikalarımız kendi olanakları

ölçüsünde direnişe ekonomik destek sundu. Bu süre zarfında Türk-İş'ten bir defalık 25 bin TL'lik destek aldık. Bunun dışında Türk-İş'in herhangi bir desteği olmadı. Fakat Türkiye'deki kardeş sendikalarımızdan dönem dönem destekler geldi. 162 işçinin sendikaya maliyeti aylık 100 bin TL civarındaydı. Gerçekten sendika her türlü olanağını seferber etti. Yeri geldi yöneticilerimiz maaş almadı. Önce direnişteki işçilerin parası dağıtıldı. Sendika yöneticileri 15 gün sonra maaş aldı. Sendika her şeyinden kısararak bu direnişi ayakta tutmaya çalıştı. Türkiye'de yetkili olduğumuz işyerlerinden arkadaşlarımız TÜMTİS'teki dayanışma geleneğinden kaynaklı her türlü desteği sundular. İşçilere ekonomik destek sunmak için işyerlerinde defalarca kez para toplandı. Yine uluslararası planda çok sayıda sendika direniş çadırlarının ayakta tutulması için destek sundu. Almanya, Danimarka, Norveç, Hollanda, Amerika ve İngiltere'den çok sayıda sendika direnişin başarıya oluşması için ekonomik destek sundu. Direnişi sahiplenen kimi sendikalar da "bu direniş sadece TÜMTİS'in değil bizim de direnişimiz" düşüncesi oluştu. Her ay, "Ekonomik durumunuz nedir? Ne kadar paranız var?" diyerek desteklerini sunmak istediler. 9 aylık bu zorlu süreci dayanışmayla aşmaya çalıştık. Bu süreçte hem mücadelenin ayakta tutulması hem de kamuoyu ayağının örgütlenmesi noktasında birçok cephede birlikte mücadele verdik. Süreç bu noktaya böyle geldi.

- Türkiye ayağına gelirse; torba yasa gündemi üzerinden sendikal ihanetin bir kez daha ortaya çıktığı bir süreçte direniş Türkiye işçi sınıfı hareketine neler kazandırdı? Bu deneyimler hareketin geneline nasıl maledilebilir?

Türkiye'deki özelleştirme ve diğer saldırılarla birlikte sendikal hareket kan kaybediyor. Kazanılmış haklarımıza dönük hergün yeni yasalar gündeme getiriliyor. Torba yasayla birlikte Türkiye'de hayatın her alanına taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma sokulmak isteniyor. Sağlık sektörüne, eğitime baktığımızda bunu görüyoruz. Böylesi bir süreçte Türkiye'de kamu sektörü tasfiye ediliyor. Bu anlayışla bundan sonra özel sektörde örgütlenmenin olanağı yoktur. Mücadeleci ve ısrarlı bir anlayış olmadan özel sektörde örgütlenmenin olanağı yoktur. UPS sürecinde de sendikamızın bütün kadroları ve amatör çalışan yöneticilerimiz seferber oldu. İşyerlerine, mahallelere, kahvelere ve işçinin

bulunduğu tüm alanlara giderek işçilerle diyalog kuruldu. Örgütlenme süreci de bu şekilde başlamıştır. Dolayısıyla ısrarlı ve kararlı bir çalışma olmadan sonuca gitmek olanaklı değildir. Saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde buradaki örgütlenme mücadelesinin başarıya ulaşması Türkiye işçi sınıfı hareketinin kazanımıdır. Ülkemizde antidemokratik yasalar ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller devam ediyor. Hayatın her alanında taşeronlaştırma hakim olmuş durumda. Artık her yerde iş cinayetleri yaşanıyor. Maraş Afşin'de 9 işçinin cesedi halen bulunamadı. Özellikle maden sektöründe bakanlık müfettişi raporları işçi ölümlerinde taşeron sistemini kusurlu bulmuştur. Hükümet ve bakanlar iş cinayetleri karşısında üzgün olduklarını açıklıyorlar. Torba yasayla bunun yaygınlaştırılması isteniyor. Bu saldırılar karşısında sendikal hareket ve konfederasyonlar edilgen, pasif ve uzlaşmacı bir tutum içerisindeler. Böyle bir anlayışla saldırıların püskürtülmesinin olanağı yoktur. Bundan sonraki saldırılar karşısında konfederasyonlar düzeyinde daha mücadeleci bir tutumun sergilenebileceğini düşünüyorum. Mücadeleci sendikaların, emekten, demokrasiden yana bütün güçlerin birleşip, konfedenrasyonları beklemeden harekete geçmesi gerekiyor.

“Kölece çalışmak kargo işçisinin kaderi değil”

- Kargo taşımacılık işkolunda bundan sonra nasıl bir tablo oluşacak. TÜMTİS'in bu süreçteki hedefleri neler?

Örgütlü olduğumuz kargo ve taşımacılık sektöründe küçük ve orta ölçekli işletmeler tasfiye oluyor. Bu piyasayı büyük kargo firmaları ele geçiriyor. Ne yazık ki bugüne kadar sendikamız ve diğer başka sendikalar Express Kargo, Aras Kargo gibi mücadeleleri başarıyla sonuçlandıramadılar. Bu yüzden 40 bin civarında işçinin çalıştığı kargo sektöründe sendika yok. Bu şirketlerde 12-14 saate varan çalışma sürelerinde asgari ücretle işçi çalıştırılıyor. Korkunç derecede baskı ve sömürü var. Sendikamız UPS'yle yetinmeyi istemiyor. Kargo sektörünün tamamında örgütlenmeyi hedefliyoruz. Bu yönde çalışmalarımız var. Sendikal örgütlenme çalışmalarımızın erken saldırıya uğramaması açısından isim vermek istemiyorum. Diğer kargo firmalarıyla ilgili yoğun bir örgütlenme çalışması içerisindeyiz. Günde 12-14 saat kölece çalışmak kargo işçisinin kaderi değil.

Sendikamız bu büyük firmalarda

örgütlenmeyi hedefliyor. Buradaki başarı bu alandaki sendikalar açısından da umut oldu. Kargolarda sendikal örgütlenmenin olanağı vardır. Bu nedenle diğer kargo şirketlerinden sendikamıza yoğun bir yönelim başladı.

- Şu an UPS'deki sendikal örgütlülüğün durumu nasıl? İçeriye girildikten sonra sendikayı ne tür zorluklar bekliyor, siz bu zorluklarla nasıl bir başetmeyi düşünüyorsunuz?

UPS'de iyi niyet protokolü imzaladık. Sendikal nedenlerle işçi çıkarılmaması, 151 işçinin işbaşı yapması, sendikal çalışma nedeniyle baskıda bulunulmaması noktasında "iyi niyet protokolü" imzaladık. Henüz UPS'de toplu iş sözleşmesi imzalamış değiliz. Bu süreç bitmedi. İşin ilk bölümü arkadaşlarımızın işbaşı yapması ve direniş çadırlarının kaldırılmasıydı. İlk bölüm tamamlandı ve arkadaşlarımız işbaşı yaptı. Şu anda sendikamız bütün illerde örgütlenme çalışması yürütüyor. Türkiye'de yüzde 51'lik antidemokratik barajlar sorunu olduğu için bir an önce UPS'de çoğunluğu sağlayıp toplu sözleşmeli düzene geçmeyi hedefliyoruz. Şu anda arkadaşlarımıza veya sendikal örgütlenmeye yönelik herhangi bir baskı söz konusu değil.

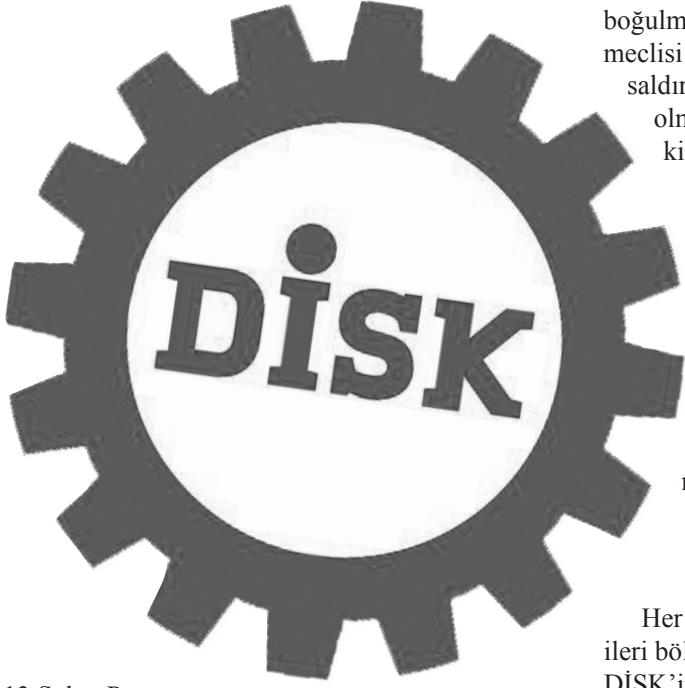
- UPS direnişinin deneyimleri ışığında ilerici, devrimci kamuoyuna, işçi ve emekçilere mesajınız nedir?

Bu süreç sendikamıza birçok deneyim bıraktı. Gerek uluslararası sendikal hareket gerek de Türkiye'deki mücadele açısından deneyimlerle dolu bir süreçti. Türkiye'de milyonlarca işçi örgütsüz bir biçimde kölece koşullarda çalışıyor. Sendikaların görevi bu kesimi örgütlemektir. Yeni süreçte dayanışma olmadan hiçbir şeyi başarmak mümkün değildir. Biz Türkiye'de yeterli dayanışmayı örgütleyemedik. Bu süreci başka direnişlerle birleştirme noktasında yeterince başarılı olamadık. Bu süreçten sonra da mücadeleden ve dayanışmayı yükseltmekten başka şansımız yok. Bu direnişe destek veren bütün kardeş sendikalarımıza, demokratik kitle örgütlerine ve siyasi partilere teşekkür ediyorum. Bütün zorluklara ve antidemokratik yasalara rağmen kararlı ve ısrarlı bir çalışmayla sonuca gitmenin mümkün olduğunu bu direniş bir kez daha gösterdi. Bu da sınıf hareketi açısından bir kazanımdır.

Kızıl Bayrak / İstanbul

44. yılında DİSK'in mücadele iddiası ve pratiği üzerine

13 Şubat Pazar günü DİSK'in 44. kuruluş yıldönümü Ankara'da yapılan DİSK Genişletilmiş Temsilciler Meclisi toplantısında kutlandı. Genişletilmiş Temsilciler Meclisi toplantısı, önceki haftalar içerisinde yapılan Bölge Temsilciler Kurulu toplantılarının ve torba yasa karşıtı kampanyanın hemen ardından gerçekleşmesi nedeniyle önem taşıyordu. Hem torba yasa saldırısına karşı DİSK'in verdiği sınavın değerlendirilmesi, hem de mevcut durumunun kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutulması açısından bu böyleydi. Fakat sonuçları itibarıyla görünen o ki, ne bölge temsilciler kurulu toplantıları ne de DİSK Meclisi toplantısı bu amaç için değerlendirilebilmiştir.

DİSK'in farkı ne?

Temsilciler Meclisi toplantısında temel değerlendirme konuşması DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi tarafından yapıldı. Çelebi'nin DİSK'in geçmiş tarihinden kesitlerle bezenen konuşmanın temel gündemini ise AKP'nin sermaye hesabına gerçekleştirdiği saldırılar ve torba yasa karşısında "DİSK'in verdiği mücadele" oluşturdu.

Konuşmanın toplamına bakıldığında DİSK, yıllardır AKP'nin saldırılarına karşı kapsamlı bir mücadele yürütmüş ve son torba yasa saldırısına karşı da mücadeleye devam etmiştir. Çelebi'nin konuşmasına bakılırsa ortada DİSK açısından bir sorun yok gibidir ve herkes de DİSK'in bu tablosundan hoşnut durumdadır.

Herkes durumdan hoşnuttur ama, konuşmanın hiçbir kesitinde DİSK'in mücadelesi sonucu elde edilen somut bir kazanımdan bahsedilmemiştir. Çelebi'nin sunduğu tabloyu, gerçek durumu bilmeyen biri dinlediğinde ortada büyük bir başarı var sanacaktır. Oysa başarı olarak ifade edebildikleri tek şey, "birileri" diye nitelendirdikleri Türk-İş'ten farklı bir tutum almış olmalarıdır.

Elbette fark vardır. Fark şuradadır; Türk-İş açıktan eylem kırıcı ve ihanetçi bir tutum almışken DİSK sessiz kalmamak adına "kuru gürültü" yapmıştır. Çünkü yasanın iptali için ilan edilen eylem programı göstermelik olmaktan öteye geçememiştir. Genel-İş üyelerinin sürecin son evrelerinde de olsa attıkları anlamlı adımların gerisi getirilememiş, kısa sürede

boğulmuştur. Daha baştan ciddiyeti tartışmalı olan meclisi kuşatma iddialı 3 Şubat eylemi ise devlet saldırısına rağmen tam bir ciddiyetsizlik örneği olmuştur. Eyleme katılan yaklaşık on bin kişilik kitlenin sembolik bir bölümü DİSK üyelerinden oluşmuştur. Eylemin "destekçisi" konumunda bulunan Belediye-İş üyeleri ise çok daha kitlesel bir katılım sağlamışlardır. Devlet saldırısı karşısında CHP'li vekillerden medet uman ve saldırı sonrasındaki ürkek tutum ise şimdiye kadar olanların cabası olmuştur. Tarihi bir yana bırakılırsa, güncel planda dostlar alışverişte görsün kabilinde eylemleri çizgi haline getirenlerin gerçekte Türk-İş'ten farkı nedir?

DİSK'in çizgisinde değişen ne?

Her yeni gelen DİSK yönetiminin taban ve sınıfın ileri bölükleri karşısında en önemli savunma aracı DİSK'in '80 öncesi geçmişi oldu. '92'de Ören-Gönen toplantılarının ardından DİSK'in tekrar kurulduğu o dönemden bu yana aradan geçen yirmi yıl boyunca bu demagojik savunma yöntemi gelenekselleştirildi. Kemal Nebioğlu'ndan Rıdvan Budak'a ve ondan Süleyman Çelebi'ye bu hiç değişmedi. Tabanın karşısına geçip eline mikrofonu alan bürokratlar tabana hesap vereceği yerde sürekli DİSK'in geçmiş militan mücadele geleneğini anlatıp onun arkasına sığındılar. Yeniden kuruluşta DİSK'in resmi mücadele çizgisini çağdaş sendikacılık olarak belirleyenler, mücadele taleplerini ILO ve AB standartlarına hapsettiler. Belirledikleri bu uzlaşmacı çizginin bile gereklerini yerine getirmeyenler hep eskinin anılarına sığındılar. Üstelik bahsedilen tutum sadece konfederasyonun tepe yöneticileri için değil neredeyse bütün ara kademe sendika yöneticileri, hatta birçok işyeri temsilcisi için de geçerlidir. Zira onlar da bu çizgi ve kültürle yoğruldu.

Türk-İş'in açık ihanetçi kimliği ve sınıfa yönelen her kapsamlı saldırı karşısında ihaneti sürdürmesi, DİSK yönetimi açısından sürekli rahatlatıcı bir işlev görüyor. DİSK yönetimi ihanete duyulan tepkinin de yardımıyla kendi göstermelik eylem ve etkinliklerini abartılı savunulara dönüştürme fırsatı elde ediyor ve bunu geçmiş tarihi gelenekleriyle bağdaştırma ikiyüzlülüğü gösteriyor.

Gönülsüz ve göstermelik eylemler silsilesi!

Sınıf hareketinin son yılları ardı ardına gelen kapsamlı saldırılarla geçti. Her vesileyle dendiği gibi gerçekten sınıfın birçok kazanımını sıfırlayan tarihi saldırılar gerçekleşti. '99'da mezarda emeklilik diye nitelenen yasadan daha beteri, sağlığın tümünden piyasa koşullarına açılması, çalışma koşullarının kölelik şartlarına geriletilmesi vb. son yıllara sığdırılan saldırılar oldu. Kuşkusuz bu saldırıların her biri işçi ve emekçi kitleler tarafından ciddi bir öfkeye konu oldu. Çoğu kere fiili tutumlar geliştiremeye bile sınıf bölükleri karşı karşıya oldukları saldırıların ağırlığını doğal sınıf sezgileriyle algıladı. Fakat sınıfın bu öfkesini kitlesel mücadelelere çevirebilecek sendikalar, en başta da DİSK bu görevden her seferinde yan çizdi. Bunun yerine öfkeyi boşaltmaya odaklı, tabanı avutabilecek ve üzerine abartılı böbürlenmeler yapılacak göstermelik eylemler yapma

yolunu tuttu.

44. yıl kutlamalarında yaptık denilen birçok eylem ve etkinliğin genel niteliği budur. Çok az istisna bu tablonun dışında tutulabilecek niteliktedir. Gerçekten de gelişen her mücadele sürecinde DİSK'in ya da DİSK'e bağlı sendikaların yaptığı birçok eyleme tanık olmak mümkündür. Ya da özellikle Birleşik Metal'in örgütlenme süreçlerinde gerçekleştirdiği birçok kapı önü direnişi de mevcuttur. Fakat bunların hiçbirinde oynanabilecek rol tam olarak yerine getirilmemiştir.

Saldırıları karşısında alınması gereken tutumlar baştan gönülsüz alındığı ölçüde eylemler de göstermelik olmanın ötesine geçememiştir. Göstermelik eylemler silsilesinin gösterdiği gerçek şudur, '90'lı yıllarda daha ileri olan sınıf hareketi sendika bürokrasisinin düzenlediği Ankara mitingleri furyasıyla yoruluyor ve güçten düşürülüyordu. Şimdi ise daha geri ve dar olan sınıf mücadelesi tablosunda mücadele isteği taşıyan sınıf bölükleri göstermelik eylemlerle oyalanıp güçten düşürülüyor.

Fabrika işgallerinden işgal kırıcılığına!

Sınıf hareketinin son sekiz on yıldır temel mücadele gündemi örgütlenme eğilimidir. Yoğun saldırılar karşısında sendikalara gitmek sınıfın doğal savunma refleksidir. Son yıllarda özellikle DİSK'e bağlı sendikalarda irili ufaklı birçok örgütlenme ve mücadele süreci yaşandı. DİSK ne bu örgütlenme eğilimini göğüslemek konusunda kayda değer bir girişimde bulundu ne de yaşanan direnişlerin ihtiyaçlarına uygun bir tutum takındı. Birçok direniş dayanışma yokluğundan sınıfın hanesine yenilgi olarak yazıldı. Birçoğu ise uzlaşma ve işbirliğiyle boğuldu. Bütün olanaksızlıklara rağmen militan bir ruhla inatçı direnişler gösterip ve işgal yolunun tutulduğu mücadeleler ise bizzat Çelebiler eliyle kırıldı. Artık önemli bir direnişin yaşandığı mevziye Çelebi ve Çelebiler geldiğinde satış olacağı konuşulmaya başlanmaktadır. Sinter'de, Gürsaş'ta ve ÇEL-MER'de yaşanan budur.

DİSK yönetimi için sınaama dönemi

DİSK yönetiminin kendi geri pratiğinin farkında olduğu açıktır. Yukarıda yer yer değinilen geçmişi yad etmeler ya da Türk-İş ihanetinin arkasına sığınan tutumlar biraz da kendi açıklarını kapatmanın başka yolunu bulamamalarından kaynaklıdır. Fakat bunların dışında DİSK'in kendi mücadele kaçkınılığını gizlediği en önemli zeminlerinden biri de başkanlar kurulu toplantılarıdır. Son dört yılın başkanlar kurulu kararlarına bakıldığında her birinden çıkan kararlar son derece mücadelecilik ve umut vericidir. Politik söylemlerin kullanıldığı, sermayenin ve genel olarak kapitalizmin mücadelenin odağına yerleştirildiği "mücadele" kararları alt alta sıralanmaktadır. Fakat alınan o kararlardan sonra geline bugünkü yer ortadadır. Gönülsüz, yasak savan ve eylem kıran çizgi DİSK'e mesafe aldırılmamaktadır. 44. yıl dolayısıyla DİSK Genişletilmiş Temsilciler Meclisi toplantısından çıkan kararların büyük bir bölümü de aynı niteliktedir.

Somut mücadele pratiği bu iddialı sözleri bir kez daha kendi çıplaklığı içinde sinayacaktır. Bu sınamayı en yalın haliyle metal işçilerinin tarihi bir adım olarak sayabileceğimiz grevinde göreceğiz.

DİSK'ten değerlendirme

Meclis gündemindeki ‘‘Torba Yasa’’ ve bu yasaya karşı verilen m¼cadelelerin AKP iktidarının h¼k¼metlięi d¼nemini de kapsayan bir çerçevede hazırlanan **DİSK** değerlendirmesi bir basın toplantısıyla duyuruldu.

10 Şubat Perşembe günü DİSK Genel Merkezi'nde düzenlenen toplantıda konuşan DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi**, AKP hükümetinin, emekçilerin haklarının gasp edilmesi üzerine kurulu, ucuz emek ve kuralsızlığı dayatan yeni bir çalışma rejimi inşa ettiğini belirtti. Bu rejimin açık bir sömürü rejimi olduğunu söyledi.

Türkiye tarihinin, sınıfsal karakteri en belirgin hükümetinin AKP olduğu tespitinde bulunan Çelebi, sermaye kesimlerinin bir dediğini iki etmeyen AKP'nin

topluma açık açık yalan söylemekten, halkı kandırmaya çalışmaktan çekinmediğini ifade etti.

AKP döneminde işsizlik, esnek çalışma biçimleri, güvencesizlik, kuralsızlığın daha da yaygınlaştığını belirten DİSK Başkanı, dünyada en uzun çalışma sürelerine, en az ücretli izin hakkına sahip ülkelerin başında Türkiye'nin geldiğini hatırlattı.

Değerlendirmesinde Torba Yasa'nın son durumuna da değinen Çelebi, yasanın meclise geldiği günden beri tüm emekçilere anlattıklarını söyledi. DİSK olarak bu sürece sessiz kalmayacaklarının altını çizdi.

Taksim'de 1 milyon kişi

Açıklamanın ardından, İstanbul Valiliği'nin İstanbul için belirlediği gösteri noktaları arasında Taksim Meydanı'nın yer almaması sorusunu cevaplayan Çelebi, bu yıl Taksim Meydanı'nda 1 milyon kişinin toplanacağını söyledi. Çelebi, 1 Mayıs'taki iradenin geçen yıl ortaya konulduğunu ve bundan sonra Taksim için yapılacak tartışmanın yersiz olduğunu söyledi. "Biz milyonlarla Taksim'de olacağız" diyen Çelebi, *"Bunu herkes görecek. Milyonlar artık Taksim alanında buluşacak. Engellere karşı verdiğimiz mücadele ortadır. Taksim işçilerin buluşma adresidir. 1 milyon insanın bu yasalara karşı nasıl tepki vereceğini herkes görecek"* ifadesini kullandı.

Nemtrans işçileri kazandı

Bursa Gemlik Liman Bölgesinde lojistik hizmet veren İş Bankası iştiraki Nemtrans Loj. Hiz. ve Petrol Ürünleri Tic. A.Ş.'de sendikal örgütlenme nedeniyle işten atılan işçilerin direnişi kazanımla sonuçlandı.

İşten atılan 45 Nakliyat-İş üyesi Nemtrans işçisi 27 Aralık 2010 tarihinde direnişe başlamış, direnişlerinin ilerleyen günlerinde İstanbul yürüyüşü ile Levent'e gelerek İş Bankası kuleleri önünde direniş çadırı kurmuşlardı. İşçilerin bir buçuk ayı bulan direnişleri kazanımla sonuçlandı. İş Bankası, işçilerin sendikalı olarak işe başlamasını kabul etti.

Konuya ilişkin açıklama yayınlayan Nakliyat-İş, direniş boyunca işçilerin ve sendikanın yanında olan sendikalara, partilere, tüm halk örgütlerine, medya

emekçilerine, sanatçı ve aydınlara teşekkür etti.

Nakliyat-İş'in açıklamasında şu ifadelere yer verildi:

“...İşten çıkartıldıkları 27.12.2010 tarihinden beri direnişte olan üyelerimizin Nakliyat-İş üyesi olarak Gempport A.Ş. bünyesinde işbaşı yapmalarının kabul edilmesi ve sendikamızın yetkisinin kesinleşmesinden sonra toplu sözleşme görüşmelerine başlanacağı konusunda anlaşmaya varılması üzerine direniş sonlandırılmıştır.

Direniş boyunca yanımızda olan sendikalara, partilere, tüm halk örgütlerine, medya emekçilerine, sanatçı ve aydınlara teşekkür eder, tüm sınıf kardeşlerimizin mücadelelerinde başarılar dileriz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Belediye-iş üyelerinden protesto

İstanbul Büyükşehir Belediyesi işyerlerinde sendika değiştirme baskısını protesto eden Belediye-İş üyeleri 11 Şubat akşamı meşaleli yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Belediye-İş binası önünde saat 18.00’de toplanan işçiler “Belediye-İş Sendikası” pankartı arkasında yolu trafiğe kapatarak Büyükşehir Belediyesi’ne yürüdüler.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Hasan Gülüm, “İstanbul Büyükşehir’de sendika değiştirme baskısı durmazsa, Büyükşehir Belediyesi’nin önünü Tahrir (özgürlük) meydanı yaparız” diyerek sözlerine başladı. Gülüm, anayasaya aykırı bir şekilde ve zorla Hak-İş / Hizmet-İş’e üyeliklerin yapıldığını belirterek, bu durumun İstanbul Büyükşehir’e bağlı bazı işyerlerinde huzursuzluklara ve gerilimlere yol açtığını vurguladı. “Belediye-İş’e üye işçiler, daire başkanlarının, müdürlerin ve amirlerin baskısıyla yandaş Hizmet-İş’e üye olmaya zorlanmaktadır” diyen Gülüm, işyerlerinin yıpranmaması ve çalışma barışının bozulmaması için sabrettiklerini ama artık sabretmeyeceklerini ve dün olduğu gibi bugün de sessiz kalmayacaklarını belirtti.

Gülüm açıklamanın sonunda, sendikalarından zorla istifa ettirilerek Hizmet-İş'e geçirme konusundaki baskıların devam etmesi durumunda meydanlardan ayrılmayacaklarını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TPE işçileri eylemdeydi

Türk Patent Enstitüsü bünyesinde çalışan taşeron işçileri, Mart ayında gündeme gelecek olan işten atma saldırısına karşı 15 Şubat günü eylem gerçekleştirdi.

Sosyal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Türk Patent Enstitüsü'nde farklı taşeron şirket bünyesinde çalışan 110 işçi 8 Mart'tan itibaren işten çıkarılacak.

Türk Patent Enstitüsü önünde buluşan işçiler, "110 işçinin işten çıkarılması kararının geri alınması" talebiyle basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde işçilerin aileleri ve enstitüde çalışan kamu emekçileri de yer aldı.

Sosyal-İş Sendikası üye ve yöneticileri “Taşeronu yeneceğiz” pankartı ile Türk Patent Enstitüsü’nün ana girişinde; enstitü işçileri ise “Alinterimize patent istemez” pankartıyla enstitü binası önünde toplandı. Kitlenin sayısı yüzü aşarken, basın açıklaması için slogan, alkış ve ısıklarla yürünerek enstitü bahçesinde biraraya gelindi.

Enstitü işçilerinden Özgehan Şirin yaptığı konuşmada yıllardır verdikleri emeğin hiçe sayıldığını belirtti. Konuşmanın ardından basın açıklamasını Sosyal-İş Sendikası Genel Başkanı Metin Ebetürk gerçekleştirdi. Sosyal-İş'in bir yandan hukuk mücadelesi yürütürken bir yandan da işçilerden, üyelerinden ve emek dostlarından aldığı güçle fiili mücadeleyi de büyüteceğini ifade etti.

Taşeronlaştırmaya da vurgu yaparak, bu sistemin bir yangın gibi tüm ülkeyi sardığını sözlerine ekledi. Taşeronlaştırmının modern kölelik olduğunu dile getirdi.

Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye...**Eşitsizliğe ve sömürüye karşı
8 Mart'ta alanlara!**

Kadına yönelik çifte baskı, sömürü ve eşitsizlik sınıflı toplumlarla doğdu. Sermayenin işçi sınıfı üzerindeki sömürü düzeni olan kapitalizmde de katmerli biçimde sürüyor.

8 Mart 1857'de Amerika'nın New York şehrinde eşit işe eşit ücret, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve oy hakkı talebiyle iş bırakarak alanlara çıkan 40 bin dokuma işçisi kadına saldıran polis, 129 kadın işçiye katletti. 1910 tarihinde toplanan 2. Sosyalist Enternasyonal'de Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilan edildi.

Dokuma işçisi kadınların büyük bedeller ödeyerek yolunu açtıkları bu mücadelede emekçi kadınlar 8 Mart'ı, 8 saatlik iş günü, sigorta, sendika ve oy hakkını kazandı. Kreş, emzirme odaları, doğum öncesi ve sonrası izinler, hamile kadınların çalışma koşullarında iyileştirmeler, doğum yardımı vb. daha pek çok hak ise işçi sınıfının ortak mücadelesi sonucu elde edildi.

Kardeşler!

Sömürü, eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu kapitalist düzende işçi sınıfı bir bütün olarak sosyal yıkıma uğratılmakta, yoksulluk ve sefaletle boğuşmaktadır. Ancak tüm işçilerin ortak sorunu olan kölece çalışma koşulları, düşük ücretler, sigortasız çalışma ve esnek üretim uygulamaları kadın işçileri daha fazla etkilemektedir.

1800'lü yılların ikinci yarısında işçi kadınların can bedeli bir mücadele sonucu kazandıkları eşit işe eşit ücret, sendikalaşma, sigorta, 8 saatlik işgünü vb. talepler bugün hala başta kadınlar olmak üzere işçi sınıfının temel talepleri arasındadır.

Çünkü kölelik yasasıyla çalışma saati haftalık 45 saate çıkarılmıştır ancak fazla ve zorunlu mesailerle bu daha da artmaktadır. Tüm işçileri derinden etkileyen uzun ve yorucu çalışma koşulları kadın işçileri iki kat daha fazla etkilemektedir. Çünkü kadınlar çalışma yaşamından arta kalan zamanlarını ev işlerine ve çocuk bakımına ayırmak zorunda kalmaktadır.

Kadını ucuz iş gücü olarak gören kapitalistler, aynı işi yaptıkları halde kadınlara daha düşük ücret vermekte, böylece işçi ve emekçileri bölmektedirler.

Toplumsal olarak ezilen ve baskı gören, gerici geleneklerle kuşatılan ve şiddet gören kadınlar örgütlenme mücadelesinin de dışına itilmektedir. Çünkü emekçi kadınlar örgütlenme ve sendikalaşma mücadelesine etkin katılmak için ihtiyaç duydukları zamanlarını yine ev işleri ve çocuk bakımına ayırmak zorunda.

Kriz dönemlerinde ilk önce ve en fazla kadınlar işten çıkartılmakta, kadının bakımı ve himayesi baba, eş vb. erkeğe teslim edildiği için sosyal hakları da verilmemektedir.

Kapitalist sistem, kadını iki kat daha fazla köleleştirirken toplumsal yaşama katılımını engellemektedir. Kadınları ev hapsine mahkum ederken onu çalışma yaşamının dışında ve örgütsüz bırakmaktadır.

Başta anayasa, medeni kanun, ceza kanunları ve hukuk alanında olmak üzere kadın aleyhine pek çok yasa maddesi bulunmaktadır.

Son dönemde gündeme gelen “Torba Yasa” başta olmak üzere, özel istihdam büroları, kıdem tazminatının gasbı, esnek çalışma vb. uygulamalar en çok kadın emekçileri vurmaktadır. Üzerindeki sömürü ve köleliği ağırlaştırmaktadır.

Kardeşler!

Yaşadığımız çifte baskı, sömürü ve eşitsizliğin kaynağı kapitalist barbarlık düzenidir.

Sömürü ve baskının geriletilmesinin yolu geleceğimiz ve haklarımız için örgütlü mücadeleye katılmaktan geçiyor.

Bu düzenden kurtulmak için ise sosyalizmden başka bir seçenek yoktur!

İşçi ve emekçi kadınların mücadele tarihinde önemli bir yeri olan 8 Mart, mücadelede katledilen kadın işçiler şahsında işçi sınıfının kapitalist sistemden ve egemenlerden hesap sorma günüdür.

8 Mart kadın-erkek tüm işçi sınıfının ortak talepler etrafında kenetlenerek, hakları ve geleceği için diş diş mücadeleyi yükseltme günüdür.

8 Mart'ta da, kadın-erkek tüm sınıf kardeşlerimizle yanyana, omuz omuza mücadele alanlarında olmalıyız.

Kadın-erkek emekçiler elele örgütlü mücadeleye!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Devrimci 8 Mart Platformu'ndan çağrı

Devrimci 8 Mart Platformu 13 Şubat günü Kadıköy'de basın açıklaması gerçekleştirdi. İşçi ve emekçilere 8 Mart'ta kavgalı alanlarına çağırarak platform bileşenleri “Kadın-erkek el ele birleşik mücadeleye!” çağrısını da yükselttiler.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için hazırlıklarını sürdüren Devrimci 8 Mart Platformu bileşenleri (**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**, BES 1 Nolu Şube, **ÇHD**, Devrimci Hareket, **DKH**, Devrimci Proletarya, **Divriği Kültür Derneği**, **EÖC**, **Emekçi Kadınlar**, Emekli-Sen Beyoğlu-Kadıköy-Kartal Şubeleri, **Halk Cephesi**, PSAKD Genel Merkezi, **PDD**, Yeni Demokrat Kadın) Kadıköy İskele Meydanı'nda saat 13.00'de bir araya geldi. “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü - Emekçi kadınlar! Açlığa, yoksulluğa, baskıya ve sömürüye karşı mücadeleyi yükseltelim” pankartı açan platform bileşenleri burada basın açıklaması yaptılar.

Platform adına açıklamayı gerçekleştiren Arzu Aksakal, kadınların yüzyıllardır ezildiklerini, eğitimden, üretimden, kültürden, sanattan, politikadan uzak tutulduğunu belirterek mücadele çağrısı yaptı. Aksakal, Novamedli kadınları, TEKEK işçisi kadınları, Emine Aslan, Gülistan Kobatan ve diğer direnişçi işçi kadınları örnek vererek, yapılan direnişlerin kadının iradesini güçlendiren çıkışlar olduğunu söyledi.

“Bizlerin özgürlüğü var olan sisteme karşı sınıfsız, sömürsüz bir ülke yaratmakla olur” diyen Aksakal, açıklamasını **6 Mart Pazar** günü saat **11.00'de Kadıköy İskele Meydanı'nda** gerçekleştirilecek mitingin çağrısıyla sonlandırdı.

Sloganların atıldığı eylemin ardından, Devrimci 8 Mart Platformu imzalı bildirilerin ortak dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çiğli'de 8 Mart sohbeti

İzmir'de Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nde (İKSSED) her ay yapılan çay sohbetleri bu ay da gerçekleşti. 13 Şubat günü dernek binasında başlayan sohbetin bu ayki konusu 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ydü.

İlk önce 8 Mart'ın ortaya çıkışı hakkında kısa bilgi verildi. 8 Mart'ın 101. yılı olması ve o günden bugüne işçi sınıfının kazanılmış hakları ve bu hakların burjuvazi tarafından gasp edilme saldırıları dile getirildi. 8 Mart'larda yaşanan ayrışmalara da dikkat çekilen sohbette feministlerle yaşanan ayrışmanın nedenleri sıralandı. Kadın sorununun birçok yönüyle tartışıldığı etkinlikte, kadının cinsel meta olarak görülmesi, taciz, tecavüz, şiddet, polis devletinin kadına yönelik uygulamaları, kadının sınıf mücadelesi içindeki yeri, medyanın kadına bakışı, dinin kadına bakışı, torba yasanın kadına yönelik saldırısı dile getirilen konular arasındaydı.

Sistemin kadınlara yönelik etkisi ve kadın sorununun nihai çözümü üzerine canlı tartışmaların yürütüldüğü etkinlikte 23 Şubat günü “Ekmek ve Gül” adlı film gösterileceği, 27 Şubat günü “Yaşamın yarısından kavganın yarısına” adlı etkinlik yapılacağı duyuruldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Dinci gericiliğin emperyalizme bağlılık yemini:

“Kanlı Pazar”

1967 yılından itibaren Türkiye’ye gelmeye başlayan 6. Filo, her defasında anti-emperyalist kitle gösterileri ile karşılandı. ‘68’de Deniz Gezmiş’in de aralarında bulunduğu devrimciler tarafından yapılan eylemde 6. Filo askerleri, Dolmabahçe’de taşlanarak denize dökülmüş, bu olay anti-emperyalist mücadelede bir simge haline gelmiştir. 6. Filo ve onda karşılık bulan emperyalizme karşı eylemler bununla bitmemiş, aksine güçlenerek devam etmiştir. İşte bu eylemlerden 16 Şubat 1969’da yapılan ‘**anti-emperyalist yürüyüş**’ tarih sayfalarındaki özel yerini aldı. Ancak bu kez eyleme özellik katan şey kitleliliği ya da militanlığı değil, sermaye devletinin katliamcılığı oldu.

16 Şubat 1969 - ‘Emperyalizme ve Sömürüye Karşı İşçi Yürüyüşü’

6. Filo karşıtı gösteriler gençlik ve emekçi kitleler içerisinde geniş bir etki yaratıyordu. Büyüyen anti-emperyalist direnişi kırmak isteyen sermaye devleti bir kez daha katliam silahına sarıldı. 17 Temmuz ‘68’de Vedat Demircioğlu İTÜ Öğrenci Yurdu’nun üst katından atılarak katledildi. Sermaye devletinin hesabı tutmadı ve Demircioğlu’nun katledilişi büyük bir öfke yarattı. İzleyen günlerde Demircioğlu anısına yapılan eylemlerde ve nihayetinde Dolmabahçe’ye yanaşmaya çalışan 6. Filo karşısında kendisini gösteren bu büyük öfke, katliamların anti-emperyalist mücadeleyi bastıramayacağını gösterdi.

10 Şubat ‘69’da yine Dolmabahçe açıklarına demirleyen 6. Filo bir kez daha anti-emperyalist eylemlerle karşılandı. 16 Şubat Pazar günü düzenlenen bir yürüyüşle 6. Filo bir kez daha protesto edildi. “*Emperyalizme ve sömürüye karşı işçi yürüyüşü*” adıyla düzenlenen eylemde yaklaşık 40 bin kişi Beyazıt’tan Taksim’e doğru “*Emperyalizme hayır, sosyalizme evet!*”, “*Köylüye toprak yok, Amerikan üslerine toprak çok!*”, “*Vietnam’da barınamayan Türkiye’de tutunamaz!*” sloganları ile yürüdü.

Sermaye devletinden bir katliam daha!

Vedat Demircioğlu’nu katlederek anti-emperyalist mücadeleyi bitiremeyen sermaye devleti 16 Şubat’da düzenlenen yürüyüşe yönelik düzenlediği kanlı saldırı ile emperyalizme *bağlılığını* gösterdi.

Yürüyüşten günler önce katliamın hazırlıklarına başlandı. Katliam için kullanılan dinci gericilik de *cihat* çağırısı ile katliamın haberini veriyordu. Devletin görevli kalemşörleri Demircioğlu anısına yapılan eylemleri hedef gösterirken, 10 Şubat’ta Dolmabahçe Rıhtımı gönderine, 11 Şubat günü ise İstanbul Beyazıt Yangın Kulesi’ne Demircioğlu anısına çekilen bayrak, dinci gericilik tarafından “*Kuleye kızıl bayrak çekildi*” nidaları ile karşılandı. 14 Şubat günü yapılan ‘*Bayrağa saygı*’ mitingi dinci gericilik için bir gövde gösterisi oldu. Komünizmle Mücadele Dernekleri’nin Başkanı İlhan Darendelioğlu, Milli Türk Talebe Birliği’nin (MTTB) Çağaloğlu’ndaki merkezinde “... *Pazar günü komünistler miting yapacak, biz bu mitingde savaşaacağız. Silahı olan silahıyla, olmayan baltasıyla gelsin...*” diyerek katliam çağırısı yapıyordu. Gericilerin şefi Mehmet Şevki Eygi, yazarlık yaptığı Bugün gazetesinden *fetvalar* veriyor, Cuma ya da sabah namazları için verdiği adreslerde kitleleri katliama çağırıyordu. Bu Amerikan uşağı 15

Şubat günü yayınlanan yazısında şunları söylüyordu: “*Büyük fırtına patlamak üzeredir, Müslümanlar ile kızıl kafirler arasında topyekün savaş kaçınılmaz hale gelmiştir... Müslüman kardeşim, sen bu savaşta bitaraf kalamazsın. Ben namazımı kılar, tespihimi çekerim... Etliye, sütliye karışmam deyip de kendine zulüm edenlerden olma, gözünü aç, bak!.. Onlarda taş, sopa, demir, molotof kokteyli mi var? Biz de aynı silahları kullanmaktan aciz değiliz... Cihat eden zelil olmaz. Sağ kalırsa gazi olur, canını verirse şehitlik şerefini kazanır.*”

İbadete kapalı olan Dolmabahçe Camii 16 Şubat günü özel olarak açılarak katliamcılar için toplanma yeri yapıldı. Taksim’de parkın yan tarafına çekilen üç kamyonetten içlerinde Adapazarı ve Bolu’dan getirilenlerin de olduğu saldırganlara sopa ve bıçaklar dağıtıldı. Saldırı için her şey hazırda artık. Anti-emperyalistlerin Taksim’e girişiyle beraber saldırı da başladı. Sayıları iki bini bulan katliamcı güruha polis de destek veriyordu. Saldırganları engellemek yerine anti-emperyalist eylemcilerin üzerine bombalar atan polis kitle üzerinde panik havası yaratmaya çalışıyordu.

Saldırıda TİP üyesi Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan adlı işçiler öldürülürken, yüzlerce kişi de yaralandı. Saldırıya dair film ve fotoğrafların olmasına, yani katliamın açık belgelerinin bulunmasına rağmen sermaye devleti kendini ve katillerini akladı. “*Komünistlerin kokusunu alma*” iddiasıyla ünlü dönemin İçişleri Bakanı Faruk Sükan “*Tamamen komünistlerin tertibi. Tam bir ihtilal provasıydı o. Eğer tedbir almamış olsaydık, büyük hadiseler olacaktı.*” diyerek devletin pervasızlığını resmi ağızlardan ifade ediyordu. Dönemin valisi Vefa Poyraz ise katliamın üzerinden yirmi yıl geçtikten sonra söylediği “*Kanlı Pazar olayı irticai bir hareket değil, sol bir hareketti. 171 sayılı kanuna göre sol yürüyor, bu yürüyüşe mani olmak isteniyor, idare de bunları önlemek istiyor. Ama Taksim’de ani bir halk hareketi, ani bir karşılaşma oluyor; iki kişi maalesef hayatını kaybediyor. Olay öncesi de Bugün gazetesi’nde çıkan Mehmet Şevki Eygi Bey’in*

yazıları, toplu namazlar, filan... Namaz kılıyorlar, ama bunlar kendi içlerinde maksatlı olabilir; camiye gidip insanları yargılayamazsınız” sözleri ile katliamcılığın sermaye devleti için resmi bir çizgi olduğunu alenen itiraf ediyordu.

Emperyalist-kapitalist sistem katliamların hesabını verecek!

Tarihe ‘*Kanlı Pazar*’ olarak kaydedilen katliamın üzerinden yıllar geçmesine rağmen sermaye devleti kanlı provokasyonlarından ve katliamcılığından vazgeçmiş değil. Çorum, Maraş, Sivas katliamlarıyla, cezaevleri katliamlarıyla ve sokak ortası infazlarıyla/katliamlarıyla suç siciline yenilerini eklemeye devam ediyor. Aradan geçen yıllara rağmen devrimci/anti-emperyalist mücadele de sürüyor. Her geçen gün daha da bilenerek, öfke ve kin biriktirerek devam ediyor. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm katliamlarının hesabını bizzat sistemin kendisini alaşağı ederek soracağını tekrar tekrar ilan ediyor.

(*Ekim Gençliği’nin Şubat 2011 tarihli 130. sayısından alınmıştır.*)

Volkan Yaraşır'ın yeni kitabı çıktı:

“Yıkıcı Güç, Kolektif Özne”

Araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır**'ın son kitabı **Eksen Yayıncılık**'tan çıktı. “Yıkıcı Güç, Kolektif Özne” isimli kitap “Sınıf Savaşları, Kapitalist Kriz, Taban Örgütlenmeleri” alt başlığını taşıyor.

Kitap, Yaraşır'ın *kizilbayrak.net* ve *Kızıl Bayrak* gazetesinde yayınlanmış makaleleri ile çeşitli yayın organlarına verdiği röportajların derlemesinden oluşuyor.

İşçi sınıfının tarihsel ve yakın dönem mücadele deneyimlerini Marksizm ışığında ele alan kitap, sınıf mücadelesinin sertleştiği bir dönemde, hem bu mücadelenin ruhunu taşıyor, hem de mücadele edenlerin yoluna ışık tutuyor.

Kitapta yer alan makalelerin büyük bölümü 2008'de patlak veren ekonomik krizin sonrasında kaleme alındı. Yaraşır bu makalelerinde, bu dönem keskinleşen ve yolunu arayan sınıf hareketinin deneyimlerini ve sorunlarını tartışıyor.

Kitap, odağında işçi sınıfının olduğu büyük halk isyanlarının geliştiği bir tarihsel dönemde, sınıfın devrimci gücünü tüm canlılığıyla kavramak için önemli bir kaynak niteliğinde.

Volkan Yaraşır'ın kitabını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Kitabın “Önsöz”ünü aşağıda yayınlıyoruz.

Önsöz...

Bu çalışma çeşitli tarihlerde, sınıf mücadelesi, sınıf teorisi ve sınıfsal antagonizma üzerine yazılmış makalelerin derlemesinden oluştu.

Marx'ın “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak.” ilkesi çalışmanın eksenini belirledi. Bu perspektifle sınıf hareketinin dinamikleri ve gelişimi incelendi.

İşçi sınıfının tarihin öznesi olduğunun altı çizildi. Sınıfın yıkıcı gücünün beslendiği kaynaklar ortaya koyuldu.

Devrimci öznenin insanlardan değil, insanların oluşturduğu bir kolektif olduğu vurgulandı. İşçi sınıfının kolektif ve evrensel bir sınıf olduğu anlatıldı.

Kitap, incelenen konular itibariyle beş bölüme ayrıldı. Bu ayrıştırma biraz da format gereği oldu. Ve teknik düzenlemeden başka bir anlamı yok. Okuyucu kitaba dilediği bölümden başlayabilir ya da her makaleyi birbirinden bağımsız okuyabilir.

Birinci bölümde kapitalist kriz ve boyutları ele alındı. Bölümde kapitalist üretim tarzının doğası, kriz tipleri, Marksizm'de kriz teorisi, devletlerin mali krizi, Yunanistan deneyimi ve önümüzdeki dönem sınıflar mücadelesinin gelişimi incelendi.

İkinci bölümde Türkiye kapitalizminin içine girdiği süreç ve bu sürecin özgünlükleri, egemen klikler arası ilişki ve çatışmalar değerlendirildi. Cemaatçi-hayırsever kapitalizm, sol liberalizmin gelişme dinamikleri, finans kapitalin yönelimleri, egemen klikler arasındaki çatışma ve çelişkiler ve yansımaları bu bölümde analiz edildi.

Üçüncü bölümde yakın dönemdeki işçi sınıfı mücadelesi, olası yönelimleri, sınıf hareketinin yaşadığı sorunlar ve çözüm önerileri incelendi.

Özellikle kapitalist kriz ve onun yıkıcı etkilerinin hissedilmesiyle sınıf hareketindeki gelişmeler, TEKEL direnişi, bu direnişin tarihsel önemi, sermayenin karşı devrimci stratejileri, Çin çalışma rejimi, sistematik güvencesizleştirme ve esnekleştirme politikaları bu bölümde işlendi. Ayrıca sınıfın mücadele tarihinden pratikler, teorik bir çerçevede ele alındı. Sosyal devlet ve özelleştirme politikaları bu bölümde değerlendirildi.

Dördüncü bölümde yeni emperyalist konsept ve bu konseptin Kafkasya, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yansımaları ele alındı. Türkiye Cumhuriyeti'nin yeni jeo-politik konumlanması incelendi. BOP'un yeni versiyonu ve buna paralel olarak Pakistan'daki gelişmeler özel olarak irdelendi. Bunun yanısıra uluslararası işçi hareketi deneyimleri ve bu deneyimlerin öğrettikleri üzerinde duruldu.

Beşinci bölümde röportajlar ve konuşmalar bulunuyor. Birinci konuşmada Ekim Devrimi'nin tarihsel önemi ve ideolojik-politik içeriği üzerinde duruldu. İkinci konuşmada kapitalist kriz, krizin mahiyeti ve işçi hareketi üzerindeki etkileri açıklandı.

Üçüncü konuşmada işçi sınıfının öz örgütlenmelerinden biri olan taban örgütlenmeleri anlatıldı. Röportajlar ise, çeşitli gazete ve siyasal dergilerle yapıldı. Bu röportajlarda sınıf hareketinin gelişimi, sorunları ve çözüm önerileri işlendi. Taban örgütlenmeleri, bu örgütlenmelerin tarihselliği, içeriği, işlevi ve işleyişi incelendi.

Çalışma, anti-kapitalist bilincin ve anti-kapitalist mücadelenin gelişmesine, küçük de olsa bir katkıda bulunduğu, işlevini yerine getirmiş olacaktır.

Son sözü Marx'a bırakalım: “*Bundan önceki bütün tarihsel hareketler, azınlıkların ya da azınlıkların çıkarları için var olan hareketlerdi. Proleter hareket ise, bilinçli, bağımsız, büyük çoğunluğun, bu çoğunluğun çıkarı için olan hareketidir.*

Egemen sınıf zenginliğini ve erkini zor altında kalmadıkça vermez; işçi sınıfı da yüzyılların birikmiş pisliğinden devrim olmaksızın kurtulamaz.”

Volkan Yaraşır
Şubat 2011

Polis tacizi teşhir edildi

Geçtiğimiz hafta içerisinde DHF çalışanına ve Ekim Gençliği okuruna yönelik polis tacizi, 11 Şubat günü gerçekleştirilen basın toplantısıyla teşhir edildi.

İHD Eskişehir Temsilcisi Ahmet Uluçelebi, yaptığı açıklamada Eskişehir'de yaşanan bu iki taciz olayının ilk olmadığını ve son olmayacağını belirterek geçtiğimiz aylarda Eskişehir polisi tarafından ESP üyesine yapılan ajanlaştırma baskısını hatırlattı. İdeolojik bir saldırı şeklinde gerçekleşen bu tür olayların keyfilik olduğunu vurgulayarak, bunun suç olduğunu söyledi. Uluçelebi, İHD olarak bu olayların takipçisi olacağını belirtti.

İHD'nin yaptığı açıklamanın ardından DHF ve Ekim Gençliği'nin ortak açıklaması yapıldı. Devletin bu tür baskı ve saldırılarına devrimcilerin cevabının değişmediği ve değişmeyeceği

söylenerek, her türlü saldırının göğüsleneceği ifade edildi. Devrimci faaliyetin sürdürüleceğinin altı çizildi.

Basın toplantısına, BDSP, DHF, ESP, EHP, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve Devrimci Proletarya katıldı.

Geçtiğimiz hafta sonu DHF Gençlik Komisyonu üyesi Devrim Çiftçi, öğlen saatlerinde oturduğu evin yakınında polis tacizine maruz kalmıştı. Yine geçtiğimiz günlerde bir çay bahçesinden çıkan Ekim Gençliği okuru Emre Yılmaz'ın yanına gelen sivil polis, Yılmaz ile konuşmak istediğini belirtti. Emre Yılmaz'ın “kimsin” sorusuna “sen bizi tanırsın gel biraz konuşalım” diyerek tehditle yanıt veren polis, Yılmaz'ın tepki göstermesi üzerine olay yerinden uzaklaşarak gözden kayboldu.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Ankara'da soruşturma terörü

Son öğrenci eylemlerinin merkezi durumundaki Ankara'da yoğun bir soruşturma terörü uygulanıyor. AKP iktidarı özellikle Burhan Kuzu'ya yönelik yapılan eylemin intikamını almak istiyor.

Son olarak Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 12 kişiye soruşturma açıldı. Cebeci Kampüsü'nde ise Hukuk Fakültesi'nden 4 öğrenciye soruşturma açıldı. Soruşturmalara gerekçe olarak Süheyl Batum ve Burhan Kuzu'nun protesto edilmesi gösterildi.

Gençlikten dergi satışı

Ankara'da 13 Şubat günü saat 12.00-14.00 arası Yüksel Caddesi'nde Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi satışı gerçekleştirildi.

2 saat süren satış boyunca birçok gençle sohbet etme şansı yakalandı. Gençlik hareketinin tablosu üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Faaliyet boyunca 20 derginin satışı gerçekleştirildi.

Mücadele Postası

“Merhamet değil adalet istiyoruz”

Cumartesi Anneleri 307. kez Galatasaray Meydanı’nda toplanarak geçtiğimiz günlerde Tayyip Erdoğan’la yaptıkları görüşmede dile getirdikleri talepleri kamuoyuyla paylaştılar.

“Kayıplar belli failler nerede” pankartı ve kayıpların fotoğraflarının taşındığı oturma eyleminde kayıp yakınları söz alarak başbakanla yapılan görüşme üzerine düşüncelerini dile getirdiler. İlk olarak 1980’de kaybedilen Hayrettin Eren’in kardeşi İkbâl Eren söz alarak, bunca yıldan sonra muhattap alındıklarını ve taleplerini başbakana ilettiklerini belirtti.

Bunun devamının gelmesini umduklarını söyledi. Hasan Ocak’ın abisi Hüseyin Ocak ise bağımsız, bilim insanlarından oluşan bir komisyon kurulmasını istediklerini ve bunu başbakana ilettikleri bilgisini verdi.

Yine 1980 kayıplarından Nurettin Yedigöl’ün kardeşi **Muzaffer Yedigöl**, Kenan Bilgin’in kardeşi **İrfan Bilgin** ve Tolga Baykal Ceylan’ın annesi **Kadriye Ceylan** da eylemde söz aldılar. Ceylan, “Bizi zorla Cumartesi Annesi yaptılar. Çocuklarımızı kaybederek” dedi ve konuşmasını başbakanla yaptıkları görüşmeyi aktararak sürdürdü. “Benim oğlum Kürt olduğu için, kayıpları yazdığı için katledildi” diyerek sözlerine başlayan 1993 yılında Elazığ’a götürülerek katledilen Ferhat Tepe’nin annesi Zübeyde Tepe, “Tansu Çiller, Süleyman Demirel, Mehmet Ağar bizim çocuklarımızın katilidirler” diyerek yargılanmalarını istedi.

Murat Yıldız’ın annesi **Hanife Yıldız** ise baskılara ve polisin tüm saldırılarına karşı yılmadıklarını belirtti. Başbakanın 8 yıldır kayıp yok dediğini fakat 8 yıldır hiçbir şey yapmadıklarını vurguladı. Toplu mezarlara da değinen Yıldız, “çıkan kemikler teröristlerin” denilerek ölümleri meşrulaştıran başbakanı eleştirdi ve “bizi muhatap almaya mecbur kaldı. Bu insanlar burada oturduğu için görüştü” dedi. Başbakanla acılarının ortak olmadığını belirten Yıldız, “Senin acın dilinde, yediğin kebabların acısı, bizim acımız yüreğimizde, ciğerlerimizde” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Eylem, Ahmet Kaya’nın kızı **Emine Kaya Erdek**, Cemil Kırbayır’ın abisi **Mikail Kırbayır**, Fehmi Tosun’un eşi **Hanım Tosun**, İsmail Bahçeci’nin abisi

Umut Bahçeci’nin konuşmalarıyla devam etti. Faillerin yargılanması, bağımsız bir komisyon kurulması taleplerinin dile getirildiği konuşmalardan sonra söz alan İHD Genel Başkanı **Öztürk Türkdoğan**, Bosna’da açıldığı gibi Türkiye’de de toplu mezarların açılması gerektiğini belirtti. Kayıp yakınları bir mezara kavuşuncaya kadar oturmaya ve mücadele etmeye devam edeceklerini ifade etti.

Eylemde, Bitlis Mutki’de katledilerek çöplüğe atılan Gulabi Eren’in abisi **Mehmet Eren** de söz aldı.

Konuşmalardan sonra İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını okuyan **Hüseyin Taşkaya**’nın kızı Serpil Taşkaya, kayıp yakınlarının Tayyip Erdoğan’la yaptıkları görüşmede dile getirdikleri talepleri sıraladı. Görüşmede, kayıpların araştırılmasıyla ilgili meclis bünyesinde komisyon kurulması talebini dile getirdiklerini söyleyen Taşkaya, komisyonun çalışma biçimine dair önerileri de sıraladıklarını sözlerine ekledi. Somut taleplerine somut çözümler beklediklerinin altını çizen Taşkaya, “Mutki’deki toplu mezarların açılması ile ilgili yayın yasağı getiren zihniyetin kayıpların akıbetinin açığa çıkarılması konusundaki samimiyetine nasıl inanacağız?” diye sordu. Açıklama, “merhamet değil, adalet istiyoruz” vurgusuyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşıyan Yıldızlara

I
Gözlerinde ışıyan
umutlarla uyandım
Gökyüzünü görkemli bir
fidan sandım.
Önce alaca karanlık tutuştu.
Sonra... Yürek çırpıntısı...

II
Savruldu alevler dört yana
Tunus’ta Mısır’da.
Ne top mermisi, üreten ellerinde
ne tankları vardı.
Yaşamları vardı bir tek ve ötesi...
Gözlerinde öfke kıvılcımları,
birleşmişti elleri...

III
İşte zulüm!
İşte isyan!
Zulüm varsa eğer
en değerli haktır isyan.
Gel yürüyelim sevgilim;
yıldızlı gök-yüzü altında...
Bir selam kızıl meydana;
bir de Tunus’a, Mısır’a.
Tutuşsun zorbanın etekleri...
Tir tir titresin...
Geliyor özgürlük!
Görkemli meydanlardan belli.

IV
Artık ne kırbaç sesi
duyulsun istiyorum.
Ne de postal sesleri...
Bir tek işçilerin
çıplak ayakları
çiğnesin caddeleri
Selvi dalında, açsın yaprakları.
İstanbul’a bahar gelsin...
Gözlerini ışıyan yıldızlara çevir.
Kaçınıcı yangını bu, gövdelerimizin...
Biri isyan, biri aşk, biri özgürlük.

V
Ellerimiz alev topu.
Yüreğimizde isyanın coşkusu.
Bekle bizi Taksim!
Yaralarımıza umudu basıp,
dirileceğiz seninle.
Yeni başkentinde ülkemin
özgürlük nazlı bir gelin.

VII
Haydi! Bırak yedi kat
yerin dibine girmeyi.
Unut gecelerin sessiz çılgınlığını
inadına dilinde olsun
isyanın türküsü...
Aç yatılmayan gecelerin
ekmek kokusu...

Rahime Henden
13.02.2011
Çobançeşme

Pınar Sağ için imza kampanyası

“İbrahim Kaypakkaya”yı övdüğü gerekçesiyle 10 ay hapis cezasına çarptırılan sanatçı Pınar Sağ’a destek amacıyla internet üzerinde imza kampanyası başlatıldı.

www.pinarsagaadalet.com adresinde imzaya açılan metinde şu ifadeler yer alıyor:

“*Mustafa Suphi’yi, Mahir’i, Deniz’i, İbrahim’i hatırlamak, isimlerini yüksek sesle söylemek neden suç olsun? İdama, işkenceye, kaybedilmeye, cezasızlığa, faili meçhule, yargısız infaza, topyekün imhaya*

hepimiz karşı değil miyiz? Öyleyse Pınar Sağ’ı nasıl yargıladık ve hangi ‘derin’ amaçlarla cezalandırmak istiyoruz?’

Sanatçıların yargı önüne bile çıkarılmadan infaz edilenleri, işkence ile katledilenleri, kaybedilenleri hatırlatmasının, suç değil görev olduğu vurgulandı.

Bununla beraber bin avukat Sağ’a verilen 10 aylık hapis cezasının geri çekilmesi talebiyle Yargıtay’a dilekçe verdi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit
/ KOCAELİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

**Haklarımız ve geleceğimiz için,
eşitsizliğe ve
sömürüye karşı**

**8 Mart'ta
alınlar!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu